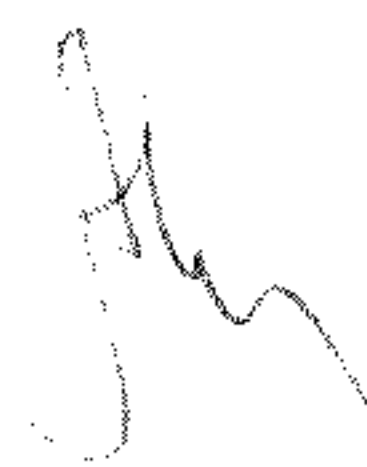

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО

ДА ИМЪ ДАМЪ ЖИВОТЪ

A handwritten signature in black ink, located in the lower right quadrant of the page. The signature is stylized and appears to be a personal name or initials.

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО

**ДА ИМЪ ДАМЪ
ЖИВОТЪ**

СЪБОРНИ БЕСЕДИ

1936 ГОДИНА

СОФИЯ 2005

ВЪРА

5 часа сутринта

*Добрата молитва
„Въ начало бѣ Слово“*

Ще прочита десета глава отъ Евангелието на Иоана.

„Духътъ Божий“

Ще говоря върху десети стихъ отъ прочетената глава:
„Крадецътъ не иде, освенъ да открадне, да заколи и да погуби, а азъ дойдохъ, за да имъ дамъ животъ и за да ме познаятъ.“

За да се разбератъ нѣщата, тѣ трѣбва да влѣзатъ въ съзнанието на човѣка, тѣй както храната не е храна, ако се приема само външно. Докато храната се приема само външно, тя още не е храна, не ползува човѣка. Сега нѣкой може да каже, че това знае или онова знае. Какво ли не знае този човѣкъ? Той мисли, че всичко знае. Знанието не идва така лесно. За да знае човѣкъ, той първо трѣбва да бжде мждъръ. Знанието е достояние на мждритѣ хора. А пѣкъ онези, които не знаятъ, тѣ трѣбва да вѣрватъ. Всичкото противоречие въ свѣта произтича оттамъ, дето хората мислятъ, че всичко знаятъ, а не знаятъ. Че не знаятъ се вижда отъ това, че каквото знаятъ, трѣбва да могатъ да го направятъ, а тѣ не могатъ да го направятъ. Това, което мислишъ, че знаешъ, а не можешъ да го направишъ, не е знание. Вследствие на това ние казваме, че има една крива основа, на която хората сж стѣпили. Нѣкой казва: „Азъ така съмъ се училъ.“ Може да си се училъ така, но това още нищо не значи. Ти можешъ да знаешъ мно-

го нѣща, но това, което знаешъ, трѣбва да излиза отъ твоята душа. Знанието трѣбва да произтича отъ човѣшката душа. Знанието не е достояние само на единъ човѣкъ, нито е определено само за единъ день, то е определено за цѣлата вѣчностъ. Човѣкъ трѣбва да се учи презъ цѣлата вѣчностъ. Има нѣщо красиво въ знанието, но безъ вѣра знанието не може да се реализира. И Писанието не казва: „което знаешъ“, но: „въ което вѣрвашъ“. А човѣкъ трѣбва да вѣрва въ Онзи, Който знае всичко и Който е направилъ всичко. Много нѣща има в свѣта, отъ които сегашнитѣ хора се смущаватъ? Защо се смущаватъ? Защото тѣ търсятъ тия нѣща чрезъ знанието. Въ свѣта победата не идва отъ силата. Силата е необходима само, за да се пази онзи редъ и порядкъ, който Богъ е определилъ, който Богъ е поставилъ. А редътъ и порядъкътъ се пазятъ отъ Божията Любовь.

Всички казватъ, че трѣбва да имаме сила. Не, не е така. После хората разискватъ, кой е правъ и кой е кривъ. Това сж човѣшки работи. Има единъ великъ законъ въ свѣта. Богъ обръща внимание само на онѣзи хора, които вѣрватъ и които въприематъ Неговата Мъдростъ.

Казано е въ стиха: „Крадецътъ не иде, освенъ да открадне, да заколи и да погуби.“ А онзи, който иде да донесе истината, свободата въ свѣта, той всѣкога дава отъ себе си. Азъ не виждамъ, защо хората трѣбва да спорятъ помежду си. Това е едно помрачаване на човѣшкото съзнание. Това може да се продължи петъ, десетъ, петнадесетъ, двадесетъ години, но отъ това, което знаешъ, ти нищо не можешъ да придобиешъ, нищо не можешъ да постигнешъ. Ти искашъ да знаешъ правъ ли си или не. И това нищо не значи. Правъ е онзи, въ когото Богъ живѣе. Кривъ е онзи, у когото Богъ не живѣе. Казвате: „Не съмъ ли азъ правъ?“ - Щомъ питашъ, не си ли правъ, въпросътъ е предрешенъ. Ти трѣбва да съзнавашъ въ душата си, че си правъ.

Въ прочетената глава Христосъ казва: „Ако не вѣрвате въ мене, въ дѣлата, които азъ правя, вѣрвайте въ Писанието.“ Та рекохъ, силата на човѣка е въ неговата вѣра. Отъ

вѣрата и знанието на човѣка се опредѣля и неговата сила. Има единъ законъ, който опредѣля каква е вѣрата на човѣка. Казано е защо Христосъ правѣше голѣми работи. Самъ Христосъ казваше за себе си: „Всѣкога Отецъ ме е слушалъ, защото азъ изпълнявамъ Неговата воля.“ Христосъ имаше вѣра. Споредъ онова, което Богъ ще даде, ти ще познаешъ, докъде си достигналъ.

Та рекохъ, при сегашния животъ човѣкъ трѣбва да се самоопредѣли. Самоопредѣлението не седи само въ една посока. То е единъ Божественъ пѣтъ, въ който ти трѣбва да ходишъ. Невидимиятъ свѣтъ, разумнитѣ същества, ангелитѣ или Божиитѣ служители, тѣ ще те оправятъ. И сега в живота е така. Сегашниятъ животъ именно, зависи отъ това, което тебе ти преподаватъ. Ти самъ какво можешъ да знаешъ? Знанието е на степени: иде една категория, втора, трета, както въ училищата. Въ първоначалното училище е едно, после по-нагоре, по-нагоре и колкото се качвашъ по-нагоре, ти все ще придобивашъ по-голѣмо знание. Не мисли, че можешъ да се учишъ отвсѣкжде, можешъ да научишъ нѣщата отъ всѣкжде, но и въ Писанието е казано: „Ти можешъ да научишъ всичко отъ Бога.“ Богъ е разпредѣлилъ нѣщата. Той е разпредѣлилъ всички работи. И ако ти мислишъ, че оттукъ ще научишъ нѣщо, оттамъ ще научишъ нѣщо, ти си въ погрѣшка. Всѣки може да предаде нѣщата дотолкова, доколкото е научилъ. Нѣма по-хубаво нѣщо въ живота отъ това, да предавашъ нѣщата така, както съж. Азъ наричамъ предаване отвѣтре: онова, което слушашъ отвѣтре, да го предадешъ безъ никакво изопачаване. Защо? - Защото ти си въ единъ свѣтъ, който Богъ е създалъ, не си господарь. И ако ти се дава нѣкакво благо, то се дава по единствената причина, че носишъ Божията истина въ себе си. Щомъ се откажешъ отъ тази истина, всичко се скѣсва.

Рекохъ, животътъ носи Божественото въ себе си. И крадецъ е онзи, който идва да заблуди. Животътъ е пѣленъ съ лъжливи мисли. Докато ти намѣришъ Божествената мисль, много време ще мине. Въ живота има една Божествена сво-

бода. Тази свобода не е като онази, при която насила заставят войника да се бие на бойното поле. Ти самъ трѣбва да разберешъ нѣщата. Много нѣща могатъ да ти се кажатъ, но кои отъ тѣхъ ще приемешъ, това зависи отъ онова, което ти си разбралъ.

И тъй, Христосъ самъ опредѣля: „Всѣки, който идва и краде, коли, той погубва живота. А всѣки, който идва и жертвува живота си, той носи Божествената истина.“ И принципъ е турень: „Азъ, казва Христосъ, не додохъ да служа на себе си, азъ додохъ да предамъ Божията истина.“ Рекохъ, сега вие трѣбва да се радвате на едно: на познаване на истината. Защо? - Защото тя е единствената придобивка. Свободата зависи отъ онова познание, което човѣкъ има и го прилага. Въ това седи свободата. Не е въпросъ за една свобода, която днесъ е една, а утре друга. Нѣкой казва, че се е просвѣтилъ. Вие трѣбва да имате право разбиране за просвещението. Мнозина се спиратъ върху въпроса за просвещението или върху други въпроси и казватъ, че не разбиратъ. Не, че не разбиратъ, но тѣ искатъ всичко изведнѣжъ да разбератъ. Всичко не може да се разбере изведнѣжъ. Важно е ние да имаме вѣчната Любовь. Вие опитвали ли сте, какво нѣщо е вѣчната Любовь? Рекохъ, ние употребяваме такъвъ езикъ за нѣщата, какъвто всъщностъ не е, т.е. не ги изразява въ тѣхната сжщина. Нѣкой казва, че вѣрва. Щомъ вѣрва, той трѣбва да търпи. Да търпи, това значи да носи безъ да се смущава. Щомъ вѣрвашъ, Богъ ще те избави отъ всички неслоди въ живота. Ако е дошло времето, ще те избави, пъкъ ако не е дошло времето още, пакъ ще те избави.

Сега вие мислите, че и Христосъ като се е молилъ, ни гласъ, ни услышание на молитвата Му. Не, Христосъ казваше: „Господи, азъ зная, че Ти ме опитвашъ, но азъ вѣрвамъ. Азъ вѣрвамъ, че ще ме избавишъ, но какъ ще ме избавишъ, това не зная.“ Сега и вие искате да знаете по кой пътъ Богъ ще ви избави. Не, ти вѣрвай, че Богъ ще те избави, а по кой пътъ ще стане това, не е важно. Това можешъ и да не знаешъ. И страданието ти нѣма да се продължи много. Цѣль

денъ нѣма да страдашъ, ще страдашъ само нѣколко часа. Сега нѣма какво да ви разправямъ за страданието. Страданието, това е чистене, нищо повече. Безъ страдания животътъ не може да се разбере. Страданието е едно велико дѣло. Въ него ти ще намѣришъ пѣтя.

Та рекохъ, за да се разбере истината, за да се разбере живота, за да олекне на човѣка, той трѣбва да си тури една нова основа. Дотогава, докато човѣкъ се смущава отъ хората, той е на кривъ пѣтъ. Докато се смущавате, вие не сте на правъ пѣтъ. Рекохъ, че не трѣбва да се смущавате, това е другъ въпросъ вече. Само мѣдритѣ хора не се смущаватъ. Докато се смущавашъ, ще знаешъ, че има нѣщо, което трѣбва да намѣришъ. Не е прѣстѣпление да се смущава човѣкъ, но той трѣбва да знае, че още не е дошълъ до положението да се научи, какъ да не се смущава. Като разправямъ това на една сестра, тя казва, че това учение било много трудно. Когато казвате, че едно учение е много трудно, това показва, че вие сте разбрали само външната страна на това учение. Божественото учение ни най-малко не е трудно.

И тѣй, всѣки се стреми да добие живота. Животътъ, отъ сега нататѣкъ, трѣбва да се добива. Той трѣбва да си го представя, не какъвъ трѣбва да бѣде сега, нито какъвъ трѣбва да бѣде утре, но какъвъ трѣбва да бѣде въ старини, когато остарѣе. Важно е какъвъ ще бѣде животътъ утре, като изгубишъ силата си. Казвате: „Докато съмъ младъ, нѣма какво да мисля.“ Другъ казва: „Докато съмъ младъ, ще мисля.“ Който мисли, че е младъ, той мяза на единъ младъ конь, който носи голѣмъ товаръ. Какво ще постигне човѣкъ, като дойде до мѣстоназначението? Ще ти дадатъ малко зобчица. Казватъ за нѣкого: „Той трѣбва да стане професоръ.“ Хубаво, като стане професоръ, какво ще спечели? - Нищо нѣма да спечели. Всичко седи въ онази Божествена придобивка, която можешъ да имашъ. Всичко седи въ онова съзнание въ себе си, щото всичко, каквото си придобилъ, да не го изгубишъ. Въ това седи силата на човѣка. А така, ако днесъ придобиешъ едно нѣщо, а утре го изгубишъ, това не е Божествено знание.

Понѣкога вие се уморявате да чакате и казвате: „Какъ ще се търпи?“ Какъ ще се търпи? - Търпението седи въ очакването на онова, което има да придобиешъ. И следъ като го придобиешъ, да съзнаешъ, че си придобилъ нѣщо. Тамъ е силата на човѣка. Христосъ казва: „Азъ дойдохъ да имъ дамъ животъ.“ Всичко е въ живота. Следователно не се заблуждавайте съ временни работи. Това не значи, че животътъ, който сега имате, е лошъ. И въ този животъ се крие Божественото, което е съществено. Другитѣ работи, тѣ сж опаковкитѣ, обвивката, която служи на онова, което си придобилъ. Само отъ придобитото човѣкъ може да се ползува.

„Крадецътъ не идва, освенъ да открадне, да заколи и да погуби.“ Това е само външната страна. Понеже крадецътъ нищо не е създалъ, той знае само да яде и да пие - нищо повече. Онова, дълбокото начало, което дава сила на човѣка, то е въ изпълнение волята Божия, не въ външната мисль да изпълнявашъ тази воля, но тя седи въ съзнанието на човѣка, че той изпълнява волята Божия и че служи на Бога, както кракътъ, който служи на човѣка, е свързанъ съ цѣлото, така той служи и на Бога. Не единъ день да служи, а другъ день да не служи. Той трѣбва даромъ да служи.

Сега човѣкъ трѣбва да отличава временния отъ истинския или отъ Божествения животъ. И временниятъ животъ си има своето предназначение, както и истинскиятъ животъ. Вие искате да знаете, какво е предназначението на истинския животъ. Има нѣща, които за да знаете, дълго време трѣбва да чакате. Запримѣрь искате да знаете, можете ли да вдигнете една голѣма тежестъ. Ти не си носилъ земята на гърба си, да знаешъ, какво нѣщо е тежестъ. Ти имашъ понятие за една малка тежестъ отъ десетъ - двадесетъ килограма. Това не е онази голѣма тежестъ, отъ която трѣбва да се учишъ. Вие трѣбва да знаете, има много работи въ съзнанието ви, които трѣбва да опитате. Само по този начинъ ще се доберете до истинския животъ. Вземете за примѣръ Христосъ, Който минаваше за Синъ Божий, и Него Богъ остави да страда. Защо? - Не знаемъ, но и Той трѣбваше да страда. Защо трѣбваше

да страда? - Така е било определено. Някой конь трѣбва да носи товаръ. Защо? Другъ нѣмаше ли, който да носи товара? Този конь е натоваренъ и той трѣбва да изнесе товара на определеното мѣсто. Най-умниятъ човѣкъ, Христосъ, дойде да помогне на хората. Не е въпросъ само да се помогне на човѣка, но така трѣбва да му се помогне, че той да влѣзе въ пѣтя на Истината.

Великиятъ законъ изисква така да помогнешъ на човѣка, че да направишъ съ него връзка. Нали сте виждали нѣкои хора, какъ искатъ да знаятъ, какво нѣщо е любовта. Любовта е най-важното нѣщо. Единъ момъкъ може да обича една мома, втора, трета, но той не ги обича еднакво. На една мома той може да дава подаръци, а на друга - нищо. Когато обичашъ нѣкого, ти много нѣма да му давашъ. Казвате: „Изобилно да дадешъ.“ Не, изобилното даване е зальгване. Когато майката трѣгва нѣкъде изъ града, тя ще даде на децата си това - онова, да ги зальже. А на разумнитѣ си деца тя ще каже: „Слушайте, мама, азъ отивамъ въ града, вие ще знаете това.“ Тя ще имъ разправи всичко и тѣ ще я разбератъ.

Сега вие искате да знаете защо не ви е дадено онова, което сте очаквали. - Че вие не сте чакали колкото трѣбва. Ако сега ви се даде това, което очаквате, вие нѣма да го използвате. Всички нѣща трѣбва да се използватъ. Вие не сте използвали сегашния животъ, както трѣбва. Казвате: „Като се преродя втори пѣтъ, какво ще бжде?“ - Какво ще бжде? Или какъвъ ще бждешъ? - Ти ще бждешъ пакъ такъвъ, какъвто си сега. За да не бждешъ такъвъ, какъвто си сега, трѣбва да се измѣни формата ти, съзнанието ти. И ако съ това измѣнение ти растешъ, прогресирашъ, имашъ добри условия, ти ще можешъ да очаквашъ добри резултати въ живота си. Ако пъкъ това не стане, тогава ще намѣришъ пѣтя си. Ти трѣбва да намѣришъ пѣтя си. Този животъ, въ който сега живѣешъ, ти трѣбва да намѣришъ онѣзи Божествени условия, които Богъ ти е далъ. Не е въпросъ да бждешъ недоволенъ. Нека дойде недоволството, но въ тебе трѣбва да дойде и доволството отъ живота.

Условията, при които сега живѣете, вие сте недоволни отъ тѣхъ и казвате: „Какво съмъ придобилъ?“ Че какво искате да придобиете? Въ какво седи придобивката на живота? Богатиятъ, учениятъ, силниятъ, които умиратъ, сж на кривъ пѣтъ. Който е умрѣлъ и оживѣлъ, той е на правъ пѣтъ. Така седи истината. Казвате: „Може ли човѣкъ да не умира?“ - Това е другъ въпросъ. Важно е, като умрешъ, можешъ ли да оживѣешъ? Не, че сегашниятъ човѣкъ е безсмъртенъ, но вътрешното придобиване на живота се опредѣля съ безсмъртието. Колко е трудно човѣкъ да се запознае съ Божественитѣ методи, по които Божиятъ Духъ го води. Понѣкога човѣкъ иска да научи нѣщо, но въ това си стремление той не учи това, което му е необходимо, но учи това, което не му е потрѣбно.

Христосъ казва: „Азъ дойдохъ да дамъ животъ.“ Животътъ е единственото нѣщо, къмъ което всѣки се стреми. Запримѣръ, виждате единъ човѣкъ, който е въ мъртво състояние. Обаче, щомъ влѣзе въ него Божествениятъ животъ, той веднага оживѣва и разбира, че е на правия пѣтъ. Единъ день, както ямъ пѣпешъ, една млада сестра идва при мене и ми иска единъ рѣзанъ отъ пѣпеша. Азъ ѝ обещахъ единъ рѣзанъ. Внезапно тя трѣбваше да отиде нѣкъде, извикаха я нѣщо. Въ това време дойде друга сестра и азъ дадохъ цѣлия пѣпешъ на нея. Следъ това дойде първата сестра и ме попита: „Ами за мене пѣпешъ?“ - „Дадохъ го на друга сестра.“ - „Че ти ще ме накарашъ да изгубя вѣрата си въ тебе.“ - „Щомъ е така, иди на бакалницата да купишъ единъ пѣпешъ.“ Тя отива на бакалницата, но тамъ нѣма пѣпеша. Не се мина половинъ часъ, единъ братъ ми носи единъ пѣпешъ. „Ела сега да ти дамъ единъ рѣзанъ, който ти обещахъ. Понеже твоята вѣра се основава на онова, което ти давамъ, ето ти единъ рѣзанъ.“ Значи, ако не ти дамъ този рѣзанъ, работата нѣма да върви.

Та рекохъ, не губете вѣрата си въ Бога! Сега азъ ви говоря на единъ разбранъ езикъ, не губете вѣрата си. Знайте, че нѣщата не ставатъ споредъ васъ, но споредъ Бога. Въ Бога нѣщата не могатъ да не ставатъ, щомъ тѣ сж опредѣле-

ни. Ако вие очаквате това, което Богъ е предвидилъ, да се измѣни споредъ вашата воля, вие се лъжете. Вие сами трѣбва да провѣрите, дали сте придобили това, което Богъ ви е опредѣлилъ. Богъ опредѣля нѣщата, преди вие още да сте съществували. Той е начърталъ плана за всѣки човѣкъ отдѣлно. Но вие не можете да вѣрвате въ това, докато не получите нѣщо отъ Него. Ако не получите нищо отъ Бога, ще кажете като тази сестра: „Ще ме накарашъ да изгубя вѣрата си въ тебе.“ И действително, животътъ седи въ онова, което Богъ ни дава. Хиляди блага има, които Богъ всѣки день ни дава и въ които ние трѣбва да вѣрваме. Що се отнася до условията, вие не трѣбва да мислите, нито да желаете да имате по-добри условия отъ тия, които ви сж дадени. Добритѣ условия зависятъ отъ разбирането на човѣка. Щомъ разбирашъ, условията сж добри. Щомъ не разбирашъ, условията сж лоши. Каквото и да дадешъ на здравия човѣкъ, той всѣкога може да го използва. На болния човѣкъ и най-добрата храна да дадешъ, той не може да я използва. Смисълътъ на нѣщата седи въ онова, което въ даденъ случай можешъ да използвашъ. Тъй щото, ако очаквате да се подобри вашето положение, вашия животъ, вие сте на кривъ пѣтъ. Трѣбва да се подобри нѣщо, но това подобряване се отнася до вашето съзнание, до вашето разбиране. Вие чакате да се подобри живота ви, но животътъ не може да се подобри отвънъ. Животътъ е подобренъ, а вие трѣбва само да го разбирате.

„Крадецътъ не идва, освенъ да заблуди.“ Често ме питватъ, защо нѣкои работи ставатъ така, а не по другъ начинъ. Защо работитѣ ставатъ така, както не трѣбва? Какъ трѣбваше да станатъ работите? Защо не питате, защо трѣбва да се измѣни формата на малкото дете? Защо малкото дете трѣбва да измѣни своята форма и да придобие друга форма? Мнозина искатъ работитѣ да ставатъ така, както вие желаете. Че това не е Божествена мѣрка на нѣщата. Иовъ казва: „Господь дава, Господь взима.“ Онѣзи отъ васъ, които не разсжждаватъ като Иова, тѣ мязатъ на онзи богатъ човѣкъ, който оставилъ на съхранение нѣкои свои скжпоценности у

една бедна вдовица. Следъ години той идва и си ги взима. Други пъкъ мязатъ на бедната вдовица [жена], която се оплаква на мъжа си, че богатиятъ дошълъ да си вземе скъпоценноститѣ. Мъжътъ ѝ казва: „Ние трѣбва да благодаримъ и на това, дето ги остави досега при насъ. Негови сж тѣзи скъпоценности и той има право да си ги вземе, когато пожелае.“ Нищо въ свѣта не е наше. Ако мислимъ обратното, ние се лъжемъ. Казвате: „Това дете е мое.“ Не, това дете не е твое, то е оставено временно само при тебе. Паритѣ ти се изгубватъ. И тѣ не сж твои. Утре ще умре и мъжътъ ти, и жената ти, и децата ти, приятелитѣ ти и ти ще останешъ съвършено самъ. Животътъ на Земята е едно училище, въ което ти само ще се учишъ. Животътъ не е на Земята, животътъ е на друго мѣсто. Не може точно да се каже, где е животътъ, но може да се каже, че животътъ продължава да се развива, да се разширява.

Та рекохъ, сега ще започнете съ вѣрата, ще преповтаряте нѣщата. Като преповтаряте онова, което придобиете, то е заради васъ. Вие ще бждете въ положението на рибаря. За рибаря не е важно, колко риба е влѣзла въ вѣдицата му, но колко отъ тази риба той е успѣлъ да улови. Това, което е вънъ отъ мрежата му, той ще го остави настрана, но ще задържи онова, което е влѣзло въ мрежата вжтре. Това, което е влѣзло у васъ, то е Божието благо заради васъ. Рекохъ, всичко е възможно за онзи, който вѣрва. Ето защо той непреривно трѣбва да вѣрва. Всѣки моментъ отъ живота носи по едно благо. Вслѣдствие на това човѣкъ никога не трѣбва да се обезсърдчава. Който разбира Божественото учение, той никога не трѣбва да се обезсърдчава.

Нѣкои искатъ да се примирятъ. Примирението въ свѣта става само за умнитѣ хора. Какво ще се примиряватъ обикновенитѣ хора? Преди всичко обикновениятъ човѣкъ нѣма Божествено разбиране за нѣщата. Безъ Божествено разбиране, нѣщата въ живота сж безсмислени. Ако ти чакашъ онова благо, което Богъ ти е опредѣлилъ, да дойде по нѣкакъвъ външенъ пжтъ, ти си въ крива посока. Това благо ще дойде

отвжтре. Че това е реалното, това е сжщественото въ свѣта. Всичкитѣ блага, които идватъ въ свѣта, тѣ именно донасятъ Божественитѣ блага. Тѣ сж Божественото.

Но едно трѣбва да се знае: Всѣко нѣщо въ живота се добива чрезъ вѣрата. Мнозина казватъ: „Е, гола вѣра.“ - Не, вѣрата всѣкога е облѣчена. Да мислитѣ, че вѣрата е гола, това е неразбиране на нѣщата. Ние сме замѣнили вѣрата съ несжщественото въ живота. Не, вѣрата представя соковетѣ на плодетѣ. Соковетѣ на плодетѣ образуватъ вѣрата. Вѣрвайте, безъ да мислите, че вѣрата е гола. Голата вѣра е човѣшка вѣра, а облѣчената вѣра е вѣрата въ Бога. Защото Богъ живѣе въ всѣки единъ човѣкъ дотолкова, доколкото той вѣрва въ Бога. Въ това отношение всѣки човѣкъ се различава по степенята на вѣрата, която има въ себе си. И ние се учимъ отъ вѣрата на другитѣ хора. Значи ние вървимъ по пжтя на онѣзи, които вѣрватъ. Нѣкой казва, че нѣма нужда отъ другитѣ хора, нѣма какво да се учи отъ тѣхъ. Нѣмашъ нужда ли? Кажете ли нѣкой, че нѣма нужда отъ другитѣ, неговата работа е свършена. Всички хора, които иматъ вѣра, тѣ съставятъ едно цѣло.

Христосъ казва: „Азъ дойдохъ въ свѣта, за да дамъ животъ на хората, и да го иматъ преизобилно.“ Това трѣбва да знаятъ всички млади, както и всички стари. Азъ нѣма да ви казвамъ, че сте стари. Старъ е онзи, който не разбира. И младъ е онзи, който не разбира. Младиятъ трѣбва да вѣрва, а стариятъ да разбира. Погрѣшката на стария седи въ това, дето мисли, че всичко знае. И на младия, и на стария погрѣшката е въ знанието имъ. Всички - и млади, и стари трѣбва да вѣрватъ, нищо повече. Силата на човѣка е въ неговата вѣра. А онѣзи, които трѣбва да се застѣпватъ за човѣка, тѣ сж отвжтре. Други се застѣпватъ за човѣка. Когато хората уреждатъ живота си на Земята, не го уреждатъ тѣ. Други сжщества се застѣпватъ за тѣхъ. Това сж сжщества, които сж завършили своето развитие. Тѣ ще кажатъ на човѣка: „Така ще направишъ, иначе ще направишъ, ще вѣрвашъ.“ Ако кажешъ, че всичко знаешъ, самъ ще закжсашъ.

Нѣкои ме питаха колко време ще говоря. Казахъ имъ, че ще говоря 10-15 минути. Както виждате, тѣзи минути отдавна минаха. Силата на човѣка седи въ вѣрата. Та и на васъ рекохъ: Вѣрвайте въ това, в което и азъ вѣрвамъ. - „Ама отде да го знаемъ?“ - Ще го опитате. Всѣко нѣщо ще го опитате. Вѣрата седи въ опита. Ще вѣрвате, докато дойдете до онова положение, да знаете истината. А вие можете да знаете истината само когато сте я придобили. Не е въпросъ за цѣлата истина, но поне дотолкова, доколкото сте я придобили в даденъ случай. Вие сте добили толкова отъ истината, колкото ви е потрѣбна за дадения случай.

Сега, явява се другъ въпросъ. Като слушате да ви се говори, казвате: „Тази е дълбока работа.“ Ще кажете, че ще я оставите за второ прераждане. Въ второто прераждане ще кажете, че ще я оставите за третото прераждане и т.н. Така ще отлагате за десето, за стотно и повече прераждания, но не е въпросъ до отлагането. Не е лошо да вѣрва, да мисли човѣкъ, че ако не придобие нѣщо днесъ, утре ще го придобие. Ако не го придобие въ този животъ, въ другъ ще го придобие. Вие очаквате въ дадения случай да придобиете нѣщо, безъ да можете да придобиете. Такова нѣщо нѣма въ свѣта. Благото, което Богъ ти е далъ, ти трѣбва да го понесешъ. Като вѣрвашъ въ Бога, като носишъ това благо, ти ще се научишъ. Не мислете, че хората могатъ заради васъ да носятъ благата. Не, всѣки самъ ще си носи своето благо. Законътъ е такъвъ. И всѣки самъ ще си носи своето страдание. Нѣма да носишъ страданието на цѣлия свѣтъ. Всѣки самъ ще носи своето благо и всѣки самъ ще носи своето страдание. Тогава какво трѣбва да правите? Като знаете въ какво седи благото, носете благото си. Щомъ се отказвате да носите благото си, ще носите страданието си.

Законътъ е такъвъ. Ще носишъ твоитѣ блага, които Богъ ти е далъ. Вие ще се движите и като погледнете къмъ Бога, нѣма да се запитвате какви сж тѣзи блага и защо ви сж дадени. Запитвате ли се, това говори за неразбиране на живота. Това, което Богъ ти е далъ, то може да стане толкова голѣмо,

колкото искашъ и толкова малко, колкото искашъ. Нѣщата се увеличаватъ и смаляватъ според човѣшката лакомия. Ти бжди благодаренъ на това, което ти е дадено. Казвате, че човѣкъ не трѣбва да бжде глупавъ. Глупавъ човѣкъ е онзи, който не вѣрва.

Христосъ казва: „Азъ дойдохъ да имъ дамъ животъ.“ Христосъ, Който бѣше богатъ, раздаде всичко, за да изпълни волята Божия. Всички вие трѣбва да изпълните Волята Божия. Казвате: „Азъ много съмъ служилъ на Господа.“ Какво служене е това? Щомъ губишъ мира си, ти не служишъ на Бога. Всичко, което човѣкъ върши всѣки день, това е единъ вътрешенъ законъ, това е единъ времененъ законъ, който ще придаде на човѣка това, което той търси. Защото нѣма по-хубаво нѣщо отъ това да се научи човѣкъ да разбира Божиитѣ пѣтища.

Рекохъ, сега ще вървите по стѣпките на Христа. Нѣкой казва: „Че азъ какво мога да дамъ?“ - Можешъ да дадешъ. И на тебе е дадено, и ти трѣбва да дадешъ. И после, отъ онова, което ти даватъ, ти ще знаешъ доколко си изпълнилъ волята Божия. Ако ти дадатъ повече, това значи, че си извършилъ волята Божия. Ако ти дадатъ по-малко, значи по-малко си извършилъ волята Божия, т.е. не си извършилъ волята Божия както трѣбва. Мнозина казватъ, че хората не живѣятъ както трѣбва. Това е друго заблуждение. Ако хората наистина живѣятъ добре, това Господъ го знае. Ако Богъ, Който знае нѣщата, ги изчаква, изтърпява, защо ти да не можешъ да ги изчаквашъ? - „Ама, мене ми дотегна да чакамъ.“ Вие трѣбва да се научите да чакате. Сега, днесъ или утре, или другъ нѣкакъвъ животъ, или следъ много години, вие трѣбва да чакате, докато дойде едно благо. Когато дойде благо, тогава е опредѣлено да дойде. За това време е опредѣлено. Бждете благодарни на онова, което идва въ вашия животъ и ще видите, че нѣма да се разочаровате. Човѣкъ трѣбва да вѣрва и при най-лошитѣ условия. - „Ама, безъ работа ли ще бждемъ?“ - Не, ще работите и ще видите, че законътъ на вѣрата работи всѣкога. Този законъ работи много добре. То-

зи законъ е работилъ и въ миналото, работи и въ настоящето, ще работи и въ бъдещето. Той работи и между християни и между нехристияни. Изобщо, Божиитѣ пѣтища не могатъ да се изопачаватъ. Защо? Защото свѣтътъ се ръководи отъ разумни същества, които сж завършили своето развитие. Тѣ ни учатъ. Тѣ не могатъ да учатъ хората на такива пѣтища, отъ които тѣ сами ще пострадатъ. Христосъ казва: Пазете се отъ лъжливитѣ мисли. Пазете се отъ лъжливитѣ желанія. Приемайте Божественото, което носи благата.

Когато се говори нѣщо, нѣкой казва, че това се говори за него. За него или за другъ нѣкой, или за когото и да се говори, законътъ е все сжщия. Не е въпросъ за кого се говори. На когото и да се говори, той трѣбва да знае, че е длъженъ да изпълни Божия законъ, да изпълни волята Божия. „Ама, кривъ ли съмъ, че не мога да изпълня закона?“ - Кривъ ли си или не, ти самъ знаешъ това. Никой не знае, ти кривъ ли си. Ти самъ трѣбва да разбирашъ и да съзнавашъ въ себе си кривъ ли си или си правъ. Каже ли ти Духътъ нѣщо, цѣлъ свѣтъ да те осъжда, ти трѣбва да изпълнишъ това, което Духътъ ти е казалъ.

И тъй, Христосъ казва: „Азъ дойдохъ да имъ дамъ онзи истински животъ, който носи Божиитѣ блага.“

Отче нашъ

*Първа съборна беседа отъ Учителя,
държана на 19 августъ 1936г.,
София, Изгрѣвъ*

ВЪТРЕШНАТА ВРЪЗКА НА ЖИВОТА

*5 часа сутринта
Времето меко, приятно, топло. Омара.*

*Добрата молитва
„Въ начало бѣ Словото“*

Ще прочета само 11 глава отъ Евангелие на Иоана.

„Духътъ Божий“

Азъ ще цитирамъ 26 стихъ, отъ 12 глава на Иоана: „Ако слугува нѣкой на мене, мене да последва и дето съмъ азъ, тамъ ще бжде и слугата ми; и който слугува на мене, него ще почте и Отець ми.“ Има две разбираня за живота. Едно външно разбиране и едно вътрешно разбиране. Имате една хубава, красива мома, която обръща внимание на своята външност; имате една, която не е толкова красива, но е умна. Не вземайте нѣщата тъй както сж. Съвременнитѣ хора се спиратъ: „Защо свѣтътъ е такъвъ?“ Е, какъвъ можеше да бжде? То не е единъ произволъ. Има единъ законъ, който опредѣля живота. Понеже човѣкъ е дошълъ да се учи на Земята, който разбира, който не разбира, той ще търси външната страна на живота. Сега човѣкъ не може да бжде силенъ. Казвашъ, че човѣкъ трѣбва да бжде силенъ. За да бжде човѣкъ силенъ той трѣбва да има търпение. Не привидно търпение, но дълбоко въ себе си да знае, че търпи. Търпение съ разбиране. И като търпи, той се радва на това, което той разбира.

Трудното е тамъ, че човѣкъ не може да дойде тамъ, да разбере туй, сжщественото въ живота. И казва: „За бждеще азъ ще го науча.“ Въпросътъ не е за бждеще. Въпросътъ е за сега. Нѣкой казва: „Ама вижъ, едно време, като билъ Христосъ на Земята, какъ е проповѣдвалъ.“ Не е въпросътъ и тамъ.

Защото Христосъ е миналъ вече. Едно време народътъ е вѣрвалъ, туй е станало. И всички се спиратъ на онова, несжщественото. Всѣки е турилъ въ себе си една цѣна, която не съотвѣтствува. Цѣна, която съотвѣтствува, е тази: Единъ огънь, който не може да изтърпи всичкитѣ работи, той е слабия огънь. Съ него не можешъ да боравишъ. Онова, което имашъ, съ него трѣбва да можешъ да разрешавашъ всичко. И тогава се явява друго едно положение: човѣкъ съзнава въ себе си, че нѣма това, нѣма почва и тогава се явява лицемѣрието, той съзнава, че не е такъвъ, какъвто трѣбва да бжде. И казва: „Е, сега не съмъ, но за бждеще ще бжда.“ Въпросъ не е за бждеще. Но трѣбва да се учишъ. По-добре да претърпишъ срамъ, отколкото почитъ. Че ако не знаешъ, ти ще се срамувашъ, че не знаешъ. И ще се признаешъ, че не знаешъ.

Та рекохъ, въ новитѣ времена, въ сегашнитѣ времена, човѣкъ трѣбва да дойде до сжщественото. Да се намѣри въ единъ свѣтъ на съвършени сжщества. И хората тогава не ги е срамъ, хората не вѣрватъ въ другия свѣтъ. Тѣ говорятъ за духове, за това, за онова, но тѣхната идея е неопредѣлена. Нѣкой пжтъ ние схващаме само онова, което хората мислятъ заради* насъ. Де е тогава, ние не искаме да умремъ. Защо? Защото не вѣрваме.

Сега нѣма да вземете нѣщата лично за себе си. Защото като сте на 5 години, на 10, на 15, 20, 25, 30 години вашитѣ възгледи се различаватъ. Питамъ сега, въ живота ви кой възгледъ е най-правия? Права е само Истината, въ васъ въ дадения случай. И животътъ ви зависи отъ това, нѣкой пжтъ вие мислите да бждете късметлии. Късметътъ ви зависи отъ онѣзи, които сж въ васъ, които ви разбиратъ. И никой не живѣе за себе си. Да кажемъ, ти си инженеръ, ти за себе си нѣма да учишъ инженерство. Тебе инженерство не ти трѣбва. Значи трѣбва да имашъ вѣра, туй, което знаешъ, да се ползватъ другитѣ хора. Или може да си музикантъ, ти за себе си знаешъ, навсѣкжде, кждето ти е потрѣбно, може да си служишъ съ нея.

*заради - за (бел.ред.)

Та рекохъ, сега има нѣща отъ единъ времененъ характеръ. И най-мжчното е човѣкъ да разбере временното. Защото вѣчното не може да се разбере, докато не разберешъ временното. Ние говоримъ за вѣчността, говоримъ за другия свѣтъ. Сега ученитѣ хора говорятъ, че толкова милиарда земи, слънца има. Това сж само предположения въ съзнанието. Тукъ нѣма една опредѣлена идея, той не е билъ въ тия слънца. Ама, имало хора въ другитѣ свѣтове. И тамъ не е билъ. И той не знае какви сж тия хора. Та рекохъ, за да разберемъ, сжществува едно положение. Вземете на Земята за примеръ, тия малкитѣ бубулечици, каква служба извършватъ? Ти ще кажешъ: „Менъ не ме интересува това.“ Може, на тебе сега не ти трѣбва, но за бждеще, ще ти потрѣбва. Има нѣщо, което за бждеще ще ти потрѣбва. Има нѣща, които сега ти трѣбватъ. Тебе ще те интересува какво мислятъ хората заради тебе. Какво могатъ да мислятъ хората за тебе? И кое е онова, което ще те ползува въ дадения случай? Понеже хората се научили да не мислятъ, много повърхностно мислятъ тѣ. Тѣ нѣматъ една здрава мисль, така Божествена мисль. И тогава се самозаблуждаватъ.

Най-първо е важно здравето на човѣка. Тамъ е първиятъ прогресъ. И безъ здравето нищо не може да се постигне въ свѣта. То е една мѣрка. Ако си здравъ, всичко можешъ да постигнешъ. Като казвамъ, че всичко можешъ да постигнешъ, постижение на тебе, ти, човѣкътъ, който живѣешъ въ тази форма, за да разбирашъ своя животъ, не да разбирашъ живота на другитѣ хора. Защото всички хора изучаватъ условията, при които тѣ живѣятъ. И като научи човѣкъ тия условия, той може да се подигне. Питамъ тогава, вземете единъ учителъ, кои ученици му сж любими? - Които учатъ? Кои ученици сж добре дошли? - Онѣзи, които знаятъ да работятъ. Не само да работятъ, но и добре да работятъ. Вземете онѣзи, които ще говорятъ. Та рекохъ, онова, което ние ще говоримъ, трѣбва да е добро заради насъ. Защото почитъта на човѣка зависи отъ онова, което ще каже. Не мисли само да кажешъ нѣщата. Но туй, което ще кажешъ, колко време

ще трае. Животътъ е като бояджийство, не гледай само да боядисашъ за единъ моментъ отгоре и после да избълъе. Но гледай хасъ* боя да туришъ.

Сега, тъй като се разсжждава, ще кажатъ: „Той е много трудень, животътъ.“ Тебе ти трѣбва само едно нѣщо. Имашъ ли понятие, какво Богъ мисли за тебе? Богъ не е човѣкъ да каже лицепрятие. При Бога като ще идешъ, кой е, който ще те препорѣча? Азъ сега не искамъ да ви говоря върху нѣщо, което да погълне умоветъ, понеже животътъ се извява въ една широка площъ. И колкото тази площъ се разширява и става за полза на тебе и на човѣчеството, то е правата страна.

Та рекохъ, вие сега имате познание. Добре. Ти между малки деца минавашъ за ученъ човѣкъ, ама утре, като се намѣришъ между ученитѣ хора, за какъвъ ще минешъ? Ти, учениятъ човѣкъ ще станешъ обикновенъ човѣкъ. Смирението е тамъ, че не да се смирявашъ, ами да съзнавашъ въ даденъ случай, че има какво да учишъ. Свѣтътъ отъ единия край до другия, ти трѣбва да се смиришъ и ти трѣбва да знаешъ, че нищо не знаешъ. Че туй трѣбва да го знаешъ. Че нищо не знаешъ, то не е право. „Ама, ти нищо не знаешъ.“ Така не се говори.

Вземете единъ цигуларъ, който свири, сега за обяснение го казвамъ това. Зависи отъ онзи тонъ, който ще произведе. Зависи отъ неговитѣ прѣсти, кжде ще ги тури и какви трептения ще произведе, образува. После, вземете въ говора на човѣка. Ти трѣбва да знаешъ, какъ да говоришъ. Не само да кажешъ една дума. Всѣка една дума има своитѣ трептения. Всѣко нѣщо е съ мисълъ. И ако ти се научишъ да говоришъ, тъй както трѣбва и за да познаешъ дали говоришъ тъй както трѣбва или не, ти най-първо ще направишъ единъ опитъ, можешъ ли да говоришъ или не. Ако кажешъ нѣщо и стане, ти си разбралъ, но ако кажешъ и не стане, че после почнешъ да го корегирашъ, казвашъ, направилъ си една малка погрѣшка, ама нѣма нищо. Погрѣшката е за тебе. Въ свѣта

*хасъ - (ар.-тур.) чистъ, истински

погрѣшката, думата, която си казалъ, работата, която ти си направилъ, засѣга тебе. Въ свършения свѣтъ не се допускатъ никакви погрѣшки, никакви аномалии не се попускатъ, не съществува[тъ] тамъ. Единъ ученъ човѣкъ, единъ мждъръ човѣкъ не можешъ да го излъжешъ съ нищо.

И казва сега Христосъ: „Който на менъ слугува.“ Едно особено понятие - „да слугуваме на Христа“. И постоянно говорятъ: „Светиитѣ тѣй живѣятъ.“ Светиитѣ живѣятъ за себе си. Какво те ползува тебе, светията, който е живѣлъ за себе си, праведенъ си е. Следователно ти трѣбва да живѣешъ като него. Ако ходишъ въ училище и не рисувашъ както трѣбва? Всѣки день трѣбва да внесешъ нѣщо ново. И въ какво седи подмладяването въ свѣта? Подмладяването седи в новото, което внасяшъ, младостъта и старостъта е човѣшкото. Щомъ остарѣешъ, не въ тази смисълъ, има една старостъ, която трѣбва да остарѣешъ, но има една старостъ, въ която ти оглупявашъ. То е човѣшкото. И казвашъ: „Едно време азъ бѣхъ много усърденъ.“ Едно време, че си билъ много усърденъ, трѣбва да минешъ по този пѣтъ. „Едно време азъ свирехъ много добре, а сега не свиря.“ И съ туй се отлагатъ работитѣ. И тогава отлагаме работитѣ. И тогава идваме до положението, ще влѣземъ нѣкъде, като нѣкой грамофонъ, казва онзи: „Азъ мога да свиря всички пѣсни.“ Че какъ ще ги свиришъ? - „На латерна.“ Ще взематъ латерната и колко може да свири една латерна? Нека кажемъ 15 - 20 парчета. То е сегашния механически начинъ.

Та рекохъ, човѣкъ трѣбва да разбира вътрешната връзка на живота и да се занимава само съ себе си. Който иска да се развива, той трѣбва да се занимава само съ себе си дотогава, докато той се научи. Единъ обуцаринъ трѣбва да се занимава съ себе си, съ своя занаятъ. Че обуцата, които прави, да ги прави на свѣтъ. Туй сж все обяснения. Туй да правишъ, онова да правишъ. Вземете, има една наука за лѣкуване. При сегашнитѣ условия трѣбва да пиешъ цѣръ. Ще пиешъ цѣръ по една капка, по двѣ, по три, по четири, по десетъ капки, така се лѣкува. А има единъ начинъ за лѣкуване, пакъ ще вземешъ цѣръ, мислено. Мислено ще вземешъ всичкитѣ

нѣща, парчета отъ човѣшката мисълъ. Като казвамъ всичкитѣ нѣща, парчета отъ човѣшката мисълъ, онази мисълъ, която преобразява работитѣ.

Е, сега положението е таково. Какво е именно положението? Едновременно вие носите двама живота. Вие мислите, колко сте успѣли. То е хубаво да мислите така. Да търсите уважение и почитъ е хубаво. Но, за да ви уважаватъ, защото уважението нѣма да дойде отъ свѣта, когато пѣтищата на единъ човѣкъ сж благоугодни на Бога, Той го примирява съ враговетѣ му. Защото пѣтищата на всѣки човѣкъ сж благоугодни на Бога, и Богъ направи хората да го обичатъ. Щомъ нѣкой пѣтъ не те обичатъ хората, ти тогава ще знаешъ отъ Писанието, че и Христосъ едно време не Го обичаха. Колко души имаше, които не Го обичаха? - Една шепа тамъ еврейски свещеници, сто, двестѣ, души, ще кажатъ: „Не Го обичатъ.“ А народътъ Го обичаше. Та рекохъ сега, ние цитираме, че едно време и светиитѣ били тѣй. Туй е само за обяснение, но като дойдемъ до науката вътре, има не само една наука. Ти не само ще разправишъ урока си, но и ще го направишъ. Има една наука, ти не само ще кажешъ какво нѣщо е музиката, но и ще пѣешъ малко. Важното е тамъ сега.

Сега казва Христосъ: „Който на мене слугува“. Той слугува, понеже ако не слугува той нѣма да се научи. Тогава идваме до другото положение: „Е, казва нѣкой, ти ще се помолишъ заради мене.“ Хубаво, да се помолишъ, азъ не отричамъ моленето, но да накарашъ другитѣ? Какво можешъ да накарашъ другитѣ? Казва: „Азъ не зная урока си, но ти го кажи заради мене.“ Нѣма смисълъ. Та рекохъ, трѣбва едно вътрешно разбиране на живота. Тѣ казватъ: „Християнството е една дълбока наука.“ Днесъ свѣта вече не се възпитава. Казватъ: „Еди коя къща или домъ на Марсъ или на Юпитеръ и т.н.“ Но за да се възпиташъ, той, казва, е роденъ въ първия домъ, и т.н. Но знаешъ ли методитѣ, по които човѣкъ може да се възпита? Та рекохъ, винаги трѣбва да търсите хора, които разбиратъ нѣщата. И като ти разправятъ, азъ съмъ гледалъ, нѣкои прости жени, а знаятъ хубаво да готвятъ. Какво-

то знаятъ, знаятъ да го направятъ хубаво. И учи отъ човѣкъ, който знае. Но въ дадения случай е важно онова, което той ще предаде, да го предаде както трѣбва.

Е, сега влизаме въ единъ свѣтъ на съвършени същества, които нѣматъ време, не искатъ да си губятъ времето. Ти трѣбва да бждешъ готовъ да слушашъ. За да слушашъ, трѣбва да се научишъ. Другото положение. Та рекохъ, ние идваме до положението, казвашъ: „Кога ще се науча?“ - Никога. Защото туй, което сега знаете, единъ день то нѣма да бжде нищо. Но то е крайното положение. Въ знанието всѣкога има една страна, дето ти трѣбва да съзнавашъ. Има нѣща, които ти знаешъ, но не ти сж ясни на тебе нѣщата. И туй, което ти съзнавашъ, ти него трѣбва да опитаешъ. Не какво знаешъ и какво не знаешъ - онова, което трѣбва да научишъ. И не трѣбва да си горделивъ. Казва: „Азъ тия работи съмъ ги училъ.“ Е, хубаво. Ама, че мъдриятъ трѣбва да бжде смиренъ. Мъдритѣ хора сж горделиви, но тѣ не критикуватъ никого. Той слуша, като му разправятъ нѣщо, но той не го прекжсва. Нищо не казва. Той вижда, че прави погрѣшка, слуша го той и ако вие не сте се научили да слушате тѣй, ама вие, като каже нѣщо нѣкой, казвате: „Ама не е право това.“ Ти го остави, той да се изкаже. Не го прекжсвай. Нека изпѣе нѣщо и тогава ще му кажешъ, тѣй по приятелски начинъ: „Еди кой си тонъ на еди кое мѣсто не е вѣренъ.“

Та рекохъ сега, щастието на човѣка седи въ онова, което той възприема. Ще кажемъ, че прилага. Казва нѣкой: „Духътъ говори вжтре.“ Вие учили ли сте кога говори Духътъ? И какъ говори Духътъ? Де говори Божествения Духъ и де човѣшкия? Ти като научишъ него, трѣбва да бждешъ уменъ човѣкъ. Рекохъ, тѣзи сега работи не да ви бждатъ за спжнка. Можешъ да кажешъ, че мислишъ, че много знаешъ, една крайностъ е това. И можешъ да мислишъ, че нищо не знаешъ - друга крайностъ. Въ дадения случай ще разбирашъ положението, въ което се намирашъ. И тогава, ако се научатъ хората какъ да се обхождатъ, срѣщнешъ единъ човѣкъ, да му дадешъ всичкото уважение и почитание, което му се

полага, което му се пада. Срѣщнешъ едно животно, ще му дадешъ всичкото уважение и почитание. Въ Новото учение, ще дадешъ всичкото уважение и почитание. Ти ще кажешъ, че е воля. Но и на вола ще дадешъ всичкото уважение, а не тѣй, както вие разбирате. Туй животно нѣма да го изнасилвашъ. Ще кажешъ: „И то си има извѣстни права.“ Ще гледашъ едната и другата страна. Направи така, че отъ едната и другата страна трѣбва да има разбирателство. Защото ако ти, въ дадения случай, не отдадешъ правото на другитѣ хора, и Богъ, въ Когото ти живѣешъ, и Той нѣма да ти даде правото на тебъ, което ти се пада. И ако ти дадешъ правото, и Богъ ще ти даде правото. Понеже всичко се въ Бога извява.

После, трѣбва да се стремите къмъ самовъзпитание, не да се критикувате, вжтре да се измжчвате, но да знаешъ въ даденъ случай, че си направилъ онова, което е хубаво. Вие казвате нѣкой пжтъ, че сте търпеливи. Вие трѣбва да имате туй търпение на онзи голѣмъ математикъ въ срѣднитѣ вѣкове, който 20 години като е работилъ върху извѣстна задача, писалъ е рѣшението на малки такива листчета, държалъ ги тамъ въ стаята си и винаги държалъ стаята си заключена, затворена. Но единъ день забравилъ да заключи стаята си и излѣзналъ. Слугинята, като влѣзла вжтре въ стаята, вижда тия листчета, натъпкала ги въ собата* вжтре и очистила стаята. Като се върналъ той, тя казва: „Очистихъ стаята ви.“ Казва: „Какъ?“ - „Очистихъ ония малки листчета, дето бѣха тамъ, тѣ не ти трѣбватъ.“ И той казалъ: „Още веднѣжъ да не правишъ това.“ Вие мислите, че нѣкои работи сж непотрѣбни. Потрѣбни сж тѣ. Привидно тѣ нѣматъ изгледъ, но потрѣбни сж въ даденъ случай. И ако вие, при сегашното си разбиране, постжпвате така, вие трѣбва да се справите, да се корегирате. Най-първо трѣбва въ себе си да видишъ, правъ ли си или не си правъ. До какво си дошълъ. Сега туй е, което ти трѣбва.

Та казва сега Христосъ: „Който на мене слугува, мене да послѣдва.“ Вие ще кажете: „Азъ не искамъ да слугувамъ

*соба - (отъ унг.) стая съ печка, печка

никому, азъ искамъ да слугувамъ на себе си.“ Ако можешъ да намѣришъ тия работи, които ги търсишъ, нѣмамъ нищо противъ туй, че ще слугувашъ на себе си. Но все таки човѣкъ отъ себе си нищо не може да научи. Сега другата крайностъ. Не можешъ да научишъ нищо отъ себе си, защото нѣщата не произтичатъ отъ себе си и човѣкъ е като едно платно, дето нѣщата се отразяватъ. Платното не създава реалността. То е само платно, дето се отразяватъ нещата. Реалността е отъ Бога - туй, Вѣчното Начало, което подига човѣка.

Та рекохъ, тази реалностъ, Христосъ казва: „Който слугува на мене, мене да последва.“ Ти нѣма да слугувашъ на всички хора, ти не можешъ да слугувашъ на всички хора. Ти, като служишъ на Божественото Начало, ти въ даденъ случай ще служишъ на всички хора. Та рекохъ, казватъ сега: „Кой живѣе по-добре?“ Азъ опредѣлямъ тази работа тѣй: коя соба гори по-хубаво? Която гори по-хубаво, а не онази, която пълни стаята само съ димъ. Че ако ти въ себе си нѣмашъ една права мисль, азъ говоря за единъ вжтрѣшенъ животъ. Менъ не ме интересува кой какъвъ е. Дотолкова важатъ за менъ нѣщата, както вжтре се развиватъ. Тия работи може сега да сж желани, живи, може тѣй повидимому да не струватъ, но за бждеще тия работи, туй, което сега нищо не струва, за бждеще може да струва много.

Та рекохъ, животътъ е важенъ. Казва нѣкой: „Азъ много се моля.“ Не говори така. Тя е твоя работа. „Ама, азъ съмъ много добъръ човѣкъ.“ И за своето добро не говори. „Е, за какво трѣбва да говори човѣкъ?“ За онова, което е научилъ. За онова, което е научилъ, за него трѣбва да говори той. Не, че той нѣма право да говори, има право да говори, но е губене на време.

Та, при сегашнитѣ условия, тѣй както е поставенъ човѣкъ, той търси единъ пжтъ, дето съ много малко разности да мине. Кое е по-хубаво сега? Да дойде човѣкъ и да ти се моли, да го угощавашъ или ти да си толкова уменъ, че като видишъ този човѣкъ, да знаешъ отъ какво има той нужда.

Кое е по-хубаво? И Богъ, преди да си научилъ нѣщо, ти преди да си поискалъ нѣщо отъ Него, и Богъ е влѣзналъ вече въ твоята нужда. И Той сега е опредѣлилъ, казва Богъ: „Каквото поиска, дайте му.“ Та рекохъ сега, вие не вѣрвайте въ старото вѣрване. Да. Да вѣрвате само въ това, което ще ви разправятъ. И после, това, за което говоря, вжтре въ съзнанието ви нѣма достатъчно свѣтлина, вие не сте разтворили прозореца, да влѣзне Божествената свѣтлина. Нѣщата могатъ да бждатъ разбрани, ако иматъ тази, Божествената свѣтлина. Та рекохъ, като ви говоря, няма да казвате: „Ама това го знаа.“ Е, щомъ го знаешъ, нѣма какво да го учишъ. Едно отъ дветѣ. Въ нѣкой случай ти ще помагашъ и на другитѣ, които учатъ, да разбератъ. Всичкитѣ хора могатъ да се съюзяватъ, да си помагатъ единъ на другъ.

Но да дойдемъ до другата, красивата страна на живота. Ти ще си зададешъ въпроса защо си дошълъ. Млада мома си, искашъ да се оженишъ. Ще се попиташъ, като се оженишъ, ще постигнешъ ли това, което търсишъ? Не се жени. Ти си майка, искашъ да родишъ дете. Е, хубаво. Ако родишъ дете, ти ще се подигнешъ ли, ще разберешъ ли? Искашъ да станешъ ученъ човѣкъ. Ако туй учение тебе ще те подигне, азъ сега не говоря да не се учи човѣкъ, азъ говоря сега за начинъ, за методъ, по който човѣкъ трѣбва да ходи и трѣбва да намѣри правия пжтъ. Не, че сегашнитѣ пжтища, по които хората ходятъ, не сж криви, отъ човѣшко гледище не сж криви; много нѣща следъ време ще се покажатъ, че не сж такива, каквито трѣбва да бждатъ. Та, у всинца ви трѣбва да се зароди желание да слугувате. Кое е по-хубаво: да миешъ ли или да изтърсвашъ? Вие сега употребявате нѣкой пжтъ единия методъ, другъ пжтъ другия методъ. Нѣкой пжтъ, вода като нѣмашъ, вие ще изтърсвате. Е, хубаво. А нѣкъде ти мълчишъ, нищо не казвашъ, изхвърлите нѣщата навънъ и измивате. Туй сега, за да се обясни единъ вжтрешенъ процесъ на живота. Който разбира живота, или който търси живота, той не се нуждае отъ външнитѣ условия. Защото външнитѣ условия всички ще ги търсятъ.

И казва: „Както ме е Отец научилъ, така и правя.“ Е, сега васъ какво ви е научилъ? Азъ нѣмамъ право да питамъ. Понѣкой пжтъ ние се спжваме въ живота. „Менъ, казва, засега туй нѣщо не ми трѣбва.“ Има нѣща, които за днесъ сж ви потрѣбни. Сега азъ не искамъ да ви говоря. Азъ разглеждамъ работитѣ малко по-другояче. Ти имашъ единъ предметъ. Не можешъ да го видишъ добре, понеже има завѣса, такива платна има. Рекохъ, ясно не се показва предмета, я отхвърли едното платно. Не можешъ да виждашъ, отхвърли второто, третото, отхвърляй тия платна, дотогава, докато предметътъ се покаже ясно. Ако искашъ да разбирашъ.

Та и сега казва Христосъ. Христосъ се спира преди 2000 години. Какво е казалъ Христосъ? И ти нѣма да мислишъ въ живота, преди 2000 години, какво е казалъ Христосъ. Онова, което Христосъ е казалъ, то не може да се сравни и което е извършилъ. Нищо повече. Ама сега ти трѣбва да бждешъ чистъ и светъ. Ти трѣбва да се научишъ да живѣешъ, да знаешъ какво нѣщо е чистота и светостъ. И като си чистъ и светъ, зло никому не можешъ да направишъ. Защото нѣма в тебе ония елементи, съ които ти можешъ да направишъ пакостъ нѣкому. А пъкъ нали ще се стремишъ да живѣешъ добре и като нѣмашъ тия елементи въ себе си, ти не можешъ да направишъ и доброто. И въ сжщината вжтре, ти не можешъ да предадешъ Божиата мисълъ.

Та казва Христосъ сега. Пакъ казвамъ какво е казалъ Христосъ? Онова, което Христосъ ви говори сега. Сега слушайте Него. Ще четешъ Словото. Словото това е подкладка, това е горивото, което трѣбва и което се дава. И туй гориво трѣбва постоянно да се поддържа. Е, сега отъ туй, което ви говоря, азъ не искамъ, то е само едно разбирателство. Азъ не искамъ да напуснете всичко. Но ви казвамъ какво трѣбва да направите. Рекохъ, нѣкой си турилъ сто килограма на гърба си. Какво ще правишъ? Най-първо той казва: „Менъ ми трѣбватъ.“ Е, не можешъ да го носишъ. Имашъ единъ приятелъ, който ти е скъпъ. Ама скъпъ по два начина има, скъпо ти излиза на тебе. Имашъ единъ приятелъ, който е отличенъ.

Та рекохъ, онова, което имате, вие сами го носите. Има нѣща, които васъ ви сж потрѣбни. Чукътъ важи при камънитѣ. Перото важи за писателя. Цигулката сжщо. Всѣко нѣщо на времето има цѣна. Умното е, човѣкъ да знае всѣко нѣщо кжде да го употрѣби. И като не знае, той ще се намѣри въ противоречие. Ще каже: „Непотрѣбни сж всички ония нѣща, съ които въ даденъ случай, нищо не може да се постигне. Онова, което бащата върши, детето не може да го върши; онова, което майката върши, дъщерята не може да го върши. Има нѣща, които на тебе всички нѣща не ти сж потрѣбни. Онова, което майката трѣбва да върши, то не е за тебе, но въ дадения случай, ти имашъ нѣщо, което ти трѣбва да вършишъ, туй, което ти можешъ да свършишъ.

И казва тукъ: Духътъ Божий, ние за авторитета ще държимъ - Духътъ Божий. Защото ако кажемъ: Духътъ Божий, то е, два начина има: да говоришъ за това, което го нѣмашъ и да отказвашъ туй, което го имашъ. Казвашъ: „Туй азъ го имамъ“ или: „туй азъ го направихъ.“ Та сега ще се зароди мисълта: „Е, тогава кое учение е право?“ - Онова учение, което е обосновано на онази вѣра, пълната вѣра, при най-голѣмитѣ противоречия въ живота, които може да имате и да не влѣзе ни сѣнка отъ съмнение. И онзи приятель ти е приятель, въ когото имашъ пълна вѣра. Ти не знаешъ какво той ще направи, какъ ще свърши, казвашъ: „Азъ зная, той ще свърши. Каквото и да стане, той ще го извърши.“ Та се стремете сега да влѣзнете въ положението. Нѣма какво да разисквате работитѣ, кой е правъ и кой е кривъ. Вие ще мязате като онзи мъдрецъ, който каквото вземе, цѣнно става. Мъдрецътъ, като вземе камъкъ, той става цѣненъ. Остави този камъкъ мъдрецътъ, той пакъ става обикновенъ. Дотогава докато ти вѣрвашъ въ Бога, нѣщата сж цѣнни. Като престанешъ да вѣрвашъ, нѣщата се обезцѣняватъ. Сега говоря за онѣзи съ пълната вѣра, въ която трѣбва да ходите.

И Който казва: „Пакъ ще дойда. И ако нѣкой на мене слугува, мене да последва.“ Но въпросътъ е неразбранъ. Слугувашъ. Слугуванетоъ безъ любовь не може. Слугуване - да

си доволенъ, че можешъ да направишъ нѣщо. И рекохъ: „Ако нѣкой на мене слугува.“ Защото слугувашъ само на Великия. „Както, казва, Отецъ ме е научилъ, така Азъ дойдохъ да слугувамъ.“ Защото ти можешъ да слугувашъ само на единъ мъдрецъ. Та за днешния день, да има нѣщо да придобиете. Да кажемъ, вие нѣма да може да промѣните своята форма, нѣма да промѣните своето съзнание, но има нѣщо, което може да направите. Не е голѣмината, която дава цѣна на единъ изворъ, или една чешма. Хубавата вода, която излиза, тя е, която оцѣнява нѣщата, която придава цѣна. Та сега и вие ще турите цѣната въ онова, което излиза отъ васъ. Какво е животътъ, вие нѣма да може да опредѣлите. Хората иматъ едно познание. Нѣкои хора ги считатъ невежи, сиромаси, болни и т.н. А, този, невежия човѣкъ следъ време става ученъ. Слабиятъ става силенъ. Ще имате едно присѣствие. Какво се крие въ всѣки единъ предметъ или въ всѣка една вещь, или въ всѣко едно същество. Възможноститѣ, които се криятъ вътре, на тѣхъ ще обръщате внимание. То е Божественото. На Божественото ще обръщате внимание.

И казва тогава Христосъ: „Дето съмъ Азъ, тамъ ще бжде и слугата ми, дето съмъ Азъ.“ Та рекохъ, безъ самоосъждане. Много трудно е човѣкъ да мисли тѣй. Азъ съмъ виждалъ много хора, малки деца има, види нѣкъде оцапано, леке. Детето казва на майка си: „Азъ ще го очистя.“ Нищо не значи това. Животътъ е мѣсто за поправление. Понеже е животъ на работа. А пъкъ умното дете нѣма да каже, че имашъ леке, а туй дете, ако е умно, то трѣбва да дойде, да ти очисти малкото леке, което се явило на дрехата ти. Този е пътятъ на Любовта. По този начинъ вие може да се въздигнете. Ако вие така не може да гледате, снизходително трѣбва да гледате, съ Любовь. И да благодарите на Бога, че ви е изпратилъ да направите много работи и да научите много работи. Не да поправите, а да научите работитѣ. И тогава, сегашното положение, въ което може да се намѣрите, нѣкой път вие не знаете какъ да говорите. Ти можешъ да стоплишъ единъ човѣкъ, но може единъ предметъ да е толкова горещъ, че

може да го изгоришъ. Да знаешъ именно онова положение, което е потрѣбно. Та сега ще дойдете до положението, не да сте индеферентни и нѣма много да се обезпокоявате. Но да имате една радостъ, че сте въ пѣтя. Разбиране трѣбва.

Затова е казано тамъ: „Ако не станете като малкитѣ деца, не може да влѣзете въ Царството Божие.“ И сега ние постоянно мислимъ, че сме учени, това знаемъ, че сме учени. Учени, но животътъ на малкитѣ деца е потрѣбенъ за сегашното положение. Да, не е потрѣбно да бждемъ светии. Казва: „Азъ не искамъ да бжда светия.“ Какво разбирате подъ думата „светия“? Ти не искашъ да имашъ свѣтлина. Наука е това. Тогава ти оставащъ въ тъмното. Че какво можешъ да видишъ тогава? Че стана вжтре тъмно. Но то е единъ навикъ отъ миналото. Писанието казва: „Изповѣдайте прегрѣшенията си.“ Трѣбва да знаешъ какъ да се изповѣдашъ. И като се изповѣдашъ, не да кажешъ: „Че ти нали ме изповѣда?“ Каквото ти разправятъ, да не го казвашъ. А сега вие не спазвате това правило. Азъ съмъ срѣщаль нѣкой казва: „Този човѣкъ какви работи ми разправи!“ Нѣма да разправяшъ никому, понеже като разправяшъ, ти ще осакатишъ другитѣ. Никому нищо! Нѣма да разправяшъ, понеже ще оцапашъ. „Ама той билъ такъвъ.“ Не сте на правия пѣтъ. А вие може да говорите, но нѣма да може да прогресирате. И каквото имате, вие ще го изгубите. Нѣма да разправяте нищо.

Станете сега.

Само Божията Любовь носи пълния животъ. (три пѣти)

*6.27 часа сутриньта
(Слънцето грѣе! На поляната - евритмическитѣ упражнения.)*

*Вторий день отъ Събора
20 августъ 1936г.
Изгрѣвъ*

ВЪНШНА И ВЪТРЕШНА ЛЮБОВЪ

Отче нашъ

Ще прочета 15 глава отъ Ев. на Иоана.

Въ какво седи сега истината? Най-реалното нѣщо въ свѣта най-мжчно го изпълняватъ хората. Въпросътъ е за наука. Трѣбва да се учи човѣкъ. И като се учи, това, което трѣбва, да даде плодъ.

Вие си поставяте нѣкой пжтъ въпроса: „Кжде ли ще бжда азъ въ оня свѣтъ?“ - Ще бждешъ тамъ, дето си сега. После, вие искате да знаете колко сте добри. Доброто това е плодъ. Ще прочетешъ на една ябълка, колко плодъ има: една, двѣ, три, четири, петъ, десетъ, петнадесетъ, двадесетъ. Ще видишъ по количество колко сж и по качество какви сж.

Та рекохъ, кое е онова, което Богъ обича? Хората се противятъ, тѣ поставятъ единъ свой планъ, едно свое разбиране. Всѣки казва: „Азъ тѣй обичамъ, азъ тѣй разбирамъ.“ Много добре. Като направишъ тѣй, както ти разбирашъ, въ своето разбиране ти ще опиташъ себе си. Ти ще опиташъ, доколко ти обичашъ Бога. Не е въпросъ сега да знаете колко Богъ ви обича. Въпросътъ не седи тамъ. Ти колко обичашъ е въпросътъ. Животътъ седи въ това, което имашъ. Ти имашъ единъ приятелъ и не зависи отъ приятеля ти, колко той те обича и ти да знаешъ това. Това ще ползува него. Любовта, която имашъ, е важна за тебе. Писанието казва тѣй: „Онѣзи, които обичатъ Господа, Той [е] приготвилъ най-хубавитѣ работи за тѣхъ.“

Ако нѣкой пжтъ ви е тежъкъ животътъ, кой ви е кривъ? Никой не е кривъ. Сега животътъ върви по два начина, по две разбираня. Едно външно разбиране: вие искате да имате всички удобства. Та вие ги имате сега, да бждете само умни. Единъ милионеръ печели милионъ, два, три, четири, петъ, десетъ, да забогатѣе, че иска да живѣе щастливо. И

утре този милионеръ остави своето имане на своитѣ деца, казва: „Децата да живѣятъ.“ Питамъ: този, който остави имането на децата, какво добро има? Не оставяй нищо на децата си. Ще оставишъ на умнитѣ, на глупавитѣ нищо нѣма да оставишъ. Глупавитѣ нека работятъ. Сега това е вътрешното състояние, което вие имате. Трѣбва да се справите сега.

Казвате: „Азъ не трѣбва да се уча.“ - Ще се учишъ. И нѣма да седишъ и да казвашъ: „Азъ съмъ чель Писанието.“ Чель си, какво знаешъ при това. Ти не знаешъ толкова, колкото знаятъ онѣзи, умнитѣ, каквото знаятъ мъдритѣ, светитѣ хора, ти не знаешъ това. Знанието е нѣщо вътрешно. Ако ти имашъ вѣра и ако ти знаешъ, после нѣма какво хората да ти бждатъ законъ. Азъ нѣма да вода два живота. Сега има редъ такива представления. Ние искаме да се покажемъ, че не ядемъ много. Ти ще ядешъ хубаво, само нѣма да преядашъ. Ти ще се обличашъ хубаво, не да се обличашъ така, да се покажешъ скромень. Ако Богъ облича птицитѣ и цвѣтята съ най-хубавитѣ дрехи, съ каквито и царетѣ не сж облѣчени, ти ще туришъ като нѣкой грѣшникъ нѣкоя вехта, забутана дреха. То не е разбирање на живота.

Та рекохъ, Христосъ преди две хиляди години идва въ свѣта. Христосъ може да дойде още десетъ пѣти, споредъ нашето разбирање. „Ама азъ да видя Христа!“ - Може да го видишъ десетъ пѣти и двадесетъ пѣти и тридесетъ пѣти. Но ти носишъ само въ душата си едно недоволство и корегирашъ онова, което Богъ е направилъ, не си доволенъ. Питамъ сега: ако васъ ви попитатъ, какво бихте искали? Сега поставя се тѣй въпросътъ. „Ама да постя, това-онова.“ Много добре, много хубаво е да постишъ. Но въпросътъ не е въ постенето. Постенето е единъ методъ. При постенето искашъ да се освободишъ отъ излишенъ товаръ. Защото, които постятъ, не искатъ да работятъ. Хората, които постятъ, много малко работятъ. Той съзерцава и казва: „Азъ съзерцавамъ.“ Какво съзерцавашъ? Онова, което знаете, знаете го. Но онова, за което ти искашъ да те любятъ и да те обичатъ, кое е? Животътъ ти зависи отъ любовта, която имашъ къмъ Бога. Отъ тази любовъ зависи твоето бждаще.

Сега, ако вие идете въ другия свѣтъ, то е ваше разбиране, ваше съзнание. Онзи свѣтъ и той си има форма отвънъ. Ако влѣзете между ангелитѣ, ще видите, че тѣ сж облѣчени както никога не сте виждали. Отлично сж облѣчени. Вие сега какво се стѣснявате? Казвате: „Азъ нѣмамъ много работа.“ Защо ги нѣмашъ? Материалтъ, който е туренъ въ програмата, може Учителтъ да предаде, но всичкитѣ ученици не разбиратъ еднакво. Защо? Въ дадения случай не слушатъ. На разни мѣста сж умоветѣ на ученицитѣ. Когато нѣкой професоръ преподава, нѣкой студентъ, той не разбралъ въпроса, защото на нѣкои паритѣ седятъ въ ума. Казва: „Да имамъ пари.“ На нѣкой човѣкъ въ ума седятъ кжщи, да има хубава кжща. Но ти си дошълъ въ училището не да придобивашъ кжщи. Нѣкой казва: „Да имамъ повече пари.“ Ти въ училището не си отишълъ за пари. За много работи може да мислишъ. Когато на тебе преподава професорътъ, умътъ не трѣбва да бжде на никжде. Кжде трѣбва да бжде умътъ, който разбира?

Сега по този начинъ вие отъ миналото знаете много. Но какво има да ви се преподава за бждеще, това не ви [е] извѣстно. Грѣхътъ седи въ неизпълнението. Що е грѣхътъ? Що е грѣшенето? Щомъ не изпълнявашъ онова, което ти знаешъ, ти грѣшишъ. Защото въ свѣта сжществува грѣхътъ. Не мислете, че вие като живѣете, нѣма да грѣшите. Вие, споредъ вашето разбиране, какъ мислите? Ако нѣма законъ, не ви държатъ отговорни, но понеже има законъ, законътъ ви държи отговорни.

Сега отъ тия вжтрешни ограничения трѣбва да се освободите. Въ какво седи прегрѣшението на момъка, като обича младата мома? Прегрѣшението седи въ това, че той обича тази мома, която нищо не му дала. Той я обича, за да вземе нѣщо отъ нея. Това е вжтрешна работа. Казвашъ: „Ти мене не обичашъ.“ Това сж човѣшки разбирания. И въ Евангелието е казано, че Христосъ обичалъ Иоана повече. То е единъ законъ: Ти не можешъ да не обичашъ нѣкого, който те обича. И после тази обичъ нѣма да бжде такава, по този на-

чинъ, по който сега разбирате. Никой не може да задържи любовта въ себе си, тъй както той я разбира. Казвате: „Азъ го обичамъ.“ Но онзи твой познайникъ не е постъпилъ както ти искашъ, ти казвашъ: „Малко поохладе любовта ми къмъ него.“ Въпросътъ не е за охлаждането на любовта. Една любов, която е охладѣла, каква любов е тя? Писанието казва: „Ще охладѣе любовта ви.“ Догогава докато човѣкъ не се научи да обича, неговата любов всѣкога ще охладѣва.

Та рекохъ, онова, което сега знаете, вие сте на изпитание. Нѣкой казва: „Какво мисли свѣтътъ заради насъ?“ - Да мисли каквото иска свѣтътъ. Когато дойде сега Христосъ въ свѣта, какво ще мисли свѣтътъ заради Него? И преди две хиляди години, и сега Христосъ като живѣе между хората, тѣ нѣматъ правилно понятие заради Него. Ти си пожертвувалъ живота, нѣма да го покажешъ отвънъ. Но ти си пожертвувалъ живота не въ постъ. Да допуснемъ, че ти се отречешъ, учишъ се хубаво. Нѣкой, като се обърне къмъ Бога, казва: „Насъ наука не ни трѣбва.“ Когато се обърне къмъ Бога, казва: „Насъ жени не ни трѣбватъ.“ Това сж детински работи. Не ви трѣбватъ предмети, които отдалечаватъ сърдцето ви и умътъ ви отъ Онзи, отъ Когото иде всичко. Защото Богъ иска всички хора да се обичатъ не тъй, както хората разбиратъ. Има единъ вжтрѣшенъ законъ на любовта.

Рекохъ сега, вие се смущавате отъ онова, което не е въ вашитѣ ржце. Отъ това се смущавате. Най-първо ще бждете свободни. Свободата седи въ любовта. Да го знаете. Ще знаешъ, че си свободенъ, когато говорятъ за тебе лошо. Всичко това да е на поврхността на твоя животъ, да минава, да не те смущава. Казва: „Тебе не те обичатъ.“ Въпросътъ не е сега насъ да ни обичатъ. Ние да обичаме, сега това е въпросътъ. И силата на човѣка е тамъ. Сега не ви го давамъ това заповѣдь, но е казано: „Да имате любовъ.“ Ще кажете вие: „Че ние нѣмаме любовъ.“ И този въпросъ е изключенъ, ще считате, че имате всичко. Вие имате всичко, само че материята е предадена и не е заучена сега. Казва: „Азъ малко зная.“ - Малко си училъ. „Азъ съмъ сиромасъ.“ - Малко си рабо-

тиль. „Не съмъ силенъ човѣкъ.“ - Малко си се упражнявалъ. Всичко зависи отъ тебе, ако разбирашъ, отъ тебе зависи. Ти живѣешъ въ единъ разуменъ свѣтъ, дето всичко зависи отъ онова, което ти си заучилъ.

На едно мѣсто хората се дѣлятъ. Казва: „Тѣ не се споразумяватъ.“ Защо не се споразумяватъ? - Защото всѣки турилъ единъ свой свѣтъ. Всѣки отъ васъ направилъ единъ свой свѣтъ и мисли тѣй, както той нагласилъ да живѣе. Хубаво, опитайте онова, което знаете, което сте научили, доколко може да живѣете. Тия работи сте дошли да опитате. Що е изпитанието въ свѣта. Изпитва се вашата любовъ, нищо повече. Вашата любовъ се изпитва, всичко друго да имате, изпитва се вашата любовъ, доколко онзи конецъ, на който се държите, е силенъ. Щомъ се скжса този конецъ, любовта ви е слаба, щомъ не се кжса, любовта ви е силна.

Сега понѣкой пжтъ, нѣкой проповѣдникъ иска да даде тежестъ въ свѣта и той проповѣдва тѣй както не е. Силата на моята проповѣдь живѣе въ моя животъ. Силата на вашия животъ седи въ онова, което вие чувствувате въ даденъ моментъ. Сега това не ви го давамъ за осъждане. Ние не живѣемъ както трѣбва. То е вашъ животъ. Щомъ не живѣете, [въ] кой моментъ може да изправите живота си. Казва: „Азъ не може да направя това.“ Ще направишъ това, което можешъ. Какво имаше да направи първиятъ човѣкъ? Трѣбваше да се въздържа. Първиятъ човѣкъ се е училъ на въздържание. Много ядене въ райската градина [можеше] да яде. Казва: „Има едно дърво, отъ което нѣма да ядешъ.“ Но той казва: „Това искамъ да опитамъ.“ Вие ще се учите на въздържание, нищо повече. Туй, което първиятъ човѣкъ не можа да направи, ще го направите вие. Сега вѣрващитѣ ще се учатъ на въздържание. Не да гладуватъ, но нѣма да преядатъ. Ако ти ядешъ и ако не се въздържашъ, ще те сполети това, което никога не си очаквалъ. Въздържание трѣбва. Казва имъ: „Защо не ядете отъ това дърво?“ - „Не съмъ гладенъ.“

Ще кажешъ въ себе си: „Въ какво седи сега Божията любовъ?“ Ти ще се научишъ, въ даденъ случай като обичашъ,

ти ще видишъ доколко обичашъ Бога. Всѣки единъ човѣкъ, когото ти обичашъ, ти ще опиташъ себе си, него ли обичашъ или Бога въ него. И може да го обичашъ за две причини. Понѣкой пѣтъ може да обичашъ нѣкого, защото е хубаво облѣченъ, понеже е богатъ, понеже е силенъ, за всичко туй го обичашъ. Хубаво е, отлично е. Но това е външната страна на любовта. Нѣкой пѣтъ може да е оцапанъ, да не е богатъ. Пакъ ще го обичашъ. По човѣшки така се говори. Въ себе си, като го срещнешъ, ще видишъ, че неговата външност не те спира. Вие тогава ще дойдете до онова начало, да видите, доколко обичате Бога. И азъ ви казвамъ, много лесно е да познаете колко обичате Бога. Два начина има да познаешъ любовта си къмъ Бога. Ако обичашъ Бога, всичкиятъ животъ отвънъ ще се измѣни, всичко ще потече като вода, всичко ще ти върви. То е сега единъ начинъ, по който свѣтътъ сега го прави. Но любовта не седи въ външната страна. Другата страна, за да познаешъ обичашъ ли Бога, коя е? Ако се подобрятъ външнитѣ условия на живота, то ти ще знаешъ, че обичашъ Бога. Другъ начинъ, по който може да познаешъ, дали обичашъ Бога: ако, като обичашъ Бога, всичко ще се измѣни. То е разбирање само.

Сега вие търсите. Може да търсишъ, учителъ си, високо мѣсто заемашъ, хубаво е, отлично е. Тогава ще дойдешъ до втората страна на любовта: всичко трѣбва да изгубишъ. Ще ви изгонятъ хора[та]. Хората ще ви изгонятъ, но Богъ нѣма да ви изгони. Вие ще опитате вашата любовъ, доколко вие обичате Бога. Въ живота има две разбирация: сиромашия и богатство. Богатството е едната страна на любовта, сиромашията - другата страна. Ако ти си сиромашъ, ти ще се радвашъ. Ако ти си станалъ богатъ, пакъ ще се радвашъ. Защото въ богатството ще опиташъ едната страна на любовта, въ сиромашията - другата. Тѣй щото сиромашията да не ти служи за едно препятствие. Има нѣкъде ще изгубишъ знанието. Едно знание ще изгубишъ, друго ще придобиешъ. Всички нѣмате еднакво знание. Нѣкои хора има, които заучаватъ езици много лесно. Отлични сж. Въ дълбокото разбирање - тамъ ги нѣма.

Та рекохъ сега, да опитате вашата любовъ. Небето е мѣсто на опитъ. Като влѣзете въ Небето, вие ще опитате вашата любовъ, колко обичате Бога. И като сте въ свѣта, пакъ ще опитате вашата любовъ. Ще ви хулять. Христосъ е казалъ: „Васъ ще ви гонять.“ Защото ако не ви изгонять, вие имате външна любовъ. Ако онази красивата мома, васъ не ви изгони, вие нѣма да идете въ кѣщи. Ако кръчмарьтъ васъ не ви изгони, вие нѣма да си идете въ кѣщи. Ще кажете: „Не съмъ ли азъ свободенъ?“ Свободата седи въ това, което ти самъ правишь. Тамъ е свободата. Туй, което самъ не правишь, тамъ не е свободата. То е външната страна. Та рекохъ сега, Христосъ турилъ вътрешната страна: „Онзи, който прѣбждва въ мене, него Отець ми го пречиства.“ Защото онѣзи дървета, които не даватъ плодъ, отрѣзватъ ги, не ги оставятъ да си губятъ времето.

Та рекохъ, ще дойдете да разбирате. Искате да бждете богати и станете богати. Туй всички го желаете, но нито единъ отъ васъ не желае да стане сироманъ. Тѣй както разбирате, не е хубаво. Защото ще станете сироманъ, ще изгубите богатството и онова, което отвънъ имашъ, и отвътре имашъ. Нѣма никакъвъ смисълъ да изгубишь. Сиромашията трѣбва да дойде, за да опиташь хубавото на вътрешния животъ. Ще дадешъ богатството на другитѣ и доброволно ще приемешъ сиромашията. Дойде нѣкой, казва: „Дайте ми богатството си!“

Тогава ще ви приведа онзи примѣръ. Отива единъ англичанинъ между езичницитѣ въ островитѣ нѣкъде. Той свършилъ университетъ, съ голѣми познания, 20 години училъ каквото казалъ Христосъ. Проповѣдва имъ, но не го разбиратъ езичницитѣ. Единъ день той си казва на себе си: „Господи, азъ не съмъ проповѣдвалъ. Азъ досега проповѣдвахъ по човѣшки: тѣй ще живѣете, ще обичате Бога.“ Другитѣ хора да обичатъ, но тѣ не обичатъ. Той казва: „Азъ не съмъ проповѣдникъ. Христосъ казва: Ако имашъ две ризи да дадешъ едната, ако имашъ два чифта обуца, да дадешъ еднитѣ.“ И каквото ималъ, той всичко имъ раздалъ. Онѣзи езич-

ници, като чули, дошли и казватъ: „Сега ти имашъ, раздай на насъ.“ Той раздалъ всичко, не оставилъ нищо за себе си. Той усѣтилъ, че изпълнилъ волята Божия. Нека тѣ живѣятъ, да благуватъ.

То е едната страна. Казва: „Какво ще стане съ насъ? Ще умремъ.“ - Че и [сега тѣ] умиратъ.* „Ама, да си поживѣемъ малко.“ - Ами че това не е животъ. Онзи, истинскиятъ животъ не е. Вие сте дошли да научите истинския животъ. Като научите истинския животъ въ себе си, ще се образува едно общество на светии. Какво нѣщо сж светиитѣ? Любовта имъ е явна на всички. Никой светия не могатъ да го осждятъ, че не е направилъ тѣй. Той навсѣкжде е изправенъ. Той, отъ себе си каквото има, раздава. „Свѣти“ значи.

Та вие сега нѣма да мислите какво ще правите. - „Ние между грѣшни хора живѣемъ.“ Ще оставите грѣшнитѣ хора настрана. Тѣ въ ума ви нѣма да бждатъ. Ще оставите грѣшнитѣ хора отъ сърдцето си. И съ туй нѣма да се смущавате, не е ваша работа. Че този не се учи, онзи не се учи, то не е ваша работа. Ако се учи - за него, и ако не се учи - за него. Ако се учи, ще стане ученъ, ако не се учи, ще остане невежа. Вие ще кажете: „Азъ много говоря.“ Турцитѣ казватъ: „Многого говорене на воденица.“ Воденицата цѣлия день най-хубавата речъ държи. Какво остава за воденицата? -Нищо. Искашъ да обърнешъ нѣкого. Какво ще го обърнешъ? Ти трѣбва да дадешъ единъ примѣръ вжтре въ себе си. Ако този човѣкъ не се обръща, ти ще знаешъ, че има нѣщо, което препятствува. Не си виновенъ, ще измѣнишъ начина. Втори, трети, четвърти, пети, ще измѣнишъ начинитѣ.

Та рекохъ, днесъ е петъкъ, день въ който човѣкъ е създаденъ, за да опита или външната или вжтрешната любовъ къмъ Бога. Ще опиташъ, че обичашъ Бога, понеже Той дава. Рекохъ, кога турили Иова на голѣмото изпитание? Господъ казва на сатаната, на дявола: „Видѣлъ ли си ти Иова, като него нѣма.“ - „Ама, защо нѣма? Далъ си му всичко, разбира се, кой нѣма да те обича. Но я вземи тия работи отъ него, да

*зачеркнато и поправено на: че и при това пакъ ще умрете.

видимъ ще остане ли [пакъ] същиятъ?“ То е външната страна. Вие сега казвате: „Да нѣмаме Иововото изпитание.“ Ако Богъ обърне внимание на тебе, че много си напредналъ, че го обичашъ, дяволътъ ще каже: „Закачи го малко!“ Сега разбира се, Иововото изпитание закачи ви малко. Взематъ ви къщата, приятелитѣ ви взематъ, децата ви взематъ, всичко туй. И вие въ свѣтъ мислите, че свѣтътъ е създаденъ заради васъ. Донѣкъде сте прави. Но свѣтътъ Богъ създаде за себе си. Казва тамъ Писанието: „Богъ толкозь възлюби свѣта, че даде своя синъ, за да го изкупи.“ Ти мислишъ защо ли е създаденъ свѣтътъ. Ако мислишъ, че е създаденъ заради тебе, трѣбва да пратишъ своя синъ. Като умре детето ти, да благодаришъ, че е заминалъ за другия свѣтъ. Ти го държишъ вътрешно тукъ на Земята. Остави го да си върви откъдето е дошло. Ако изгубите своето дете, радвайте се на това. „Азъ, казва, не искамъ да изгубя приятеля си.“ Ти ще гледашъ само едно нѣщо: да не изгубишъ любовта си къмъ Бога, нищо повече.

Сега, азъ като ви говоря, това е едно представление. Вие сега сте на едно представление, на театъръ, гледате нѣщо, какъ е станало, защо актьоритѣ играятъ. Докато ти самъ не станешъ актьоръ, ти не си разбралъ истината. Докато ти самъ идвашъ съ билетъ и слушашъ тази драма и онази драма, ти още не разбирашъ. Ще станешъ единъ първокласенъ актьоръ. Като станете актьоръ, казвате: „Дотегна ми.“ - Ти не си разбралъ живота. Дотогава докато ти дотѣга да свиришъ, ти още не разбирашъ. Казва: „Това парче не мога да свиря.“ Всички парчета ще свиришъ. Докато не се научишъ така да разбирашъ живота, твоята любовъ къмъ Бога е слаба. Не, че Богъ ще те сѣди. Хората разбиратъ: Богъ вѣчно ще ви отхвърля отъ лицето си. Ама Господъ не е казалъ такова нѣщо. То е негово разбиране. Не ще мине една, две, десетъ години и казва: „Израилю, обърни се.“ Богъ изпитва нашата любовъ. Нѣкой пѣтъ, когато се оплаквашъ, Господъ те погледне и ще се усмихне. На свѣтскитѣ хора, усмихва се. Гнѣва на Бога седи въ това. Въ какво седи гнѣва? Ако нѣмаше гнѣвъ, нѣма-

ше да има огънь, на какво да си варимъ яденето. Имаме едно криво разбиране за Божия гнѣвъ.

Дотогава докато не си се научилъ да носишъ, да търпишъ, ти не си силенъ. Търпението въ какво седи? То показва доколко ти си силенъ. Щомъ не можешъ да търпишъ, силата ти е малка. Азъ гледамъ тукъ има сестри и братя, които казватъ: „Днесъ съмъ много добре.“ - Хубаво. Далъ ти Богъ нѣщо отвънъ, добре си. Утре Господъ ти вземе онова, което ти далъ, гледа ти любовта. Ти казвашъ: „Не съмъ добре днесъ.“ Неразбиране на въпроса е това. Ти слушашъ учителя си, разбирашъ го. Казва: „Стани Драганчо!“ Станешъ, не си разбралъ. Ти мислишъ отвътре, че си разбралъ, а отвънъ, въ приложението, въ проявяването на онова, което е говорилъ, ти не си разбралъ.

Сега ще ме попитате: „Ние отъ кои сме, отъ вътрешнитѣ или отъ външнитѣ.“ Едновременно, ако ти не разбирашъ външната любовъ и вътрешната си любовъ, ако ти не показвашъ любовта си къмъ Бога отвънъ, за онова, което ти е далъ и ако не показвашъ любовта си къмъ Бога за онова, което ти е взелъ отъ тебе, ти не си разбралъ любовта. Защото ако Богъ ни вземе едно нѣщо, Той ще ни даде друго. Тази опитностъ имаха рибитѣ, които въ своята лакомия раждаха много риби - по триста, четиристотинъ хиляди. Кой отъ тѣхъ ще обича по-напредъ. Даже и птицитѣ, които иматъ по 5 - 6 деца, не обичатъ еднакво децата си. Дето казватъ, че майката да обича всичкитѣ. Вие изучавайте живота на птицитѣ, наблюдавайте ги, ще видите, че майката, когато обича едно пиленце, че винаги го туря до нея. Второто, което обича помалко, до него и така се нареждатъ. Онѣзи, които майката не обича, казватъ, че тѣ седятъ на края. Като казвамъ: само едно може да се обича, казвате, нѣкой пжтъ: „Той не ме обича.“ Рекохъ, той има вече кого да обича. Не търси този, който обича другъ. Кого да търсите? Търсете нѣкого, който нѣма кого да обича. Дойде нѣкой, казва: „Много нещастенъ човѣкъ съмъ.“ Тѣзи, нещастнитѣ хора сж заради* мене. За да

*заради - за (бел.ред.)

обичашъ нѣкого, ти трѣбва да направишъ този човѣкъ щастливъ. Ще му покажешъ своята външна любовъ. Като дойде, ще му дадешъ кѣща, ще му дадешъ дрехи, ще му дадешъ обуца, ще му дадешъ всичко туй. Казва: „Сега благодаренъ съмъ вече.“

Туй е сега животътъ. Туй е само за да се опита любовта. Тѣй, както сега се проповѣдва, както хората проповѣдватъ, то не е лошо. Това учение нѣма да даде никакъв резултатъ. Резултатитѣ, които търсишъ, нѣма да ги намѣришъ. Сега за земята говоря. Представете си една мома, подиръ която ти си тръгналъ. Тя не може да ти каже, че не те обича, ама не може да ти каже истината. Ти усѣщашъ, че нейнитѣ чувства не сѣж такива, каквито ти искашъ, защото въ ума ѝ седи друго нѣщо. Какво ще правишъ тогава, я ми кажете? „Ние, казва, сме отъ вѣрващитѣ.“ Отъ кои? - Отъ вѣрващитѣ, които вѣрватъ въ онова, което ви се даде, а не вѣрвате въ онова, което не ви се дава. Ще дойдете до положението да изучавате пълната истина: да вѣрвашъ и въ онова, което не е.

За мѣдрия човѣкъ въпросътъ другояче седи. За любящия човѣкъ въпросътъ другояче седи. Сега нѣкои отъ васъ сте деца. Казвате: „Чудна работа.“ Сега туй е представление. Ако ви харесва представлението, може втори пѣтъ да идете. Казвате: „Еди коя си пиеса не ми хареса.“ Не си разбралъ, не била за тебе. Има нѣкои работи, които не харесваме. Не харесвашъ, нѣкой човѣкъ е много разточителенъ. Богъ е далъ въ свѣта. И кой е, дяволътъ е, който изкушава въ свѣта хората. Въ какво седи? Нѣкои хора преядатъ. Започналъ ли си да ядешъ отъ последното дърво на твоята райска градина, ти си закѣсалъ вече.

Та рекохъ, онѣзи отъ васъ, които още изучавате външната любовъ, сте недоволни всички. Когато дойде да изучавате вътрешната любовъ, вие ще се освободите отъ тѣзи нескѣди на свѣта. Защото като нѣмате нищо, всички ще ви напуснатъ. И онзи, който остане последенъ, на който не се скѣса неговата любовъ къмъ тебе, той е онзи, който ви обича безкористно. Може да се преведатъ примѣри. Не е въ пре-

вождането на примѣритѣ. Рекохъ, помнете: въ живота е хубаво да бждете богати. То е външната страна. Но ти си научилъ половината отъ любовта. Ти, докато си на земята, ти ще бждешъ много добре, като отидешъ въ другия свѣтъ ще бжде много зле заради* тебе. Онѣзи, които не разбиратъ живота, ще кажете, че ще се мъчите тамъ. Не, че ще се мъчите, понеже нѣмашъ богатата на земята. Горѣше огъня на богатия, не че горѣше, но тази любовъ, която той трѣбваше да разбира, да образува цѣль единъ свѣтъ, остана за учение. Тогава ще дойде до положението, Христосъ казва, ще дойдете до онова вътрѣшно разбиране, дето Христосъ казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си.“ То е едно разбиране.

Та рекохъ, нѣкои отъ васъ може да попитамъ. Не зная колцина отъ васъ има, които казватъ: „Азъ съмъ решилъ да служа на Бога.“ Ти си решилъ да служишъ на Бога. Право е. Но дали ще можешъ да служишъ по този начинъ, по който Богъ иска? Богъ никога нѣма да ти каже: „Ти не ме обичашъ.“ Той ще те погледне и ще каже: „Това е дете, което търси любовта отвънъ.“ Като дойдатъ умнитѣ деца, тогава ще каже: „Това е дете, което търси любовта отвътре.“

Та тукъ азъ съмъ следилъ. Много приятни работи сж станали за първитѣ мѣста. Право иматъ. Искашъ ли да нѣма скандалъ, да нѣма много хора, повикай само одного, че му дай първото мѣсто. Въпросътъ е разрешенъ. Щомъ повикашъ 10 - 20 души, ще има споръ. Кой кжде седналъ - отлѣво, отдѣсно. Така ни изпитватъ. Понѣкой пжтъ задъ себе си виждамъ, че хората не сж свикнали, понеже търсятъ външната любовъ. Рекохъ, отстѣпи! „Какъ ще отстѣпя, че азъ ли все трѣбва да отстѣпвамъ?“ Все таки трѣбва да има нѣкой да отстѣпи. Всички на едно мѣсто не могатъ да бждатъ, не могатъ да се събератъ. Все ще има нѣкой да отстѣпи.

„Ако можете да прѣбждете въ любовта ми, казва Христосъ, каквото поискате ще ви бжде.“ Когато човѣкъ опитва Божията Любовъ, той трѣбва да пребжде. Ако изпълнява, ще

*заради - за (бел.ред.)

пребжде. Тогава ще знае какъ да направи нѣщата. Та рекохъ, нѣкои отъ васъ вече трѣбва да минете да опитате любовта. Нѣкои вече сж минали да опитатъ Божията любовъ. „Не, казвате, съвсемъ закъсахме: жена, кжща, всичко сж взели въ свѣта.“ Сега за вѣрващитѣ този въпросъ трѣбва да се разреши. Ако не го разрешите по този начинъ, вие ще се раждате и прераждате съ сегашнитѣ разбирания. Казвате: „Втория пътъ като дойда, не искамъ да бжда сиромахъ.“ Ще видишъ, колко си училъ. Ти, ако не знаешъ какъ да говоришъ, ти имашъ 10 - 20 слуги, не знаешъ какъ да се отнасяшъ съ тѣхъ, ще си създадешъ цѣло едно нещастие съ себе си. Казва: „Искамъ да бжда щастливъ, искамъ да има нѣкой да ме обича.“ За да те обичатъ, ти трѣбва да оценявашъ. И ти трѣбва да обичашъ. Ние сега искаме другитѣ хора да бждатъ изправни. Всичкитѣ хора сж методи и начини, които показватъ докъде ние сме достигнали. Много трудна работа е.

Сега азъ не ви казвамъ да не правите. Туй, което правите, много добре правите. Сега азъ говоря за единъ животъ, дето хората сж много умни. Туришъ нѣщо подъ микроскопа - виждашъ го, но нѣмашъ микроскопъ - нѣма го. Когато говоримъ за любовта, говоримъ за невидимата любовъ, съ която отвсѣкъде може да минете. Рекохъ, ще правите всичко въ свѣта. Само едно нѣщо нѣма да правите. Всичко може да правите, само отъ последното дърво нѣма да ядете. Въздържание трѣбва на всички. Може да го направите, но ще понесешъ последствията. Всичко ще правите, само едно ще се учите: ще се учите на въздържание. Казва: „Ще се въздържашъ!“ Казва: „Не мога да се въздържамъ.“ - Защо? Неразбиране на въпроса е това. Ще се въздържашъ, да не ядешъ отъ последното дърво на твоята райска градина, за да можешъ да опиташъ вътрешната страна на любовта. Ако това не можешъ да направишъ, ще останешъ такъвъ, какъвто си, съ сегашното разбиране.

Преди две хиляди години хората не бѣха готови и сега не сж готови. Затова сега ще дойдатъ да страдатъ. Сега ще дойдатъ страдания. Казва: „Нѣма ли да дойде Царството Божие на земята?“ Ще дойде Царството Божие въ деня Госпо-

денъ. Деньтъ Господенъ не е отъ свѣтлилъ дни. Той е отъ тъмнитъ дни, ще покаже дали имашъ свѣщъ. Всичко ще изгасне, нито Слънцето, нито звездитъ, тъмнота ще бжде. Ако не можешъ да запалишъ самъ да свѣтишъ, въ тъмнота ще бждешъ. Тъменъ е деньтъ Господенъ. Сегашнитъ дни сж хубави, но Божиятъ день, който ще дойде съ буря, съ тъмнина, съ всичко туй, трѣбва да имашъ разбираня, да имашъ тази свѣщъ въ тази тъмнина. Да седишъ при голѣмата буря, при голѣмитъ несподи на живота и да четешъ. Понеже не си учили досега, въ тази буря, като нѣма съ какво да се занимава умътъ ти, ти ще седнешъ да учишъ. Онова, което научишъ, дълбоко ще остане въ душата ти. Когато дойдатъ страданията въ живота, не да страдашъ, ами да се учишъ.

Сега ще ви попитамъ: разбрахте ли? Не казвамъ, че трѣбва да го кажете, ни най-малко нѣмамъ това въ ума си. Разбрахте ли? Като дойдете, на всѣки да му дадете правото въ душата си вжтре, да го не осжждате. Затова сте дошли, да раздавате правото. Като отдадешъ правото на всѣки човѣкъ, ти давашъ право на Бога да се прояви въ него. Прегрѣшението седи, че ти, като не давашъ право, ти ограничавашъ Бога и тогава идатъ нещастия. Защото ти ограничавашъ едного, втори, другитъ ще ограничатъ тебе. Вследствие на това, всичкитъ ограничения идватъ отъ ограничението. Бждете свободни въ себе си, дайте свобода. Дайте свобода и на външната любовъ, дайте свобода и на вжтрешната любовъ. Сега това, което има да учите: да давате свобода на външната любовъ и да давате свобода и на вжтрешната любовъ. Следъ туй ще дойде онова изяснение. Може да ви говоря за много работи. Имате хиляди външни работи, за които може да се говори, има и хиляди вжтрешни работи, за които може да се говори. Но и за външната любовъ вие още не сте готови и за вжтрешната любовъ вие още не сте готови.

Като казвамъ: не сте готови, вие не можете да изнасяте. Вие искате васъ да не ви смущаватъ хората. Когато нѣкой човѣкъ, който васъ ви обича винаги се върти около васъ, това е за изяснение, казвате: „Дотегна ми!“ Младата мома иска

нѣкой момъкъ, казва: „Безъ него не мога да живѣя.“ Утре, като се ожени за този момъкъ, казва: „Дотегна ми, като кюпъ стои въ кѣщи, не излиза да работи.“ Той ако седи въ кѣщи, ти ще излѣзешъ да работишъ заради него, нѣма да правишъ въпросъ. Когато ти дойдешъ да изучавашъ истинската любовъ, ти въпросъ нѣма да правишъ, ще го оставишъ той самъ да се пробуди вътре въ себе си. Тамъ е силата. То е една вътрешна наука. То е една душевна наука. Красотата е тамъ, че ти ще го оставишъ така нищо да не работи. Нѣма да говорите, че не работи нищо. При сегашнитѣ условия, дойде ли да изучавате вътрешната любовъ, ще кажете: „Много добре прави.“ Отлично. Той цѣль день седи до огнището и размишлява. Нѣщата трѣбва да станатъ живи, сега трѣбва да станатъ живи. Колко трудно може да се живѣе, като нѣмашъ туй разбиране, тогава две зли[ни] идатъ отвънъ (*и отвѣт-ре*). Дали ти едно богатство, но ти не знаешъ, че е богатството. Казвашъ: „Що ли го нося това?“

Ще изучавате, ще прилагате сега. Ще изучавате сега доколко вие обичате Бога, и доколко обичате хората. Съ това ще провѣрвате доколко вашата любовъ къмъ Бога е измѣнила. Какво може да направите за Бога. Нѣкой пѣтъ и онзи, който дава и него не искашъ и отъ него не си доволенъ. Тогава ще се научите на този законъ, да бждете доволни, като даватъ много, да даватъ и на другитѣ.

Четете 15 глава отъ Ев. на Иоана и сами ще си извадите вашето заключение, вашето съзнание до где е достигнало. Отъ това ще зависи вашето щастие. Щастието ви ще зависи отъ външната любовъ и отъ вътрешната любовъ. Може да се превърне външната и вътрешната любовъ. Защото любовта изисква само смѣна. Ти, като ядешъ, наяждашъ се и казвашъ: „Вече не искамъ да ямъ.“ Като дойде въ любовта, постоянно ще ядешъ. Като искашъ да си почивашъ, ще смѣнишъ любовта си. Въ любовта не можешъ да кажешъ: „Азъ не искамъ да обичамъ.“ Ще смѣнишъ любовта си. Сега това е предметно учение, за да бжде животътъ ви лекъ. Не правете живота си тежъкъ. Ако си богатъ, радвай се на вън-

шната любовь. Ако си сиромашъ, радвай се на вътрешната любовь. Пъкъ, ако си недоволенъ, показва, че търсишъ методи и начини да разбирашъ любовта.

Азъ, като ви говоря за любовта, виждамъ външнитѣ мъчнотии, които срѣщате. Не ви казвамъ, че работата е лесна. Смѣната е мъчна. Казва: „Не може да дамъ тия работи.“ Имашъ скъпоценности, не може да ги дадешъ, утре умирашъ, оставишъ всичко следъ тебе въ свѣта. Трѣбва да се научишъ да обичашъ вътрешната смѣна на живота. Не, че по законъ. По законъ нѣма да стане тази работа. Ще дойдатъ, ще те опитатъ. Богъ, като види, че не си отъ ония деца, които разбиратъ, ще каже: „Хайде, синко, изъ рая навънъ.“ Господь, който създалъ човѣка, защо го изпѣди? Казва: „Понеже, синко, ти искашъ единъ широкъ свѣтъ, азъ те пращамъ въ широкия рай.“ Казвате: „Излѣзе изъ рая.“ Понеже искате придобивки. Понеже останаха въ рая и видѣха, че сж голи - нѣмаха разбиране. Виждатъ, че тѣ се нуждаятъ отъ дрехи, отъ обуца. Казва: „Хайде вънъ въ широкия свѣтъ.“

Сега всинца сте дошли въ широкия свѣтъ, какво трѣбва да правите? Ще се учите отъ онова доволство, отъ което вие се нуждаете. Рекохъ сега, какво сте разбрали? Толкова хиляди години сте учили два предмета: външна и вътрешна любовь. Та рекохъ, онѣзи отъ васъ ще изучавате какво училъ Христосъ. Онова, което Христосъ учи, Той направи единъ опитъ. Защо така направи? Той искаше да предаде това учение. Казва: „Предавамъ това учение, чакай да видя, какъ се ди.“ Трѣбваше да го измѣчатъ, да го турятъ на кръста и се моли, ако може да мине. Но ни гласъ, ни слушание. Казва: „Въ твоитѣ рѣце предавамъ духа си.“ Първата любовь лесно, но втората любовь, вътрешната - много мъчно се усвоява. Не е лесна работа, трѣбва човѣкъ да е много добре запознатъ.

Най-първо ще познаете дали обичате Бога, ако всичко ви е далъ. Ако не ви дава всичко, любовта е малка. Втората любовь, като изгубите всичко, тогава ще познаете. Като ви вземе Господь всичко, Той ще покаже. Много мъчно, е като

ви вземе Господь всичко, да мислите, че то е пакъ любовь. Радвай се на онѣзи хора, които другитѣ хора иматъ. Ще учите, кой докжде е дошълъ. Който не е завършилъ своята външна любовь, да я задържи. Ако има нѣкой, който не е завършилъ своята външна любовь, да приеме туй. Туй е сега за предупреждение. Казвате: „Единъ день нѣма какво да правимъ.“ - Има, има какво да правишъ. Като изгубишъ всичко, ще придобиешъ повече животъ. Когато Иовъ издържа изпита, дадоха му по-хубави дъщери, по-красиви синове, богатства двойно. Ти, като завършишъ изпитанията си, ще имашъ двойно. Вие сега разрешавате въпроса, вие мислите за другитѣ хора. Оставете другитѣ хора. Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да оправи свѣта. Ти не спѣвай своето развитие. Дойде нѣкой при тебе, направи онова, което си длъженъ. Онова, което става въ свѣта, не си ти отговоренъ, защото ти не си само в свѣта, който живѣешъ и който мислишъ. Ще кажешъ: „Тѣй, както сега свѣтътъ е направенъ, тѣй както върви, много добре върви.“ Не [е] напълно така, но той върви къмъ онази цель, която Богъ турилъ.

Сега разбрахте ли? Да разбрали сте. Трѣбва да бждете богати, станете богати. Най-хубавото нѣщо, всички тия низи, прѣстени. Знание ви трѣбва, всичкото знание, доколкото на Земята може да се придобие, ви трѣбва. Като нѣма друго какво да правите, тогава за бждаще ще изучавате вътрешната любовь. Защото, ако външната любовь не може да научите, и вътрешната не можете. Законътъ е все сѣщия.

Утре, като дойдете, може да не ви се говори. Ще седите като на празни ясли. Може нищо да не се говори. Утре е почивка, день за почивка. Казвате: „Въ недѣля какво ще има?“ За недѣля ще се събере нѣщо ново.

Само Божията Любовь носи пълния животъ!

*Трети съборенъ день
III беседа отъ Учителя, държана на 21.VIII.1936г.
Изгрѣвъ*

ОСНОВНАТА ЧЪРТА НА НОВОТО

*Времето тихо, меко.
Небето чисто, ясно.
5 часа сутриньта*

Добрата молитва

Ще прочета 12 глава отъ Еклесиастъ. Сега всички имате едни и същи задължения. Тукъ (*въ прочетената глава*) се казва: „Бой се отъ Бога“. Това е разбирането на стария провѣдникъ: „Бой се отъ Бога“. Но въ страха има нѣщо, което не достига. Ти ще изпълнишъ Божия законъ, но ще имашъ страхъ въ душата си, ще остане нѣщо, което да не знаешъ. Отъ какво излиза страхътъ? Той излиза отъ външната любовъ, отъ изобилието. Когато нѣма нищо, отъ какво ще се плашишъ, когато не е имало нищо?

Сега азъ не ви говоря да ви примирявамъ съ живота. Нѣмамъ за целъ да примирявамъ хората. Значението на горнитѣ думи е: „Люби Бога!“ Това е значението! Люби Това, отъ Коего иде животътъ. А отъ тамъ, отъ гдето иде животътъ, животътъ иде по два начина: животътъ иде отъ външната любовъ, и животътъ иде отъ вътрешната любовъ. Външната любовъ всичко дава, а пъкъ вътрешната любовъ - нищо не дава, повидимому така седи въпросътъ. Външната любовъ събира хората на едно мѣсто, а пъкъ вътрешната любовъ ги раздвоява. Сега, който не разбира, ще намѣри едно голѣмо противоречие. Нѣкой казва: „Да имаме вътрешната любовъ.“ Хората говорятъ за онова, което не знаятъ. Тѣ говорятъ за вътрешната любовъ, а пъкъ разбиратъ външната любовъ. Вътрешната любовъ тепърва ще се учи. Вътрешната любовъ и тя си има своитѣ закони. По начина, по който ти

си проучавалъ живота досега, тая вътрешната любовъ никога нѣма да те учи така. Тя казва: „Всичко е добро!“ Другояче ще учишъ тамъ, при вътрешната любовъ. Вътрешната любовъ ще те въведе въ единъ по-висшъ животъ. Противоречието седи въ това: като не си свикналъ на този вътрешенъ животъ, на високия животъ, тебъ ще ти се покаже, че има едно голѣмо противоречие.

Сега бихъ ви навелъ да разбирате, но това нѣма да ви помогне. Ти можешъ да обичашъ една котка, ти можешъ да обичашъ едно куче, ти можешъ да обичашъ единъ волъ, но въ какво ще се покаже твоята любовъ? Ти на тая котка не можешъ да разправишъ, каквото ти мислишъ. Има една стена, турена между тебе и тѣхъ. Колкото и да обичашъ едно животно, има една стена турена, дето душитѣ не могатъ да се слѣятъ. Всичкитѣ нѣща сж отъ Бога създадени. Ще кажешъ: „Не бжди животно!“ Т.е.: не служи вече на външната любовъ, служи вече на вътрешната любовъ. За да служишъ на вътрешната любовъ, ти трѣбва да се освободишъ отъ своето животинство, защото животното не е нищо друго освенъ изразъ на външната любовъ. Животното даже и не подозира, че има вътрешна любовъ. И затова животнитѣ сж спрѣни, не могатъ да се развиватъ. Като казваме, че нѣщо не се развива, ние разбираме външната любовъ. Ние търсимъ ония нѣща, които нищо нѣма да ни донесатъ. Напримѣръ, ако ти си богатъ, какво ще спечелишъ? - Ще ядешъ повече, ще се обличашъ по-добре, външни нѣща. Повече отъ това какво ще придобиешъ? Казвашъ: „Да оставимъ тия работи. Азъ да се понаживѣя.“ Ще се понаживѣешъ, но ще дойде день, когато и тия работи, които сж те интересували, вече ще престанатъ да те интересуватъ. Какво ще те интересува? Представете си следното за обяснение: Какво ще те интересува, че сте опекли една кокошка, а пкъ нѣмашъ зжби? Ще кажешъ: „Не съмъ доволенъ, понеже стомахътъ ми не може да досвърши работата на зжбитѣ.“ Ще имашъ единъ недѣгъ.

Сега искашъ да ядешъ. Трѣбва да знаешъ каква храна трѣбва да ядешъ, за да прогресиращъ. Не трѣбва да ядешъ

еднообразна храна. Въ свѣта има знания. На хората е дотегнало сега отъ знания. Всѣки день четатъ вестници, романи и разкази, всичко това и казватъ: „Дотегна ми да чета.“ Понеже въ всичкото това четене нѣма това, което той търси. До едно време се е задоволявалъ съ това четиво, а пъкъ сега - не.

Послѣ какъ ще обясните следното, нѣкой казва: „Той не ме обича!“ Какво разбирате подъ думата „обичь“? Това, което говоря, не се отнася до васъ. Тия противоречия, които сега съществуватъ, трѣбва да ги разгадаешъ за себе си, безъ да се спънешъ. Защото ако ти се вкиснешъ въ себе си, ти не си разбралъ живота. Напримѣръ азъ вчера ви казахъ: „Вие ще бждете днесъ на събранието на праздни ясли.“ Ами, че като влѣзнешъ въ тая праздна ясла, какво трѣбва да направишъ? Ще кажешъ: „Менъ единъ празенъ животъ не ме интересува.“ Вѣрно е. Хиляди хора не ги интересува празния животъ, но какво ги интересува? Ще кажете: „Насъ ни интересуватъ нови нѣща.“ Много добре, отлично. Но учишъ година, две, десетъ петнадесетъ, двадесетъ все нови нѣща и между всички тия нови нѣща нѣма никаква връзка. Онзи продавачъ на дрехи, чийто дюкенъ е пълненъ съ най-хубавитѣ дрехи, иска да ги продаде. Той казва: „Елате, купете дрехи отъ менъ.“ И сегашниятъ свѣтъ прилича на това: Много учени има, които продаватъ знанието си. Ти мислишъ, че като го продадешъ, твоятъ животъ ще се осмисли. Именно тамъ е неразбраната работа. Този човѣкъ продава дрехи, и най-хубавитѣ дрехи, за да спечели. Това, което има, той не може да го употреби за нищо. И ако тия дрехи стоятъ 10-15-30 години, тѣ ще се развалятъ. Имашъ едно хубаво ядене. Най-първо е хубаво, но ако седи день, два, три, това ядене ще се развали. Хубавитѣ работи се развалятъ въ свѣта. И тогазъ казватъ: „Да ги консервираме.“ Консервирашъ ги работитѣ, но и тѣ изгубватъ онова, което иматъ.

Та рекохъ, трѣбва ви едно достѣпно знание, което да ви въведе въ новия животъ. Когато детето се ражда, има ли знания? - Нѣма. Смушава се това дете. Като дойде това дете

въ свѣта, казва: „Едно време азъ бѣхъ ученъ.“ И споредъ закона на прераждането той билъ философъ, писалъ е книги, всичко това. А пъкъ сега идва като малко дете и хваща го майка му. Детето казва: „Знаешъ ли, че азъ съмъ философъ?“ Майката взема ония пелени и ги чисти и казва: „Ще се учишъ сега. Ти никакъвъ философъ не си.“ И най-голѣмитѣ философи много малко знаятъ.

Сега, ако разбирашъ живота, ти си дошълъ вече до оная фаза, да преминешъ въ новото положение. Христосъ казва за новото положение: „Ако не станете като малкитѣ деца“, но не едно дете, което да плаче и да е недовошно отъ живота. Но да си дете, което разбира живота. Ще оставишъ майка си да свърши, това което тя знае. Нѣма да си давашъ мнението. Ще бждешъ доволенъ отъ това, което майката прави. Ония деца, които не разбиратъ живота, тѣ плачатъ, тѣ сж недоволни, иматъ честолюбие, докачение, че не сж ги разбрали. И следъ това майката се отнася малко по-добре, детето я погледне и казва: „Така трѣбваше да постъпишъ.“ Тя трѣбва да постъпи така, но какъ трѣбва да постъпи детето? Детето изисква това, което не знае. То е недовошно отъ живота, въ който се намира. Сега вие можете да изучавате тия състояния. Нѣкой пжтъ вие не сте доволни. Защо? - Деца сте. Сърдите се, гневите се, че хората не сж ви разбрали. Че не сж ви разбрали, тъй е. Всѣки единъ човѣкъ иска да го разбератъ. Но какво трѣбва да правите? Казвате: „Трѣбва да дойде нѣкой, да уреди този свѣтъ.“ Че свѣтътъ е уреденъ. Не, че е уреденъ въ онзи смисълъ, но ти трѣбва да разбирашъ живота. Човѣкъ си наклажда огънь, когато кучето зимно време зъзне, не знае да си накладе огънь.

Нѣкой казва: „Кажете ми нѣщо.“ Нѣщата сж казвани, вие ги знаете. Това, което знаете, ако го учите, ако го преповтаряте, ще го усвоите. Преповторението е майка на знанието. Донѣкжде това е вѣрно. Учишъ, повторишъ нѣщо, единъ пжтъ, два пжти, три пжти. Да кажемъ, нѣкое стихотворение. Поетътъ е нагласилъ думитѣ отъ тукъ - отъ тамъ. И казвашъ: „Много хубаво е написано.“ Следъ като прочетешъ

това стихотворение, ти си гладенъ, казвашъ: „Много хубаво!“ Четешъ го веднъжъ, два пѣти. После огладнѣешъ. Най-първо у васъ има известни чувства, които ви задоволяватъ, но тѣ сѣ стихотворения на нѣкой поетъ. Ще дойде единъ день, ще ги научишъ и ще кажешъ: „Не ме интересуватъ.“ Ще ги декламирашъ единъ пѣтъ, два пѣти, три пѣти, четири пѣти и т.н.

Снощи единъ отъ приятелитѣ, ученицитѣ, изказа една хубава мисълъ и тя е следната: Когато Адамъ не си научилъ урока, скрилъ се и Богъ, като че не виждалъ, ходилъ, гледалъ, викалъ го и най-после го намѣрилъ, Той го знаелъ кжде е. И като изпѣдилъ Богъ Адама изъ рая, тогазъ Богъ се скрилъ въ човѣка. До тогазъ човѣкъ виждалъ Бога отвънъ да му вика, а пѣкъ като влѣзълъ Богъ отвѣтре, човѣкъ почналъ да се моли: „Кжде си, Господи! Кжде си, Господи!“ И осемъ хиляди години все търси Господа. И много малко хора сѣ останали вѣрующа. Станали сѣ безвѣрници. И казватъ: „Нѣма го Господъ. Да живѣемъ безъ Бога.“ Но не се живѣе безъ Бога.

Сега, кой е правия пѣтъ да намѣришъ Бога? Ти не можешъ да Го намѣришъ по този, новия пѣтъ, ако ти не обичашъ. Тамъ е сега въпросътъ. Да се научишъ, какъ да обичашъ. Младитѣ моми често изгубватъ своитѣ бѣгове. Най-първо момата има единъ възлюбленъ, но единъ день този възлюбленъ се скрие нѣкакъ си. Криятъ се. Младитѣ момци сѣ бѣгове. И младитѣ моми сѣ богини. Щомъ той усѣти, че тя не го обича, той се крие. И не иска да я срещне вече. Какво трѣбва да прави тя сега? Тя си има нѣкого друго, когото обича. Но и той престане да я обича. Тогазъ тя иска да се върне при първия, но той се скрие. Отъ какво произтича лъжата въ свѣта? Лъжливитѣ нѣща сѣ, които разочароватъ хората. Кажи ясно: „Не те обичамъ“, нищо повече. Нѣма какво да мажешъ. Можешъ да го направишъ, не е лошо, то е политика. Ще говоришъ за нѣкого лошо, после като се покажешъ, ти ще се усмихнешъ, политика е това. Да знаешъ какъ да постѣпишъ. Казвашъ: „Човѣкъ трѣбва да знае какъ да постѣпва.“ Постѣпването въ какво седи?

Азъ бихъ ви навелъ много примѣри, даже тукъ отъ братството, за мнозина, които страдатъ. Тѣ сами създадоха страданията си. Защото страданията произтичатъ отъ едно желание да добиешъ нѣщо и като не ти го даватъ, ти страдашъ. Но по кой начинъ може да се добие това, което желаетъ? Ти мислишъ, че хората трѣбва да съзнаватъ твоитѣ нужди. Но другъ по-голѣмъ специалистъ върху това нѣма, ти си най-голѣмия специалистъ. Хората не могатъ да разбератъ тѣй, както ти ще разберешъ. Ти казвашъ: „Той трѣбва да ме обича.“ Това е неразбрана работа. Той не е специалистъ, този човѣкъ. Любовта нѣкой пѣтъ на какво прилича? Онзи „мждриятъ“ човѣкъ, като те хване, като те стиска, ти като не можешъ да издържишъ, най-после му кажешъ това. Не мисли ти, че „мждриятъ“ човѣкъ ще дойде до едно мѣсто, ти като го оставишъ, той ще те одуши. И питамъ: Защо ще оставишъ единъ човѣкъ да те стиска? Вие толкозъ години сте се учили и нѣкой пѣтъ се прегръщате, целувате се. Отлична работа е тая. Но защо ви сж целувките? И защо ви сж прегръдките? Не, че не трѣбва да ги правите. Трѣбва да ги правите, но трѣбва да знаете какъ да го направите. И ако ти целунешъ нѣкого, той ще каже: „Не знае да целува той. Студена е целувката му. После прегръдките не знае. Не е възпитанъ. Не знае какъ да прегърне.“ И цѣлиятъ день сега седи все въ такива нѣща, въ малки работи. Вие ще кажете: „Тия работи не сж нови.“ Тѣ сж вехти работи, които сега ви говоря. Вие сте на праздни ясли. За мене яслата е пълна, когато има нѣщо ново. На праздна ясла сте, когато сте като нѣкой конь, който е ялъ слама и нищо ново не е добилъ.

И ако човѣкъ преживя и казва: „Да вѣрваме въ Бога, да обичаме Бога, да обичаме ближнитѣ си, да правимъ добро“ и т.н. - това сж хубави работи, не сж лоши работи, но за тебъ самия нищо нѣма да ти допринесатъ. То казвашъ: „Да се обичаме.“ - Че кой ти забранява да обичашъ? Ти казвашъ: „Да правимъ добро.“ - Че кой ти забранява да правишъ добро? Казвашъ: „Да имаме добра обхода.“ - Че кой ти забранява да имашъ добра обхода? Човѣкътъ седи въ това: всичкитѣ тия

работи той да ги има. Не, че сега той да се учи да обича. Ако остане сега да почнешъ да обичашъ, то е изгубена работа. Идете при малкитѣ деца. Има малки деца, които знаятъ похубаво да обичатъ, отколкото нѣкои красиви моми. Защо? Защо е така? Защото не може да бжде другояче.

Та рекохъ, сега трѣбватъ разбрани работи. Не, че животътъ, който сега живѣемъ, е лошъ. Той е лошъ въ едно отношение, но този животъ е добъръ въ друго отношение. Намъ ни трѣбва нѣщо ново. Ново нѣщо ни трѣбва! И къмъ това всички трѣбва да се стремятъ. Ония, които сж се учили, трѣбва да се стремятъ къмъ новото въ свѣта. Сега, не че онава, което знаете, е лошо.

Вие живѣете въ Бога, движите се въ Бога.

Нѣкой пжтъ вие казвате: „Ти въ небето не можешъ да отидешъ.“ Нѣма какво да ви разправямъ, дали мога да отида въ небето или не. Дали ще отида или не, азъ ще го провѣря. Той нѣма какво да ми казва. Нѣкой казва: „Но ти ще отидешъ въ пъкъла.“ И това нѣма да ви казвамъ. Пъкълътъ, това е едно несъответствие на живота. (*Нѣкой изгаси ламбитѣ.*) Запалете ги пакъ, да светне. Икономисватъ. Хубаво нѣщо е, икономията е хубаво нѣщо. Вие, като нѣмате какво да правите, гасите свѣщитѣ. Като нѣмате какво да правите - икономисвате. То е знание на миналото. Нѣма какво да икономисвате, нѣма и какво да гасите. То ще бжде смѣшно да гасишъ свѣщитѣ. Това, което Богъ е направилъ, ти не можешъ да го изгасишъ. То е далечъ отъ тебе. И помни: Нѣмай желание да гасишъ! Остави нѣщата да си вървятъ така. Че не можешъ да постъпвашъ тъй, то е по човѣшки така. Но по Бога нищо не се гаси. Когато дойдешъ до положение на нѣмашъ желание да гасишъ, нито имашъ желание да палишъ, ти си вече на правия пжтъ.

Сега се говори, че трѣбва да се обичаме. Много хубаво е това. Но това не е още онзи свѣтъ, който ти търсишъ. Нѣкой пжтъ казвашъ: „Азъ не го обичамъ.“ И тамъ не е разрешението. Нито ще обичашъ, нито ще любишъ, нито ще разлюбвашъ. Като дойдешъ до това положение, ти ще влѣ-

зешъ въ любовта. До тогазъ, докато търсишъ да те обичатъ, то е хубаво, но тамъ не е разрешението на новия животъ. То е половината на живота. Ти ще дойдешъ до положение да не искашъ да те обичатъ, но не вжтре въ себе си. А положение-то, до което трѣбва да дойдешъ, е: Да си доволенъ отъ положението, въ което се намирашъ сега.

Ти казвашъ: „Трѣбва да се самовъзпитаеме.“ Тамъ, дето има възпитание, тамъ го нѣма новиятъ животъ. Тамъ е стариятъ животъ. Ще го възпитаешъ онзи разбойникъ да не краде. Ще учишъ онова, невежото дете, което нищо не знае, на знанието. И ще кажешъ: „Научихме го!“ Това, на което ти си го научилъ, той единъ день ще го остави. И всичката погрѣшка седи въ това, че майкитѣ учатъ нѣща, които после децата изоставятъ. Майката трѣбва да добие едно дете, което да обича Бога, безъ да го възпитава. А пъкъ тя се туря на мѣстото на Бога и казва: „Ти менъ ще обичашъ, ти менъ ще любишъ. Азъ те родихъ, азъ всичко направихъ за тебе.“ Много добре, но единъ день това дете намѣри и друга майка. Тогазъ какво ще се прави, когато имашъ две майки? Тамъ дето нѣщата се раздвойватъ, животътъ се нарушава. И тя казва: „Не ме обича!“ Значи намѣрилъ друга майка. Когато човѣкъ не обича едного, обича другиго. Казвашъ: „Той нищо не дава.“ На тебе не дава, а на другъ дава. Човѣкъ не може да всички да дава. Въпросътъ се разрешава между двама. Между двама се свършва този въпросъ. Да дадешъ или да не дадешъ. Сега тѣзи сж празнитѣ ясли, това, за което мога да ви говоря и какво ще научите.

Какво иска да каже Христосъ съ тия думи: „Ако не се отречешъ отъ майки си, отъ баща си, отъ всичко това, което имашъ, ако не се отречешъ даже и отъ своя си животъ, ти не можешъ да бждешъ ученикъ на новото учение.“ И досега го тълкуватъ какво значи, какво иска да каже, отъ какво трѣбва да се откаже човѣкъ. Не само да се откаже отъ временното, но и отъ своя животъ. Този животъ е свободенъ. Той може да се откаже отъ този животъ, ако иска. Той, ако не иска да се откаже отъ този животъ, може да живѣе колкото иска въ това положение.

Хората не трѣбва да говорятъ за погрѣшкитѣ. Защото това е стариятъ животъ: за вземане - даване. Не трѣбва да се говори за това. Въ новия животъ, ако говоришъ за вземане и даване, ти не си въ него! Като говорятъ хората по това, тѣ сж въ старото и тѣхниятъ животъ нѣма да се изправи и не може да се изправи. Като говоря, че не може да се изправи, разбирамъ, че тѣ нѣма да могатъ да намѣрятъ онзи пѣтъ, да намѣрятъ онова богатство. Азъ срещнахъ веднѣжъ единъ малджия (*иманяръ*). Той ми каза: „Искамъ да поговоря съ васъ. Както си трѣгналъ, вижда ми се, че търсишъ нѣщо.“ Рекохъ: „Търся, разбира се.“ - „Можешъ ли ми каза едно нѣщо? Азъ търся едно имание. Деветътѣ знака къмъ намѣрилъ, вече. Остава ми само единъ знакъ още.“ Рекохъ: „Защо ще ти го кажа, този, десетия знакъ? Ако го зная, азъ ще отида да извадя тия пари.“ Ще дойде нѣкой да каже: „Не можешъ ли да ми препорѣчашъ нѣкоя хубава мома?“ Че ако азъ зная хубавата мома, нѣма да ти я препорѣчамъ, азъ ще я взема, нищо повече. Това е стариятъ животъ. Остане ли тебъ да ти препорѣчватъ нѣкого да го обичашъ, то е стария животъ. Тя, като дойде истинската любовъ, тя внася нѣщо ново.

Та рекохъ сега, трудно е сега, когато човѣкъ остарѣе. Виждалъ съмъ стари хора да казватъ: „Да сме сега млади, другояче ще живѣемъ.“ Какъ ще живѣешъ? - „Нѣма да обичамъ децата така, както досега съмъ ги обичалъ.“ Че това не е нѣщо ново. Ти казвашъ: „Трѣбваше да оставя за себе си паритѣ.“ Не, не да оставишъ за себе си пари, но трѣбваше да бждешъ отъ тия хора, които не осиромашаватъ, нищо повече.

Търсете новото! Сега, за да намѣрите вие този, новия животъ, вие като срещнете единъ човѣкъ, трѣбва да намѣрите оная добра чѣрта въ него. Този човѣкъ трѣбва да го обичате, нищо повече. Който и да е, какъвто и да е той. Умниятъ човѣкъ, той трѣбва да обича, безъ да знаятъ хората, че той ги обича. Нѣма да имъ говори сладки думи. Сладкитѣ думи - това е външната любовъ. Но този човѣкъ има нужди и ти трѣбва да му помогнешъ. Въ дадения случай ти си, който

ще му помогнешъ. На тебе Господь ще каже: „Искашъ ли да бждешъ ти отъ тѣзи?“ - „Отъ кои?“ Сега това е новото вжтре въ живота. Не, че онова, което ти правишъ въ свѣта е лошо. То е отлично. Но съ това, което сега правишъ, не можешъ да намѣришъ това, което ти е потрѣбно, то не се постига. Какъ ще накарашъ единъ човѣкъ да ти говори сладко, кажете ми? Какъ ще накарашъ единъ човѣкъ да те гледа мило? Не само да ти викне, както въ театъръ. Не, нѣщата да се правятъ въ своята сжщина такива, каквито сж.

Сега всичкитѣ тия нѣща, (*които ги казахъ*), като ги разгадавате, трѣбва да дойдете до оная вжтрешна пълнота. То е много трудна работа, да се научишъ да живѣешъ. Новиятъ животъ е много труденъ. Трудишъ се, трудишъ се, и най-после казвашъ: „Не може. Втори пжтъ като дойда.“ Втори пжтъ като дойдешъ, после трети пжтъ, четвърти и т.н. То е само забавление. Съ подобно повторение нищо не се постига. Постига се едно - въ тебе остава онова вжтрешно недоволство въ живота. И ако ти не се освободишъ отъ това вжтрешно недоволство, ти въ новия животъ не можешъ да влѣзешъ. Рекохъ, самата дума, която се употрѣбвява сега: „новиятъ животъ“ не е употрѣбена точно. То е само фигура на речъта. Ти казвашъ: „Трѣбва да влѣземъ въ новия животъ.“ Ти ще влѣзешъ въ живота. Ти трѣбва да знаешъ, че не си въ живота, въ пълния животъ. Има нѣщо, което не си опиталъ. Има два начина: или ти ще влезешъ въ новото или новото ще влѣзе въ тебе. Кое е по-хубавото сега? Ти да влѣзешъ въ новото или новото да влѣзе въ тебе?

Каква свобода можешъ да дадешъ на единъ конь? Да му туришъ повече слама, ечемикъ? Не. Иди, поглади този конь и да върви въ гората. До тогазъ докато ти се реформиращъ, ти си вързанъ конь, конь ще бждешъ. И когато си дадешъ пълна свобода, да се развържешъ, ти си свободенъ. Развързанъ конь трѣбва да бждешъ. Най-първо трѣбва да се развържешъ отъ всички условия, при които живѣешъ. Докато намиращъ нѣкои несъответствия, критикувашъ този - онзи, това не е лошо. Поддържашъ критика. Не е лошо. Но

докато не си държишъ изпита, докато не престанешъ отъ този занаятъ, ти ще приличашъ на он[ези] ямболски коне, които каратъ дара̀ци. Има една подвижна площъ, чрезъ чието движение се влачи вълната. И тогазъ турятъ малко ечемикъ на коня и той горкиятъ, цѣлия денъ върти за ечемика - работи цѣлия денъ. И вечерьта, като свърши работата, дадатъ му ечемикъ и той казва: „Хей! Едва го стигнахъ.“ Нѣма да бждешъ впрегнатъ конь да влачишъ вълна, ти, човѣка, който се стремишъ къмъ Бога, къмъ новия животъ. Богъ иска всички хора да го разбиратъ. И Богъ не сжди никого. Христосъ казва: „Отець никого не сжди и е далъ сждбата на Сина.“ Отець за стария животъ не се интересува, а пѣкъ Синьтъ се интересува. Синьтъ е, който събира кредита, отъ кого има да взема и бащата казва: „Събирай. И каквото съберешъ, съберешъ. Менъ нѣма какво да казвашъ.“ Ти си синь. Защо? Защото събирашъ дълговетъ на бащата.

А пѣкъ има едно отношение, синовно отношение на разбиране вжтре. Казваме: „Всички сме синове Божии!“ Всички, кои всички? Ако всички бѣхме синове Божии, то животътъ другояче щѣше да тече. Ние говоримъ, ние вземаме нѣща, които не сж вѣрни. И затова Богъ не може да ти бжде баща. Той ти е турилъ нѣкой конь за баща, нѣкой волъ ти е турилъ за баща, нѣкой овца ти е турилъ за баща. Нѣкой птица ти е турилъ за баща, за майка и отъ тамъ ти ще се учишъ, да дойдешъ до онова положение. Казвашъ: „Азъ съмъ синь Божи.“ Така като се разглежда живота, тогазъ ще дойдемъ до едно голѣмо противоречие. Въ какво седи истинскиятъ животъ, въ какво седи семейството, радостьта на хората? Въ онова, истинското разбиране на свѣта. Всичко онова, което е създадено въ свѣта, всичко е хубаво, всичко е добро. Но злото седи въ неразбирането на нѣщата! Не ги разбираме.

Та ще си турите за желание чрезъ закона на любовьта да влѣзете въ правия пѣтъ. Да обичате хората безъ законъ. Да е свойствено на васъ да обичате. Щомъ обичашъ съ законъ, ти си въ външната любовь. То е хубаво. Най-първо ще

учите външната любовь. До тогазъ, докато се тревожите за хиляди работи [...]. Вие имате право да се тревожите. Не ви казвамъ да не се тревожите, но ще си носите тревогата спокойно. Тя е ваше богатство. И ще се спрешъ единъ день и ще си кажешъ: „Защо се тревожа? Ама, не [се] тревожа!“ Въпросътъ не е тамъ, да не се тревожишъ. Казано е въ закона, че не трѣбва да желае човѣкъ. Че тамъ е всичкото изкуство: да не желашъ. Индуситѣ казватъ: „Убий всѣко желание!“ Това не разрешава въпроса: Убий всѣко желание. Не подхранвай чужди нѣща.

Та рекохъ, сега не искамъ да ви забавлявамъ съ работи, отъ които нѣма да се ползвате. Азъ ви говоря сега за нѣща, които знаете. И после вие казвате: „Какъ трѣбва да се поправи животътъ?“ По този начинъ животътъ не се поправя. Въ сжщината си той не се поправя. Срещнешъ единъ, който ти дължи и искашъ да питашъ ясновидеца дали ще плати или не. Кое е по-хубаво тогазъ: да знаешъ или да не знаешъ? Ти казвашъ: „Ама той е ясновидецъ.“ Откраднали сж ти пари. Казва ти нѣкой ясновидецъ: „Не бой се, следъ една седмица тия пари ще се намѣрятъ.“ Хубаво, отлично е това. Този ясновидецъ е отличень. Този ясновидецъ ще си остане такъвъ, какъвто си е!

Сега нѣкой ти казва: „Ти едно време си билъ Данаилъ, Исая.“ Менъ сж ми разправяли. Единъ ми казва: „Казватъ ми, че съмъ билъ ученъ човѣкъ, Исая, Данаилъ, Иезекиль. А пъкъ азъ съмъ загубилъ всичко това.“ Има нѣщо по-велико и по-високо отъ това, което хората търсятъ. Всичко това е хубаво. По-добре е нищо да не знаешъ. Какъ ще разберете? По-добре е да бждешъ невежа, отколкото да бждешъ ученъ. Че ти си единъ сждия. Училь си [2]1 година, за да станешъ адвокатъ, да знаешъ всичкитѣ закони, цепишъ законитѣ. Като дойде това, осжждашъ хората. Защо ти е това знание? Съ това оправяшъ ли хората? За тая работа има много специалисти. Ти, ако искашъ, напусни това. Напусни го, но ако разбирашъ, ако знаешъ новото. Не да се освободишъ (*преждевременно*). Нѣкои искатъ да се освободятъ отъ адвокатс-

тво или отъ какъвъ да е занаятъ. Не се освобождавай преди да си намѣрилъ пѣтя.

Престани да мислишь за онова, което те смущава. Ти казвашъ: „Трѣбва да се учимъ.“ И сега учението се развива по сѣщия начинъ. Едно време хората сѣ вървали, знаели сѣ едно, второ, трето, но и досега тия нѣща, които сѣ изучавали, още не ги разбиратъ. Какъ е създадена материята, не знаятъ. И атомитѣ сѣ създадени отъ нѣщо, отъ йони. Има много нѣща да се учатъ. И за да разберешъ работитѣ хубаво, ти трѣбва да престанешъ да мислишь заради* тѣхъ. Въ истинското, вътрешното учение е така. И затова Писанието казва: „Прости.“ Нищо повече. Нѣкои турятъ закона, а пѣкъ нѣкои казватъ: „Прости му, не му дрѣжъ кусуръ.“ Защото ти, докато ти се смущавашъ отъ хората, ти не можешъ да намѣришь пѣтя. Не, че това, което дрѣжишь, е лошо, но този пѣтъ, по който вървишь, той нѣма да донесе онова, което ти търсишь. Та едновременно у васъ трѣбва да се яви раздвояване на живота. Казва нѣкой: „Раздвоихъ се.“ Ще се раздвоишь, трѣбва да се раздвоишь. И следъ като се раздвоишь, трѣбва да се отречешъ. Да престанешъ да мислишь за онова, за което си мислилъ досега. И като дойде новото, за какво ще мислишь? Представете си сега, че по новия начинъ искате да ликвидирате работитѣ. И казвате: „Защо съмъ дошълъ тукъ?“ За да се научите да живѣете по новия начинъ. Тамъ е силата.

Представете си, че имате едно общество, дето хората не се дрѣжатъ отговорни, и кой каквото даде, не го търси. Рекохъ, новиятъ човѣкъ трѣбва да бѣде отъ тѣзи. Той седи и казва: „Азъ ще се помоля на Господа да накаже този човѣкъ.“ Че той живѣе въ стария човѣкъ. И като дойде Христосъ, да сѣди свѣта, той ще дойде да сѣди старитѣ хора. Единъ казва: „Ще ни сѣди Христосъ.“ Докато не те осѣди Христосъ, ти човѣкъ нѣма да станешъ.

Та рекохъ, при новото разбиране ти най-първо ще освободишь сърдцето си отъ всички ония тежести, които

*заради - за (бел.ред.)

имашъ. Ще се оставишъ свободенъ. Въ свѣта има много работници, които носятъ товаръ. Всички хора носятъ. Много малко хора ще срещнешъ, които нѣматъ никакъвъ товаръ. И като го срещнатъ, казватъ: „той е лентяй.“ Така разбиратъ. Бедността считатъ за порокъ. Въ новото разбиране другояче се постъпва.

И сега, както проповѣдникътъ (*въ прочетената глава*) казва: „Да пишешъ много книги, край нѣма. Едно нѣщо ти трѣбва: Бой се отъ Бога.“ И азъ ви рекохъ, каквото и да правите, всичкитѣ тия работи сж хубави, но обичай Бога, нищо повече. Не, че онова, което имашъ, е лошо. То е учение, много книги имате и всички тия книги сж едно приготвление за онова, ще ви кажа: да се освободите. Раздай книгитѣ си на другитѣ. Тия книги, отъ които сте учили, не ви трѣбватъ вече. Но азъ ви оставямъ сега едно нѣщо: Да обичате.

Ще кажете: „Где да Го намѣримъ, да Го обичаме?“ Тогазъ не можешъ да си държишъ изпита. Ако не знаешъ какъ да обичашъ, твоята работа е свършена. И после искате да знаете дали обичьта ви е права или не. Тамъ сте на кривата страна. Ще обичашъ, нищо повече. Въ любовьта нѣма никакъвъ грѣхъ. Щомъ мислишъ, че любовьта не е права, това не е вѣрно. Въ любовьта нѣма никакъвъ грѣхъ, нищо повече. Тамъ човѣкъ се освобождава. Нѣкой казва: „Дали азъ не грѣша?“ Въ новия животъ, тамъ всичко е единство. Тамъ като влѣзете, ще разберете. Тамъ другитѣ ще работятъ, а пкъ вие ще се ползвате. Тѣ ще работятъ, ще продаватъ, а пкъ вие ще се ползвате.

Та рекохъ сега, обичайте Бога, нищо повече. Едно правило сега, извънъ конския животъ. Научете се да обичате Бога, нищо повече. Научете детето да обича Бога, нищо повече. Научи го какъ да обича Бога. Кажи му и това дете ще знае. Това не ви давамъ като законъ, но ви говоря какъ трѣбва да се разбира новото. Вие сте отъ много добритѣ хора. Едно време бѣхте въ рая. Хубаво бѣше. И като съгрѣшихте, оголѣхте. Искяхте повече, Богъ ви даде дрехи и ви изпрати въ широкия свѣтъ. Какво лошо има въ това, че тукъ живѣете? То е

въ вашето разбиране. Всѣки, който не знае да обича, той е голь, нищо повече. Докато Господь ти говори отвѣнъ и ти казва: „Адаме, какъ си?“ - То е външния животъ. Една спънка туря тамъ, едно препятствие: „Нѣма да ядешъ отъ това дърво!“ Ще кажете: „Защо съмъ ялъ?“ И това не е лошо, че сте яли. Въ широкъ смисълъ на думата, ти си носишъ товара сега. И Господь казва тогазъ: „Като ялъ Адамъ отъ запретеното дърво, понеже Адамъ стана като единъ отъ насъ да разбира доброто и злото, да не би да яде отъ дървото на Живота!“ И затова го изпъди. Понеже ученъ човѣкъ не си, не знаешъ какъ да употрѣбвашъ доброто и злото. То е голѣма наука, ако не знаешъ какъ, съвсемъ ще загазишъ. „И като стана единъ отъ насъ, да го изпъдя навѣнъ.“ Защо ви изпъди Господь? Защото ти стана като него. А пъкъ, за да се запазятъ отношенията въ свѣта, то онзи, когото обичашъ, той трѣбва да те изпъди навѣнъ. Вие искате да седите при онзи, когото обичате. Тамъ е вашето заблуждение. То е външната любовъ. Сега малцина отъ васъ могатъ да го приложатъ.

Сега не ви казвамъ това, да го приложите въ живота. Но рекохъ, разрешението седи тамъ. Щомъ искашъ да те обичатъ, ще те изпъдятъ. Защото любовта дава свобода и следователно ще те изпъдятъ. Единъ мъжъ, като обикне жена си, ще ѝ даде свобода и ще ѝ каже: „Свободна си вече.“ Една жена, като обикне мъжа си, ще му даде свобода и ще му каже: „Свободенъ си сега.“ Ако тя го обикне, въпросътъ е разрешенъ. Казвашъ: „Защо ще бжде така.“ Чудни сте нѣкой пжтъ! Че ако се облечешъ съ червена дреха, какво лошо има? Или си туришъ синя дреха, какво лошо има? Или, ако си туришъ каквато и да е форма, где е лошото? Или нѣкой пжтъ не ти даватъ пари. Защо? Нѣкой пжтъ ти казватъ: „Вземи си пари, направи си каквато дреха искашъ.“ Тогазъ ще заприличате на онзи турски бей. Турците, когато избиратъ жена, сами не могатъ да ги избиратъ. Този бей изпраца да му избиратъ една хубава невѣста и като я избрали, довели му я и сж го оженили за нея, по турския законъ, по стария, не по сегашния. Тя се открила на него и го попитала: „На кого да се

откривамъ и на кого да не се откривамъ?“ Тя била грозотия. Той не я обичалъ. Той ѝ казалъ: „Разкривай се на когото искашъ, само на менъ да не се разкривашъ.“

Обичай Бога и си гледай работата. Но трѣбва да знаете, че докато на онзи, когото обичате, не му дадете свобода, или другояче казано: до тогазъ докато на единъ човѣкъ не му дадешъ свобода, той да се прояви, тъй както си знае, то е човѣшкото. Не да му дадешъ правила, наставления, какъ да обича, какъ да гледа. Не, то е човѣшкото. Ще оставишъ Бога да се проявява въ човѣка както знае. Богъ живѣе вътре. Ние сме дошли до вътрешния животъ. Ти ще оставишъ Бога да се прояви. Може нѣкои работи да ти сж неприятни. Нѣма да мислишъ върху това. Та свободата седи въ това, да оставите Бога въ себе си да се прояви така, както намѣри Той за добре. По какъвъ пжтъ, по какви начини, то е Негова работа. Вие ще кажете: „Отъ где да знаемъ?“ Нѣма какво да знаешъ. Остави ти Господа. Той ще си намѣри пжтя. Той ще направи както Той знае. Вие искате да знаете, какъ да обичате. Любовта не е ваша. Остави сега. Стори онова, което Господъ ти каже. Нѣкой казва: „Каквото Господъ ми казва.“ Подъ думитѣ: „Каквото Господъ ти каже,“ ние разбираме нѣщата, които се отнасятъ до нашия личенъ животъ сега. А трѣбва да дойдемъ до разбиране на живота, на онова, което Богъ иска да върши въ насъ.

И всичкитѣ страдания, които произтичатъ въ свѣта, произтичатъ отъ това, че Богъ иска да се освободимъ. Той насила не се освобождава. Той, за да ни накара да Го оставимъ свободенъ, създава ни мъчнотии. Хиляди мъчнотии ще ни създаде, за да Го забравимъ. Вие искате да турите правила, какъ да обичате. Въ външната любовъ, въ човѣшката любовъ, така е. Но въ Божията любовъ нѣма законъ. Като дойдемъ до нея, ще имаме едно свещено чувство, ще кажемъ: „Всичко онова, което любовта върши, е право.“ Това човѣкъ да го съзнава. Трѣбва да го съзнавате. Единъ день, когато дойдешъ до това разбиране, ти ще проумѣешъ тая велика тайна.

Казахъ ви, че нищо нѣма да ви говоря. Но съ това, което говорихъ, нищо не съмъ ви говорилъ. Едвамъ съмъ ви казалъ: Обичайте Бога, истинското, реалното. Другото е празни ясли. Вие сте го слушали, слушали. Вие всичкото го знаете, но да обичашъ Бога, то е новото. И тая Божия любовъ, като влѣзе въ дома ви, тя ще внесе свѣтлина, радостъ и веселие, ще ви съедини съ Невидимия свѣтъ, ще ви избави отъ онзи адъ, въ който сега живѣете. Адътъ не е нѣщо лошо. Вие не сте ходили въ ада. И музика има тамъ, и представление, театъръ, много хубави нѣща има тамъ. Въ ада ще бждешъ.

Така като се говори, ще кажете: „Не ми харесва това учение.“ Дали ви харесва или не, това е другъ въпросъ. Когато се говори за Истината, дали харесва човѣкъ или не, то е другъ въпросъ. И когато нѣкой говори, може да не ми се харесва, но това е другъ въпросъ. Важното е, дали е тамъ законътъ на любовта, която води къмъ Бога, законъ, дето Богъ се проявява. Защото ако не дойде въ насъ Богъ да се прояви, ние не можемъ нищо да направимъ. Трѣбва да дойде Богъ въ васъ, за да ви научи какъ да обичате. Ти можешъ да кажешъ: „Този човѣкъ е циганинъ.“ Оставете това, дали е циганинъ или не. То е въпросъ до съзнанието: да обичашъ тая душа, това съзнание. Богъ може да ти каже: „Този човѣкъ ще го обичашъ.“ Ти казвашъ: „Но той не е такъвъ.“ То е по човѣшки. Господъ ще ти каже: „Елате, да ти покажа, какъ да обичашъ хората.“

Сега вие се намирате въ едно трудно положение. Виждате, че свѣтскитѣ хора иматъ повече, отколкото религиознитѣ. Така трѣбва да бжде. Ти казвашъ: „Че азъ толкозъ години, какъ се моля!“ Вие сте като онзи Исавъ, който казваше на баща си: „На мене нищо не си далъ.“ Въ оная притча, която Христосъ привежда, голѣмиятъ синъ казалъ на баща си: „На мене нищо не си далъ, а пъкъ онзи синъ, който сега е дошълъ и се е скиталъ и изпилъ всичко, ти му даде угощение, теле му заколи. Той утре онова, което имамъ, и него ще вземе.“ Ние не се спираме на другия, голѣмия синъ, твоето недоволство е отъ голѣмия синъ въ тебе, а пъкъ онзи, който

е закжсалъ, казва: „Татко, съгрѣшихъ, не съмъ достоенъ.“ Той е малкия синъ, който се връща сега. И ти не заколвашъ за онзи, недоволния синъ телето, нѣма за какво да колишъ за него, а колишъ за онзи, който казва: „Не съмъ достоенъ.“ Бащата показва каква е голѣма Неговата любовъ. Когато видите, че Богъ оказва милостъ къмъ хората, да не ви смущава това.

И рекохъ сега, тайната на новия животъ седи въ обичьта. Научете се да обичате! Ще кажешъ: „Да обичамъ ли? Азъ съмъ жененъ!“ Или ще кажешъ: „Да обичамъ ли? Но азъ съмъ млада мома!“ Оставете вашата мъжщина, жена, всичко това. Обичайте, нищо повече. Който разбира, разбира. Така трѣбва да ти олекне. Има много хора, които се измжчватъ. Трѣбва да [се] даде една свобода. Оставете се свободни. Не само васъ да оставятъ свободни, но и вие да останете свободни. Не, че сега постжпвате криво. Но вие сега създавате въ живота си препятствия и си туряте спънки и не може да успѣвате. А пъкъ тия спънки трѣбва да се премахнатъ, а пъкъ тѣ не могатъ да се премахнатъ другоиче, освенъ трѣбва да дойде Духътъ. Казано е: „И ще изпратя Духа си.“ Христосъ е казалъ: „Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и ще се вселимъ въ васъ и тогазъ Азъ ще ви се изявя.“ Това е една отъ дълбокитѣ тайни. „Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и ще се вселимъ въ васъ и азъ ще ви се изявя.“ Отецъ ще дойде и ще покаже, какво е Неговото отношение; и Синътъ ще дойде, новиятъ животъ е въ това: „Азъ и Отецъ сме едно.“

Та сега гледайте да дойде Богъ въ васъ и Христосъ съ Него заедно и да ви се изяви Христосъ и да ви покаже, по кой начинъ вие можете да проявите любовъ къмъ Него. Той ще ви покаже какъ трѣбва да разбирате. Ако Христосъ и Богъ не дойдатъ въ васъ, вие нѣма да имате едно разбиране и тогазъ животътъ ви ще върви по сжщия начинъ. Ако дойдатъ и придобиете онзи, широкия животъ, бремето, което носите сега, както една орѣхова черупка ще падне и вие ще се освободите отъ голѣмъ товаръ. Обичайте Бога, за да дойде Той въ васъ и Христосъ да дойде. Сегашниятъ ви животъ е отли-

чень. Много добъръ е животътъ ви сега. Сега да заминете за другия свѣтъ, тамъ ще ви приематъ. Какъ ще ви приематъ? Съвсемъ другояче седи работата: богатиятъ и сиромасъ Лазаръ сж наблизо, казватъ си. Едно вътрешно състояние е това, дето богатиятъ не може да бжде на мѣстото на Лазара и Лазаръ не може да бжде на мѣстото на богатия.

Обичайте се сега и не се критикувайте. Вие казвате: „Отъ мене нищо нѣма да стане.“ Какво нѣма да стане: цѣль човѣкъ си. Знаешъ да ядешъ да свиришъ, да учишъ. Какво искашъ повече? Не си нѣкой волъ. Не си нѣкой конь. Коньтъ и той е добъръ. Коньтъ, като седи при тебе, той не се тревожи. Той казва: „Понеже господарьтъ ми знае да свири, азъ се ползувамъ отъ неговото свирене.“

Обичай Бога и имай широки възгледи за живота. Въ това отношение не сждете, за да не бждете сждени. И съ каквато мѣрка мѣрите, ще ви се възмѣри.

А пъкъ новото е: Обичай, нищо повече! Обичай Бога въ всички хора! Това е разрешението на онзи дълбокъ въпросъ. А пъкъ ще останатъ само думите на тая беседа. Обичайте Бога! А пъкъ всичко друго, това сж тълкувания, пояснения. Може и безъ тѣхъ. Всичко друго е за пояснение. А пъкъ да знаете само това. Да знаете какъ да обичате. Обичай! И когото обичашъ, не може да те обиди и ти не можешъ да се обиждашъ. Въ новата любовъ, обиди нѣма. Този, който я разбира. Що е Небето? - Мѣсто, дето не се обиждатъ. Що е адътъ? - Мѣсто, дето се обиждатъ. Докато се обиждате, въ ада сте. Тамъ има университетъ за обидитѣ. А пъкъ ще се учите сега на онзи животъ, дето нѣма обиди. Да престане обидата.

Божията Любовъ носи пълния животъ. (Три пѣсти.)

6 часа и 40 минути

Гимнастични упражнения.

Съборна беседа
Четвърти съборенъ день
Събота, 22.VIII.1936 г.
Изгрѣвъ

ПРОНИКВАНЕ

*Добрата молитва
„Въ начало бѣ Словото“*

Ще прочета 16 глава отъ Евангелието на Иоана. Ще говоря върху 12 стихъ отъ прочетената глава: „Много още имамъ да ви река, но сега не можете да носите.“

Ние живѣемъ въ единъ неустановенъ свѣтъ, т.е. въ единъ свѣтъ, на който не може да се разчита. Това не трѣбва да ни смуцава, понеже сме пѣтници. И много вие не знаете, понеже не можете да носите. Днесъ всички авторитети иматъ библиотеки. Единъ ученъ човѣкъ прави външни изследвания, но какво може да знае той? Много малко ще знае. Рекохъ, вие трѣбва да разглеждате живота така както е. Понѣкога вие се спирате и мислите, колко много знаете. Вие можете да кажете, че знаете много. Но споредъ мене, вие знаете толкова, колкото сте изминали. Всичко, което сте извървѣли, вие го знаете. Това, което не сте извървѣли, едва сега го започвате. Вие знаете толкова, колкото децата знаятъ.

Сега другото положение, до което хората идватъ. Вие казвате: „Какъ ще ни приематъ насъ?“ - Ако сте богати, ще ви приематъ добре, ако сте сиромасъ, ще отидете да вземете нѣщо. Значи има два начина за посрѣщане. Ако сте ученъ, ще ви приематъ по единъ начинъ, ако не сте учени, ще ви приематъ по другъ начинъ. И следъ това вие ще се чудите, защо понѣкога нѣщата въ живота не вървятъ така, както вие мислите. Нѣщата не вървятъ така, както мислите, понеже онава, което ви трѣбва, го нѣмате. Запримѣрь вие мислите, че говорите това, което трѣбва. Не е така. Но въ новия животъ, въ който сте влѣзли, вие трѣбва да мислите по другъ начинъ. Нѣкой човѣкъ ви иска нѣщо и ако не му дадешъ, веднага лицето му се измѣни. Сега азъ ви говоря свободно, за да придобиете и вие тази свобода, да се освободите отъ залужде-

нията, които имате въ себе си. Заблужденията не сж въ самия животъ. Вие очаквате нѣщо, което нѣма да ви се даде, което не може да дойде. Сега азъ нѣма да се спирамъ върху това, което нѣма да дойде. Вие сами ще го тълкувате. Тѣй както вие очаквате нѣщо, то нѣма да дойде по този начинъ. То ще дойде по съвсемъ другъ начинъ. Като не дойде това, което очаквате, вие ще се обезсърдите и ще кажете: „Не струва да се живѣе.“ Това сж ваши заблуждения. Вие трѣбва да различавате вашата скръбъ отъ вашата радостъ. А какъвъ ще бжде бждещия ви животъ, това не знаете.

Та рекохъ, най-първо вие трѣбва да освободите съзнанието си, душата си отъ ненужни стремежи. Прави сте да се стремите да постигнете нѣщо. Има нѣща, за които, колкото и да се стремите на Земята, нѣма да ги постигнете. Но има нѣща, които можете да постигнете. Запримѣрь, вие можете да имате единъ царски обѣдъ, но можете да имате и единъ обикновенъ обѣдъ. Ако пѣкъ нѣмашъ царски обѣдъ, ти ще се смущавашъ, защо да нѣмашъ такъвъ обѣдъ? Питамъ: ако нѣмашъ царски обѣдъ, какво ще изгубишъ? Или можете да кажете защо да нѣмате властъ? - Че каква властъ можете да имате? Ти можешъ да имашъ такава властъ, съ която да си създадешъ нещастие за себе си. Не мислете, че вие имате право да вършите каквото искате въ живота си.

Следователно, когато говорите за нѣщата, вие трѣбва да знаете защо ви сж тия нѣща и какъ ще ги приложите. Ако още утре направите нѣкаква погрѣшка съ това, което имате, това показва, че вие нѣмате знания. Нѣкой казва, че ти не се обхождашъ добре. Това е само по отношение на тебе. Този човѣкъ, който не се отнася добре съ тебе, може да се отнася добре съ другитѣ. Когато нѣкой ти каже нѣщо, което се отнася до твоето съзнание, ти трѣбва да се справишъ съ него. Защо? - Защото то може да е нѣкаква уловка за тебе. Тѣкмо въ този моментъ искатъ да ти откриятъ нѣщо, тогава именно ще дойде дяволътъ и ще ти тури нѣкаква уловка. Като пропуснешъ този моментъ, той ще ти каже: „Сега вече си свободенъ.“ Христосъ казва: „Има единъ начинъ за говорене.“ Вие

веднага казвате: „Кой е този Христосъ? Раждалъ ли се е, съществувалъ ли е нѣкога на Земята?“ Вие искате да знаете това, но азъ ви казвамъ: Въ свѣта съществува единъ Христосъ, който има много образи. Но всъщностъ Той е единъ. Христосъ казва: „Азъ дойдохъ въ свѣта да прославя не себе си, но Този, Който ме е проводилъ.“

И тъй, вие трѣбва да се освободите. Засега вие разглеждате работитѣ отъ вашия личенъ животъ. И ако нѣщата не ставатъ така, както вие мислите, веднага се съблазнявате. Казвате тогава: „Това не е вѣрно, онова не е вѣрно.“ Или: „Това не е истина, онова не е истина.“ Това е право, но пѣтътъ, по който сте тръгнали, трѣбва да бѣде правъ. Дотогава, докато твоятъ приятелъ седи на пѣтя ти и той е една спънка. Докато твоитѣ слуги сж на пѣтя ти и тѣ сж една спънка. Дотогава ти не си на правъ пѣтъ, ти си въ преходния животъ. Нѣкой си казва: „На онзи синътъ е живъ.“ Той се заблуждава. Утре и неговитѣ синове ще заминатъ. „Но, казва, нека израсте малко, да му се порадваме.“ - Нѣма какво да се радвате. Какво ще се радвате на това, което ще загубите?

Та рекохъ, споредъ новото знание ние се намираме въ единъ свѣтъ на забавление. Прави каквото искашъ. И въ химията, при това преходно състояние има много преходни нѣща. Изобщо, всички науки сж преходни. Задъ тѣхъ има нѣщо по-съществено. И апостолъ Павелъ казва: „Докато бѣхъ дете, мислихъ и разсѣждавахъ по детински, но като станахъ мжжъ, напуснахъ детинскитѣ работи.“ Сега на васъ не казвамъ да напуснете детинскитѣ работи, но затова се изисква разбиране.

Сега азъ ви говоря за любовта, но вие разбирате любовта по съвсемъ другъ начинъ. Вие разбирате любовта само за себе си. Вие не можете да влѣзете въ онова разбирателство, което ви е потрѣбно. Сега азъ ви говоря върху това, което ви е потрѣбно за разбирането и за приложението. Вие ще помислите, че трѣбва непременно да се откажете отъ много работи, но трѣбва да знаете какъ да се откажете и по какъвъ начинъ да се откажете.

Рекохъ, въ новата наука не трѣбва безпокойствия. Защо? - Защото докато се безпокоите, вие не можете да учите. Дойдете до едно положение, погледнете и виждате, че работитѣ не вървятъ така, както трѣбва. Красивото е тамъ, че работитѣ не вървятъ, както ти мислишь. Сега азъ мога да ви обясня това съ редъ примѣри. Седатъ две кокошки: едната я хранятъ много хубаво, угояватъ я, а другата едва на два - три деня ще ѝ дадатъ нѣщо. Онази кокошка, която е добре гледана, добре угоена, казва: „Добъръ е животътъ, има смисълъ да се живѣе.“ Угоена е тя, но какво е спечелила съ това? Тя се самозаблуждава, защото това, което е спечелила, утре ще ѝ се вземе. А другата кокошка казва: „Вижете колко съмъ нещастна, колко много страдамъ?“ - Страдашь, но поне нѣма да ти взематъ това, което имашъ. Споредъ мене нито едната печели, нито другата. Понѣкога въ живота идватъ нещастия, за да освободятъ човѣка отъ по-голъми нещастия. А понѣкога щастието иде при човѣка, за да дойде следъ него още по-голъмото щастие.

Сега това е само начинъ за изяснение. Това още не е животътъ, който се развива. Ще дойде нѣкой при мене да ми дотѣга, че еди какво си му казалъ Христосъ, че много нѣща знае, че чель нѣкои работи, по десетъ пѣти. Запримѣръ той чель много пѣти стиха: „Азъ съмъ пѣтътъ, истината и животътъ.“ Че въ Царството Божие се влизало само чрезъ Христа. Че и азъ съмъ слушалъ много пѣти тия нѣща. Какво има повече да се говори върху тѣхъ? Тѣ сж стари работи. - „Ама, трѣбва да знаешъ.“ - Че всички хора се стремятъ къмъ знанието. Но, ако ти не се освободишь отъ това, което знаешъ, ... Ти трѣбва да се освободишь отъ старото знание, да го туришь настрана нѣкъде, за да дойде новото, за да можешъ да го възприемешъ. За да облѣчете новитѣ си дрѣхи, непременно трѣбва да съблѣчете старитѣ си дрехи, нищо повече. Ти можешъ да облѣчешъ новитѣ си дрехи върху старитѣ, но питамъ: какво ще добиешъ отъ това? Само ще увеличишь товара си, нищо повече. Не, хубостъта е въ новитѣ дрехи. Като съблѣчешъ старитѣ си дрехи, ти трѣбва да ги туришь

нѣкжде настрана. Кѣде трѣбва да туришѣ старитѣ си дрехи? Когато змията съблича кожата си, кѣде я туря тя? На какво мѣсто я занася? Тя я остава нѣкжде и си носи новитѣ дрехи.

Тогава вие ще се спрете върху нѣщо. Има нѣщо, което може да ви смути. Запримѣрь досега азъ ви държахъ четири беседи и вие казвате: „Какъ може да обичаме всички?“ Та ти още нѣмашъ идея, какво нѣщо е да обичашъ всички. Какъ трѣбва да ги обичате? Запримѣрь единъ е по-богатъ, а другъ е сиромасъ. Можете ли еднакво да ги обичате? Това сѣ служби само. Това сѣ отношения. Единиятъ е силенъ, а другиятъ е слабъ. Можете ли еднакво да ги обичате? Вие се спирате върху външнитѣ нѣща, които нѣматъ отношение къмъ самия животъ. Това, което е слабо, то е силно. Вие трѣбва да изучавате новия законъ. Ти си господарь само на онова, въ което ти можешъ да проникнешъ вжтре. Онова пѣкъ, което прониква вжтре въ тебе, то ти е господарь, нищо повече. Малката искра на огъня, която прониква въ дървата, тя е господарь на цѣлия огънь. Изобщо, материята се прониква една въ друга. И силитѣ въ свѣта се проникватъ едни други. Това още не е сжщественото. И знанието прониква. Едно знание прониква друго знание. Онзи, който е проникналъ въ тебе, ти може да не го знаешъ. Той ще извърши това, което той знае. - „Ама, азъ съмъ свободенъ.“ - Това е идея, че ти си свободенъ. Свободенъ си, защото мислишъ, че си свободенъ. Въ сжщностъ ти не си свободенъ. Всѣки, който прониква, да намѣри единъ пѣтъ, той всѣкога има нѣкакво препятствие.

Христосъ казва: „Много работи има да ви кажа, но още не сте готови.“ Какво ималъ да каже Христосъ на учениците си? „Сега не можете да носите, но когато дойде Духътъ на Истината, той ще ви настави.“ Когато човѣкъ дойде до истинското знание, той е свободенъ вече. Нѣкой пѣтъ човѣкъ трѣбва да се радва. Трѣбва да се радва човѣкъ, но докато е въ класъ, той трѣбва да учи. Докато учи, той не може да се радва. Човѣкъ може да се радва само на онова, което е припечелилъ. А да се радвашъ на онова, което мислишъ, че си

припечелил то ва е едно заблуждение. Какво ще се радвашъ?

Та рекохъ, радостъта е въ новото. Но какъ ще изразимъ новото сега? Пакъ съ стария езикъ. Каква идея ще турите въ това? Ще кажете, че духовното трѣбва да се обича. Какъ се обича духовното? Казвате, че човѣкъ трѣбва да се обгърне. Че какъ се обгърща човѣка? Това сж все образи, външни емблеми. Силата е въ знанието вътре. Не е достатъчно само да обгърнешъ човѣка, но трѣбва да проникнешъ вътре въ него, ако искашъ да го обичашъ. И хората отъ свѣта изучаватъ този законъ. Само така можете да влияете на човѣка. Единъ човѣкъ може да те разбере само когато проникне въ тебе. Той разбира и всички твои слабости. Единъ човѣкъ може да е много ученъ, може да е светия за хората, но той така ще се постави отгоре ви, че ще ви излъже. Много про-роци, много светии има въ свѣта, които се излъгватъ. Нѣкой казва: „Азъ вървя въ правия пѣтъ.“ Да, като тръгнешъ въ този пѣтъ, не се спирай. И после, когато започнешъ да изучавашъ истината, ти не трѣбва отъ нищо да се смущавашъ. Хиляди работи има, които могатъ да те смутятъ. Но вървай, че онова, къмъ което се стремишъ, ще го постигнешъ. Всички останали работи сж посторонни придобивки. Щомъ си тръгналъ въ новия пѣтъ, най-после ти ще придобиешъ онова, което търсишъ.

„Много нѣща има да ви кажа, но сега не можете да носите.“ Питамъ: какво искалъ да каже Христосъ? Какво ималъ да имъ говори? Понеже влизате въ свободния животъ, вие трѣбва да знаете, че нѣщата тамъ не ставатъ по принуждение. Ако искашъ, можешъ да изпълнишъ. И ако изпълнишъ, ще имашъ придобивка, волята Божия ще дойде. Но ако не искашъ и не изпълнишъ, ти ще носишъ своитѣ стари знания, своитѣ стари разбирания и ще кажешъ, че животътъ нѣма смисълъ. Питамъ: щомъ животътъ нѣма смисълъ, какво трѣбва да се прави? Въ какво седи смисълътъ на живота? Казвате, че смисълътъ на живота седи въ това, да обичате. Кого ще обичате? - „Ще обичаме единъ грѣшникъ.“ - Какъвъ смисълъ има да обичате грѣшника? Не е достатъчно само да го оби-

чате, но Христосъ дойде на Земята да покаже на хората, т.е. да ги научи, какъ да понесатъ грѣха на свѣта, на всички хора. Той самъ видѣ какво нѣщо е да носишъ грѣха на всички хора. Да понесешъ грѣха на хората това значи: безъ да си грѣшилъ, безъ да си се спъналъ нѣкъде, ще понесешъ всичкитѣ имъ грѣхове, безъ никакво роптание. Въ Писанието е казано: „Богъ бѣше въ Христа и примиряваше всички хора съ себе си. Христосъ понесе грѣховетѣ, които хората бѣха направили. Казано е още: „И ще залича грѣховетѣ имъ.“

Та рекохъ, ако ти не можешъ да прониквашъ, нищо не си научилъ. Сега ще се учите да прониквате. Ако се тревожишъ, другъ е проникналъ въ тебе. Ако не се тревожишъ, ти прониквашъ въ другитѣ. Защо не трѣбва да се тревожите. Ако се тревожите, другъ е проникналъ въ тебе и ти нищо не можешъ да научишъ. Ако не се тревожишъ, ти си проникналъ въ другитѣ и ще имашъ всичко, каквото искашъ. Ако се гнѣвишъ и тревожишъ, други сж проникнали въ тебе. Ако работитѣ не вървятъ добре, други сж проникнали въ тебе. Но и ти можешъ да проникнешъ въ другитѣ. За да можешъ да прониквашъ въ другитѣ, въ съзнанието ти не трѣбва да има никакво пропукване. Щомъ въ съзнанието ти нѣма никакво пропукване, щомъ има единство, ти можешъ да прониквашъ въ другитѣ хора. Когато въ съзнанието на човѣка има единство, тамъ грѣхътъ не съществува. Грѣхътъ седи въ пропукването на съзнанието. Ти обикнешъ една жена, а после дойде друга нѣкоя жена и ти се раздвоишъ. Това раздвояване е причина за пропукване на съзнанието ти. Понеже си се оженилъ за една жена, ти се запитвашъ: „Имамъ ли право да обичамъ друга жена?“ Съ това вече се ражда грѣхътъ. Защо се ражда грѣхътъ? Защото е станало пропукване на човѣшкото съзнание. Когато адептътъ се яви при Ева, тя го посрещна и сгрѣши. Грѣхътъ се дължи главно на непослушанието. Ева трѣбваше да му каже: „Ние сме достатъчно учени, ние не търсимъ знанието отвънъ. Ние търсимъ вѣрата. Ние искаме да изучимъ живота така, както Богъ го е създалъ.“ Това е истинското знание.

Сега и вие искате да имате слабоститѣ на всички хора. Съвременнитѣ хора искатъ да бждатъ богати, понеже не сж такива, но тѣ още не сж готови за богатството. Тѣ искатъ да станатъ красиви, но не сж готови още за красотата. Тѣ трѣбва да знаятъ какъ да се ползватъ отъ красотата. Благата, които идватъ преждевременно, тѣ носятъ нещастия за хората. Но това сж обикновенитѣ работи. Но вашето съзнание не трѣбва да се пог[лъ]ща отъ обикновенитѣ работи. Обикновениятъ животъ трѣбва да ви служи само като справка.

Запримѣръ нѣкой е богатъ или държи касата на нѣкой богатъ човѣкъ. Това е само за справка. „Не трѣбва ли да се радвамъ?“ - Не, ти трѣбва самъ да се справишъ съ това богатство. Като разберешъ великия законъ, ти самъ ще се освободишъ. Дотогава докато давашъ да те освободятъ, ти малко знаешъ. И животътъ на Христа на Земята не бѣше нищо друго, освенъ това, че Той самъ се постави въ най-трудното положение, за да види, ще може ли самъ да се освободи. Затова Христосъ казваше: „Имамъ власть да положа душата си, имамъ власть и да я взема.“ И следъ това Той каза: „Сега трѣбва да провѣря тѣзи идеи, да видя, така ли е всичко това, което съмъ казалъ.“ Той се показа предъ хората слабъ, затова Го подложиха на голѣми изтезания. И следъ това Христосъ се моли на Бога да го освободи. Освобождаването не дойде отъвнѣ. И сега хората плачатъ за Христа. И следъ това Христосъ каза: „Господи, въ Твоитѣ рѣце предавамъ духа си!“ Тогава Богъ отвѣтре Му показа, по кой начинъ може да се освободи.

Следователно, ако и вие не предадете всичко въ Божиитѣ рѣце и не престанете да мислите, какво ще стане съ васъ, вие никога нѣма да се освободите. И ако вие не се молите, нѣма да се освободите. Вие трѣбва да се молите. „Ама, азъ не се моля.“ - Ще се молишъ, нищо повече. И следъ това ще оставишъ да видишъ, какви сж резултатитѣ на твоята молитва. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не иска да се моли. Нѣкой се моли и пакъ го биятъ. Силниятъ човѣкъ ще се моли, и слабиятъ ще се моли. Това е единъ изпитъ. Сега вие трѣбва да

се учите да се молите. И като се молите, въ даденъ случай пакъ нищо нѣма да ви дадатъ. Даже и като се молите най-усърдно, пакъ ще се покаже, като че ни гласъ, ни услышание на вашата молитва. И вие ще имате опитността на онзи китайски мъдрецъ, който билъ бедень, но се оженилъ за една красива китайка. Като живѣла петъ - десетъ години съ него, единъ день тя му казала: „Ти поне си уменъ човѣкъ, освободи ме. Не мога да живѣя съ тебе. Азъ обичамъ единъ богатъ търговецъ.“ - „Свободна си. Азъ ти желая всичкото добро.“ - „Добъръ човѣкъ си ти.“ Тогава тя казала: „Освободихъ се отъ този човѣкъ, който нѣма нищо, но ме кара да го слушамъ.“ Сега Китай минава презъ такава епоха, когато търси човѣкъ, който да оправи Китай. Казали на този мъдрецъ: „Ти си този, който можешъ да оправишъ свѣта.“ Като видѣла, че той се повдигналъ въ свѣта, тя дошла при него и му казала: „Хайде да заживѣемъ както по-рано.“ Той взелъ едно стъкло съ нектаръ, излива го на земята и ѝ казва: „Ако можешъ да съберешъ този нектаръ, ще можемъ да заживѣемъ.“

Така правятъ и хората. Тѣ напуцатъ Бога въ време на мъчнотии и отиватъ въ свѣта да живѣятъ. [Но] тамъ именно ти ще се измамишъ. Ти трѣбва да живѣешъ съ онзи, който е свободень, нищо повече. Така е, ако разбирате. Казвате: „Защо Господь ми даде тѣзи мъчнотии?“ Господь, който е у васъ, по този начинъ ви изпитва. Богъ ще ви опитва много пѣти. Той ще ви опитва чрезъ вашитѣ деца, чрезъ вашия мъжъ и жена, чрезъ вашитѣ приятели и т.н. Хиляди начини има, по които Богъ може да изпитва хората. Ако се смутишъ вътрешно, ти не можешъ да възприемешъ новото. Не казвамъ, че си слабъ, но това сжъ страшни страдания. Умътъ ти презъ това време потъмнява и ти не виждашъ никакъвъ излазъ наникъде. Ти търсишъ излазъ отъ това положение, не можешъ да останешъ така. Казваме: „Ние трѣбва да си имаме парички, да си имаме кѣщичка.“ Но по този начинъ, както мислите върху нѣщата, животътъ ще има таково разрешение, каквото и сега има.

Та рекохъ, когато влѣзете в Божественото учение, нито мъжътъ, нито жената ще мислятъ за старостта. Когато

влѣзете въ новия животъ, нѣма да мислите нито за богатството, нито за сиромашията, защото нито едното, нито другото разрешаватъ въпроситѣ на живота. Това сж положения, които трѣбва да се разбиратъ. Ако изпитанията въ живота не дойдатъ, вие нѣма да имате никакво разбирателство помежду си. Щомъ дойдатъ изпитанията, ще кажете: „Иде часътъ.“ И Христосъ е казалъ: „Иде часътъ и сега е, когато ще ме напуснете и ще остана самъ.“ Не, никой не е самъ. Макаръ и да е казалъ тѣзи думи, Христосъ съзнава, че Отецъ е въ Него, вжтре. Духътъ работи въ Него.

Сега казвате: „Кажете ни нѣщо друго.“ Вие можете да четете каквито книги искате, но ако мислите да вървите по стария начинъ, тогава пѣтищата сж съвсемъ други отъ тия на новия животъ. Не, че тѣ сж криви, но ако искате сжщитѣ постижения, ще държите старитѣ пѣтища. Рекохъ, въ дадения случай вие трѣбва да се справите съ старото положение. Вие нѣма да чакате да настане миръ въ душата ви, но мирътъ вие сами ще си го извоювате. Не очаквайте други да освободятъ вашия миръ. Ако ти самъ не можешъ да извоювашъ това, което търсишъ, ти самъ не можешъ да го постигнешъ. Знанието, доброто и любовта не сж нѣща, които идватъ отвънъ. Тѣ сж нѣща, които идватъ чрезъ голѣми постижения и разбирателство.

Казвате: „Азъ не трѣбва ли да живѣя? Не трѣбва ли да обичамъ?“ Онзи, когото обичашъ, той ще те следва. Той търси щастие отъ тебе. И ти търсишъ щастие отъ него. Ти мислишъ, че той ще те направи щастливъ. Ето де е заблуждението ти. Слугата мисли, че господарътъ му ще го направи щастливъ, ще му даде голѣма заплата. И господарътъ може да мисли, че слугата му ще върши добре работата, но и двамата могатъ да се излъжатъ. Тамъ е заблуждението. Този порядъкъ е като въ единъ театъръ. Ще ти дадатъ една роля, която трѣбва да изиграешъ така, както е написана. Ако актьорътъ е младъ, ще играе нѣкаква роля въ нѣкоя пиеса на старъ човѣкъ, ще си тури брада и мустаци, ще се представи като старъ дѣдо. Стариятъ пѣкъ може да играе роля на нѣкой младъ и

т.н. Защо е всичко това? За да се покаже на хората, какъвъ е животътъ имъ, какъ живѣятъ.

Като ви говоря така, имамъ предъ видъ, че всичко трѣбва да допуснете въ ума си, за да видите доколко вашето съзнание е просветено. Казвате за нѣкого: „Той е грѣшникъ.“ Не, ще допуснешъ грѣха. И ако този грѣхъ не може да те окаля, това показва, че водата е силна. Както и да е, но съблазнитѣ не могатъ да не дойдатъ и да ти повлияятъ. Когато дойдатъ, тогава ще мислишъ. Какво хората мислятъ за тебе, то е другъ въпросъ, но какво ти мислишъ за себе си, това е право. Ти можешъ да мислишъ, че си постигналъ нѣщо. Това е хубаво. И ако не си постигналъ, пакъ е хубаво. Важно е новото, което сега иде. Най-първо ти трѣбва да проникнешъ въ себе си, нищо повече. Два начина има за проникване. Нѣкой пѣтъ ние проникваме въ Бога, нѣкой пѣтъ Той прониква у насъ. Когато ние проникваме въ Бога, ние се изкушаваме. А когато Богъ прониква у насъ, ние се избавяме отъ всички заблуждения, ние придобиваме. Нѣкой казва: “Азъ съмъ господарь.” - Можешъ да си господарь, но ще се избавишъ отъ едно нещастие.

Наскоро ми разправяха нѣщо, което азъ знаехъ, но сега ще ви го разправя така, както и на мене го разправяха. То е следното. Една стара жена, на около 80 години, живѣла на една висока планина, на която имало само ледници. Защо сж били тѣзи ледници? Тамъ сж зъзнѣли грѣшнитѣ души. Тѣ постоянно се стискали, стѣгали отгоре надъ леда. Никой не искалъ да знае за тѣхъ. Този ледъ билъ само за грѣшнитѣ души. Това е единъ разказъ. Тя си мислила: „Мене никой не ме обича. Единъ день ще замина и никой нѣма да знае за това. Какъвъ смисълъ има моятъ животъ?“ Никакъвъ смисълъ нѣма животътъ ѝ. Като мислила така, тя съзнала, че иска да бжде обичана, но не съзнала, че и тя трѣбва да обича. Затова тя решила повече да работи, да си събере повече дърва, за да бжде топло въ кжщата ѝ. По-напредъ тя затваряла вратата си, но после решила, че вратата на кжщата ѝ трѣбва винаги да бжде отворена, за да могатъ душитѣ отъ тази ледена по-

върхност да влизатъ въ къщата ѝ. Като влѣзли тѣзи души, тя се стреснала и казала да се затвори вратата на къщата ѝ. Но като започнали да влизатъ и да излизатъ, тѣзи духове си казали помежду си: „Да бждемъ тихи, незабелязано да влизаме и да излизаме, да не я смуцаваме.“

Та рекохъ, ако и вие не сте въ състояние, като влѣзе нещастieto въ вашата къща, вие да го възприемете, нищо не сте разбрали. Нещастieto, това сж леденитѣ души. Вие трѣбва да оставите нещастieto да влѣзе въ вашата къща и после спокойно да влиза и да излиза, безъ да ви смуцава. Когато тѣзи души се просвѣтили и тѣ почнали тукъ тамъ да си правятъ червенъ огнецъ. Заблуждението седи въ това, че ние искаме да умремъ, безъ да сме готови за смъртъта. Ние искаме да бждемъ щастливи, безъ да сме готови за щастieto. Ти трѣбва да проникнешъ въ щастieto, ти трѣбва да проникнешъ и въ смъртъта. Ако не можешъ да проникнешъ въ смъртъта, ти нѣма защо да умирашъ. Ти ще умрешъ и ще станешъ. Само когато умре, тогава човѣкъ забелязва, че се е лишилъ отъ много блага въ живота. Това ще усѣтите сега.

Христосъ казва: „Азъ много нѣща има да ви кажа, но нѣма да ви ги кажа, защото, ако не ги разберете и ви ги кажа, ще се спънете. Когато Духътъ дойде и ви покаже пѣтя, тогава именно ще си спомните това, което сега съмъ ви казалъ.“

Сега въ моитѣ беседи азъ ви говоря за голѣмата свобода. Ако вие искате да разрешите въпроситѣ си, трѣбва да гледате другояче на свободата. Свѣтътъ ще гледа по единъ начинъ, а вие ще гледате по другъ начинъ. Това, което сега сжществува въ свѣта, нѣма да донесе добри резултати. Вземете какво става днесъ въ Испания. Тамъ хората, братя едни други се убиватъ. Тамъ сжществуваатъ две партии, които се избиватъ на общо основание. На день се екзекутиратъ по двеста, по триста души, а нѣкога и по хиляда. Защо се биятъ? Всички търсятъ свободата. Ама защо се биятъ? Испанцитѣ се биятъ заради васъ. Онѣзи, които ржководятъ сждбинитѣ на човѣчеството, казватъ: „Ако и вие постѣпвате като испанцитѣ, ако се биете като тѣхъ, нищо нѣма да постигнете.“

Който търси великата Истина, той не може да постъпва по този начинъ. Той е примѣръ за всички. Ако единъ праведникъ отиде на войната, той нѣма да спре войната, но ще застави хората да се биятъ още повече. Той ще ги остави да се биятъ дотогава, докато всички се осакатятъ, да не остане нито единъ здравъ човѣкъ. Следъ това той ще вземе списъка и единъ по единъ ще почне да ги превързва, да ги праща на работа. Ще мине тази работа.

Сега вие казвате: „Ние трѣбва да помагаме на беднитѣ.“ На кои бедни? - На онзи, който е раненъ. Има бедни, които всъщностъ не сж бедни. Тази беднотия е една сила. - „Ама, азъ насила трѣбва да взема пари отнѣкъде.“ - Съ това ти ще създадешъ нещастieto въ свѣта. Свѣтътъ не е видѣлъ още какво нѣщо е нещастieto. Ще дойде нещастieto. Ние нѣма да го създадемъ, но то само ще дойде. Пжтътъ, по който свѣтътъ може да се изправи, е пжтъ на страдания, пжтъ на болести, пжтъ на гладъ, на хиляди злини. Задъ този пжтъ седи щастieto.

Сега ти вървишъ накуцвашъ малко и казвашъ: „Боленъ съмъ.“ Защо си боленъ? Ти трѣбва да проникнешъ вжтре въ болестъта. Ако можешъ да проникнешъ въ тази болестъ, ти си силенъ човѣкъ. Ако не можешъ да проникнешъ въ нея, ти си слабъ човѣкъ. Тази болестъ винаги ще те носи. Тебе ти се дава сиромашия. Защо? - За да я опиташъ. Ако можешъ да проникнешъ въ сиромашията, тогава всички богати хора ще ти дадатъ данъкъ.

Сега вие имате стари разбирания и искате съ тѣхъ да вървите напредъ. Като отидете въ небето, какъ ще ви посрещне Христосъ? Той ще каже: „Като тебе такива много е имало и още има на Земята.“ Всѣки мисли, че Христосъ ще го посрещне тържествено. Има нѣщо вѣрно въ това, но всичко не е така, както си го мислите. Христосъ казва: „Верниятъ рабъ въ малкото е вѣренъ и въ многото.“ Доволниятъ отъ малкото е доволенъ и на многото. Казва Христосъ, че Лазаръ отишълъ въ лоното на Аврама, а богатиятъ при кого е отишълъ? Въ лоното на кого е отишълъ богатиятъ? За да ви

посрещне Христосъ, Той трѣбва да ви посрещне отвѣтре. Ако бждете гостъ на Христа, Той ще ви посрещне много добре. Неговиятъ приемъ е много добъръ, но има друго едно посрещание, което не е посрещане на разбирателство.

Сега, като четете свещената книга, ще видите, че въ нея има извадени много хубави работи, върху които трѣбва да мислите. Опитността на хилядитѣ хора представятъ пѣтица, по които тѣ сж минали, за да се домогнатъ до истинския животъ. Следователно и вие ще работите и смѣли ще бждете. Всѣки въ себе си ще бжде смѣлъ. Тихъ и спокоенъ ще седишъ, нѣма да се смущавашъ. Ако си билъ богатъ и си осиромашалъ, ще останешъ тихъ и спокоенъ. Отъ тебе зависи да разберешъ и да проникнешъ въ всички ония нѣща, които си придобилъ въ живота си. Богатитѣ хора сж заключени каси; ученитѣ хора сж заключени каси; силнитѣ хора сж заключени каси. Ти ще намѣришъ онѣзи ключове, съ които да ги отключишъ и тогава нѣма да седишъ предъ тѣхъ и да преповтаряшъ тѣхнитѣ опитности, но ще се ползувашъ отъ тѣхнитѣ опитности, ще придобиешъ нови опитности. Защото, ако останешъ на старото, ти ще станешъ ненуженъ и за себе си. Да кажемъ, че преповтаряте стиха: „Азъ съмъ пѣтътъ, истината и животътъ.“ Какво разбирате подъ думитѣ „пѣтътъ, истина и животъ“?

Та рекохъ, ще дойде единъ вжтрешенъ изпитъ, да разберете докжде сте дошли. Ти може да си министъръ, да се намирашъ предъ тежкъ постъ, но нѣма да бѣгашъ отъ министерството. Ти можешъ да бждешъ воененъ, на изпитъ си - нѣма да бжгашъ отъ положението си. При разрешението на въпроситѣ, работитѣ седятъ другояче. Ти може да си ученикъ или учителъ, нѣма да напущашъ наукитѣ си. „Ама, тази наука се отличава отъ другитѣ.“ - За слабия се отличава, а за силния не се отличава. Силниятъ ще учи и въ онова, което научи, той ще се просвѣти. Какво лошо има въ това, ако разбирашъ нѣщо по астрономия? Или какво лошо има въ това, ако разбирашъ нѣщо по химия? Какво лошо има въ това, ако знаешъ, какъ е създаденъ свѣтътъ или какъ е създадена земя-

та? Земята е едва въ своето начало. Какво е било първото ѝ положение, днесъ коренно се различава отъ него. Тя много пжти се е измѣняла. И това състояние, въ което [е] сега, ще се смѣни, нѣма да бжде постоянно. Въ това отношение Земята може да се сравни съ кжщичкитѣ на беднитѣ хора, които постоянно се измѣнятъ. Значи Земята засега е още бедна. Запитвали ученицитѣ Христа: „Господь не можа ли по другъ начинъ да създаде Земята?“ - „Не можа, защото сега не сте готови да възприемате.“ Силата на човѣка седи въ това да прониква.

Сега вие трѣбва да си прочетете цѣлата глава. Човѣкъ трѣбва да разбере сиромашията си и да проникне въ нея. Той трѣбва да стане ученъ човѣкъ и да проникне въ знанието си. Той трѣбва да стане добъръ човѣкъ и да проникне въ доброто. Ако ти не можешъ да проникнешъ въ доброто, ти нѣма да го знаешъ. За да проникнешъ въ доброто, трѣбва да му служишъ. Животътъ седи въ това именно, въ служене на доброто. Казвате: „Какво трѣбва да правимъ?“ Азъ ви казвамъ: ако слушате това, което ви казвамъ, вие ще придобиете нѣщо. Ако мене ме слушате, ще стане това, което сега става. Тогава всичко ще можете да придобиете, ще можете да станете богати, но каквото придобиете, ще ви го взематъ. И десетъ пжти да се раждате, пакъ сжщи ще си останете. Не, че това е лошо. Но това е неразбиране на нѣщата. Ако животътъ ви сега ви завладява, защо става така? Вие мислите, че тамъ е благо. Че има блага въ живота, това е право. Това благо, което животътъ има, вие не можете да го задържите.

Христосъ казва: „Отивамъ при Отца си и повече нѣма да ме видите.“ Вие ще чувствувате истината вжтрешно, а нѣма да я чувствувате отвънъ. Вие искате сега да видите нѣщата. Но разположени трѣбва да бждете. Азъ ви казвамъ, че ако искате да придобиете нѣщо въ свѣта, вие трѣбва да се молите. Това, за което сега се молите, е временно. Майката се моли да има деца, това е едно временно благо. Богатиятъ се моли за пари. Другъ нѣкой се моли за друго нѣщо. Човѣкъ може да се моли за много работи, но всичко това, за което се

моли, е временно. Ако не се молишъ, ти не можешъ да го имашъ. И бждешето, което трѣбва да научишъ, то ще дойде по другъ начинъ. Тамъ и богатиятъ човѣкъ трѣбва да се моли, и бедниятъ трѣбва да се моли. Бедниятъ човѣкъ се моли на богатия, иска да го сметне, да изкара нѣщо отъ него. Само този ли е пѣтътъ за молитвата?

Има нѣща, които и безъ молитва идватъ. Тѣ идватъ чрезъ знанието. Когато сироманъ влѣзе въ къщата на нѣкой богатъ, той нѣма да му разправя, че е сироманъ, но ще види отъ какво се нуждае богатиятъ. Понеже този сироманъ е майсторъ въ известно отношение, тогава той ще послужи съ нѣщо на богатия и последниятъ веднага ще бжде на негово разположение. Следователно изучавайте отъ какво се нуждаятъ хората. Отивате въ единъ домъ и слушате родителитѣ да се оплакват отъ децата си, че не ги слушатъ. Вие веднага започнете да имъ говорите. Кажете имъ, че това е едно условие да имъ помогнете. Ако пѣкъ влѣзете въ единъ домъ, въ който нѣма съгласие, отъ где трѣбва да започнете: отъ майката, отъ бащата, отъ дъщерята или отъ сина? Представете си, че ви пращамъ въ единъ такъвъ домъ. Отъ где ще започнете? Или представете си, че ви пращамъ въ свѣта и ви казвамъ да си вземете единъ лотариенъ билетъ. Като вземете билета, ще спрете ли веднага? Не, ще чакате да видите дали билетътъ ви печели, ще се интересувате отъ него. Всеки отъ васъ има лотарийни билети. Колко отъ васъ сте спечелили? Ако не сте спечелили, това нищо не значи. Всѣки отъ васъ е спечелилъ нѣщо, което не съзнава. Много отъ религиознитѣ, отъ вѣрващитѣ искатъ да иматъ живота на свѣтскитѣ хора. Тѣ могатъ да иматъ този животъ, но не трѣбва да очакватъ да имъ го дадатъ. Тѣ могатъ да иматъ всичко.

Мнозина питатъ: „Какъ може да се справи нашия животъ?“ Да очаквате животътъ да се оправи, това е заблуждение. Щомъ си здравъ, животъ ти е пѣленъ. Щомъ имашъ какво да ядешъ и да пиешъ, животътъ ти е пѣленъ. Че нѣмашъ излишни работи, това е другъ въпросъ. Можешъ да имашъ и излишни работи. Докато вие не се справите съ всички нѣща

въ живота, вие не можете да се ползвате правилно. Ще кажете, че еди-кой си човѣкъ е като васъ. Не, ти се самозаблуждавашъ. Ти си предъ единъ екранъ и си представяшъ нѣщата такива, каквито въ действителность не сѣ. Отъ где знаешъ, че еди-кой си е като тебе? Казвашъ, че еди-кой си не е поправенъ отъ тебе. Това можешъ да знаешъ само за себе си. За себе си можешъ да мислишъ така, но не и за другитѣ. Даже и онова, което човѣкъ самъ разправя за себе си, половината отъ него само е вѣрно. Той не е разправилъ цѣлата истина. Когато младата мома се жени, тя изповѣдва прегрѣшенията си. Въ случая младиятъ момѣкъ е изповѣдника. Момата се изповѣдва, но тя замълчава за сжщественото. Досега азъ не съмъ срещналъ нито една мома, която да каже това, което трѣбва. Тя се изповѣдва, че писала на нѣкой момѣкъ. Тя изнася такива прегрѣшения, които ни най-малко не сѣ прегрѣшения. Какво отъ това, че писала на нѣкой момѣкъ? Нищо нѣма въ това. Който разбира, той не вижда въ това никакви прегрѣшения. Прегрѣшенията седатъ въ това, че тя престжпила Божия законъ. Понеже Богъ е казалъ: „Отъ това дърво нѣма да ядете.“ Грѣхътъ не е въ яденето, но въ непослушанието.

Та рекохъ, отъ онова, което знаете, ще изучавате това, за което ви говоря. Може нѣкой да счита, че е правовѣренъ. Защо е правовѣренъ? - Защото проповѣдвалъ, както Христосъ проповѣдва. Това е заблуждение. Споредъ мене истината седи въ това, като дойде нѣкой въ свѣта и носи истината, да гледа да се прослави името Божие. Има ли най-малѣкъ отенѣкъ въ неговото желание, да се прослави той, а не Богъ, той носи вече прегрѣшението въ себе си. Христосъ казва: „Господи, азъ Те прославихъ на Земята. Прослави ме и Ти въ себе си.“ Въ свѣта прославяне има, но предъ Бога е истинското прославяне. Че правите това или онова, за него ни гласъ, ни услишание. Речете ли да се стремите къмъ слава, това правятъ и хиляди и милиони хора въ свѣта. Въ свѣта има голѣми състезания, но който търси Славата Божия, а не търси своята слава и своето благо, той ще дойде до правилното разрешение на въпроситѣ.

И тогава трѣбва да направите онзи опитъ, който е направилъ единъ американски слѣпецъ. Единъ голѣмъ американецъ милионеръ ослѣпѣлъ и обещалъ единъ милионъ долари на онзи лѣкаръ, който може да върне зрението му. Явилъ се единъ виденъ лѣкаръ и казалъ, че ще може да излѣкува този милионеръ. Трѣбвало да се направи нѣкакъвъ новъ опитъ. Милионерътъ започналъ да мисли, да разпитва лѣкаря, дали опитътъ ще бѣде сполучливъ. Въ това време при лѣкаря се явилъ единъ беденъ слѣпецъ и казалъ: „Докато милионерътъ се реши да направятъ съ него този опитъ, нека го направятъ съ мене и ако излѣзе сполучливъ, да се направи и съ този богатъ американецъ.“ Лѣкарътъ се съгласилъ. Той направилъ опита съ бедния слѣпецъ и очитѣ му се отворили. Слѣпецътъ прогледалъ. После милионерътъ се подложилъ на този опитъ, но не излѣзълъ сполучливъ. Следователно човѣкъ самъ трѣбва да бѣде готовъ на всички опити. Това е само за изяснение. Дали наистина е ставало това нѣщо, не се знае. Важно е, че всѣки, който е готовъ на всѣкакви жертви, той всѣкога сполучва. Който е готовъ за всѣкаква жертва и беденъ да е, той ще сполучи. Ако не е готовъ на жертва, и богатъ да е, той всичко ще изгуби. Той не може да постигне онова, което желае.

Та рекохъ, днесъ поне ще ме слушате въ това. Ще решите въ себе си безъ страхъ да направите онова, което сте разбрали. Каквото сте разбрали, да направите единъ опитъ. Това е потрѣбно за вашето повдигане. Ако вие не се повдигнете, никакво разбирателство не очаквайте въ свѣта. Не мислете, че вие живѣете само въ този свѣтъ. Красотата на живота седи въ общението, което можете да имате съ всички души, добри и лоши. Защо? - Понеже Богъ се проявява и на дветѣ мѣста. Вие ще изучавате великото, което Богъ е създалъ. Недоволството може да дойде, но вие не сте отговорни за това. Недоволството е съществувало и преди васъ. И онова, което сега преживявате, не е лошо. Това е работа на дявола. Той ви казва: „Виж, колко си нещастенъ.“ Той туря своето бремене върху васъ и казвате тогава: „Действително,

много нещастенъ съмъ азъ.“ Казвате: „Да не се изкушава-
ме.“ Въ какво седи изкушението? Другъ казва: „Да не стра-
даме.“ Въ какво седи страданието? Ако не можешъ да стра-
дашъ, ти не можешъ и да се радвашъ. Това сж две страни на
разбиране. Законътъ е такъвъ. Ако не можешъ да страдашъ,
ти не можешъ и да се радвашъ.

Христосъ казва на ученицитъ си: „Много има още да
ви кажа.“ Казватъ нѣкои: „Той се прави, че е Христосъ.“ Че
всѣки проповѣдникъ се прави, че е Христосъ. Кой проповѣ-
дникъ не се прави, че е Христосъ? Всѣки проповѣдникъ го-
вори какво е казалъ Христосъ отъ преди две хиляди години
насамъ. Питамъ този проповѣдникъ: Бил ли си ти въ времето
на Христа, да знаешъ какво Той е говорилъ? Ти проповѣд-
валъ ли си тогава? „Ама, азъ намѣрихъ истината.“ - Кжде я
намѣри? Истината се намира по другъ начинъ, а не така, как-
то ти мислишъ. Когато намѣришъ истината, ти ще почувст-
вувашъ единство съ Бога. При това, трѣбва да има кой да те
свърже. Хубостъта на онова, което Христосъ е проповѣд-
валъ, седи въ това, че той е свързалъ свѣта съ Великото уче-
ние на Бога. Христосъ казва: „Азъ дойдохъ да прославя Бога.“
Следователно, вѣнъ отъ Христа, ти не можешъ да намѣришъ
тази истина. Когато нѣкой казва, че вѣрва въ Христа, азъ
подразбирамъ, че той не иска да се откъсне отъ истината.
Нѣкой казва: „Азъ вѣрвамъ въ Христа.“ - Че какъ вѣрвашъ?
Ти вѣрвашъ, понеже нѣкой другъ човѣкъ ти е проповѣдвалъ
за Христа, но той не е билъ Христосъ. „Ама, като нашия
проповѣдникъ нѣма другъ.“ Всѣки може да каже, че като не-
говиятъ проповѣдникъ нѣма другъ. Другъ пъкъ може да ка-
же, че и той може да проповѣдва. Где е тогава истината?

Сега вие не трѣбва да се смущавате, че не можете да
намѣрите истината. Не е въпросътъ тамъ. Вие ще намѣрите
истината, но дали ще можете да я разберете, тамъ е въпро-
сътъ. Слънцето изгрѣва всѣки день. Една реалностъ е това.
То изгрѣва и за мухитъ, и за мравитъ, и за птицитъ, и за млѣко-
питаещитъ, и за хората, но колцина от всички тѣхъ могатъ
да разбератъ какво нѣщо е Слънцето? Има сжщества, които

виждатъ, че Слънцето и за тѣхъ изгрѣва, но едни го разбиратъ, а други не го разбиратъ. Има нѣкои сжщества, за които Слънцето говори вече. Ще кажете, че това е идолопоклонство. Може ли Слънцето да говори? Ще кажете, че Богъ е направилъ Слънцето. Това сж човѣшки предположения, но Богъ е направилъ нѣщата, за да ги разбере. Не е въпросътъ да се разбере Слънцето, както хората го разбиратъ, но така, както Богъ го е направилъ. Когато дойдемъ да разберемъ Слънцето, както трѣбва, то никога вече нѣма да залѣзва. Ние още не ме разбрали Слънцето, както трѣбва.

Казвате често: „Отидоха онѣзи, младитѣ дни.“ Погледнешъ се въ огледалото, казвашъ: „Остарѣхъ вече.“ Погледнешъ се въ фотографията, която си ималъ въ младини, казвашъ: „Не съмъ вече младъ.“ Това е неразбиране на живота. Ако ти не можешъ да проникнешъ въ своята старостъ, ти не можешъ да разберешъ старостта. Ако не можешъ да проникнешъ въ своята младостъ, ти не можешъ да разберешъ и младостта. Въ всичко трѣбва да проникнешъ, за да дойдешъ до онази реалностъ, въ която Богъ се проявява. И тогава, каквото ти се каже въ вжтрешния животъ, това всички ще ти говорятъ. Тогава праведнитѣ ще ти говорятъ, а ти ще слушашъ. Грѣшнитѣ нѣма да ти говорятъ. Сега ти говорятъ и праведни, и грѣшни, а тогава само праведни.

Рекохъ, докато у васъ всичко не оживѣе, вие още не сте на правия пжтъ. Като слушате да ви се говори това, казвате: „Що ми трѣбваше тази работа? Защо трѣбваше да се занимавамъ съ нея?“ Ако се занимавате съ това, то е единъ опитъ за васъ, но не мислете, че не можете безъ този опитъ. И безъ този опитъ, кога и да е въ живота си, вие пакъ ще разберете истината, която търсите.

„Много имамъ да ви кажа.“ Отъ две хиляди години насамъ Христосъ е въ свѣта, но така се е скрилъ, че никой не Го вижда. Сега си представятъ, какво е билъ Той едно време. Нѣкои сж казвали: „Нали Той е синъ на онзи дърводѣлецъ? Той нѣма даже 35 години, пжкъ се прави за Божественъ.“ Това е неразбиране на нѣщата. Имате право да мислите та-

ка, но това не сж правилни разбирания. Сега мнозина се съмняватъ, когато трѣбваше по-рано да е съмняватъ. Когато обаче, дяволътъ влѣзе въ райската градина, първитѣ човѣци му повѣрваха. Отъ тогава, като се наплашиха хората, че и днесъ, като дойде Христосъ, тѣ пакъ не вѣрватъ и казватъ: „Оставете се, ние се излъгахме веднѣжъ, повече не можемъ да вѣрваме.“ Не, вѣднѣжъ само може човѣкъ да се лъже. Противоречието въ учението иде отъ това, че се страхувате и втори пѣтъ да не ви излъжатъ. Тамъ е вашето заблуждение. Който разбира истината, той знае, че не може втори пѣтъ да се излъже. Като дойде втори пѣтъ дяволътъ при васъ и ви накара да ядете отъ нѣщо, вие му кажете той прѣвъ да яде, а после вие. Нека той яде, а вие го гледайте. Вие сте предметно учение за него. Втори пѣтъ, като дойде дяволътъ при васъ, вие трѣбва да го накарате да яде. Дойде у васъ дяволътъ, но е нѣщо недоволенъ. Кажете му: „Покажи ми, какво нѣщо е недоволството.“ Накарайте дявола да покаже своето недоволство.

Мнозина казвате, че еди-кой си е дявола. Не, въпросътъ не е за дявола. Хората сами грѣшатъ. Причината, за да грѣшатъ е тѣхната лакомия. Тѣ искатъ повече, отколкото имъ е опредѣлено. Понеже и дяволътъ поиска повече, затова и той съгрѣши. И той влѣзе въ сжщата категория. Съгрѣшението въ свѣта не дойде отъ самия човѣкъ. Ангелитѣ съгрѣшиха повече. Вие не знаете защо ангелитѣ изгубиха своята първа чистота. И понеже тѣ не устояха на първата си чистота, Богъ ги върза. Какво нѣщо е вързането? Ако питате защо е дяволътъ въ свѣта, и това не можете да разберете. Онова, което става, ще го разберете, но защо е дошълъ дяволътъ въ свѣта, това не можете да знаете. За дявола трѣбва да се мълчи. Когато запитали едного отъ старитѣ учени, отъ магитѣ въ свѣта, защо е злото, той стисналъ само устата си и нищо не отговорилъ.

Та сега и вие искате да си обясните какъ е произлѣзло злото въ свѣта. Не, дойдете ли до злото, до неговата вътрешна сжщностъ, до неговата цѣлостъ, вие ще мълчите. Вие се на-

мирате предъ едно положение да виждате защо Богъ е допусналъ злото въ свѣта, но така както вие разбирате злото, всъщностъ не е така. И казано е: „Понеже Адамъ стана като единъ отъ насъ, да разбира злото и доброто, нека го изпждимъ вѣнъ отъ рая, да не би да яде отъ дървото на живота.“ Мѣстото, до което сте дошли въ сегашния си животъ, показва, че животътъ ви е станалъ сносенъ. Трудно е, докато добиемъ това положение да стане животътъ ни сносенъ. Нѣкой казва: „Не мога вече да търпя.“ Че не можешъ да търпишъ, правъ е.

Христосъ казва: „Много има още да ви кажа, но сега не можете да носите.“ Сега ви трѣбва учение. И учението седи въ това, да видите кои нѣща сж погрѣшни и кои не сж. Важно е за васъ да видите своитѣ погрѣшки и следъ като ги прегледате, следъ като провѣрите всичко онова, което имате, тогава ще дойдете до новото, което ще ви се каже. Другото положение, предъ което се намирате, е това, че вие искате да се посвѣтите, да разберете истината. Но дотогава, докато сте въ едно напрегнато състояние, вие никога не можете да разберете истината. Затова, ще се научите да живѣте така, както сегашниятъ животъ изисква. Докато сте на Земята, вие ще живѣте като човѣкъ. Животътъ е заради васъ. Вие нѣма да бждете малодушни. Казва се за Христа: „Като се намѣри въ рабски образъ, той се смири.“

Сега, като излѣзете отъ тукъ, вие ще си кажете: „Какво трѣбва да се прави?“ Вие се намирате въ положението на ученици. [Били] сте въ първо отдѣление, били сте прилеженъ ученикъ, билъ си на първо мѣсто. Минавашъ въ второ отдѣление, но ако искашъ да запазишъ сжщото положение, да бждешъ пръвъ ученикъ, ти трѣбва да учишъ. Иначе, ще изгубишъ първото си мѣсто. Сега се казва често, че човѣкъ може да влѣзе въ рая, но и да излѣзе. Азъ пъкъ казвамъ, че човѣкъ може да влѣзе въ рая и да не излѣзе. Човѣкъ дотогава ще влиза и излиза отъ рая, докато се научи да не излиза. Влѣзе ли веднѣжъ въ рая, той повече не трѣбва да излиза. Въпросъ важенъ за всички е въпросътъ за учението. Учението не

трѣбва да престава. Учението подразбира приложение на Божествения животъ, защото Богъ изисква отъ човѣка да живѣе. Да живѣе човѣкъ, това не подразбира да носи цѣлото бремене на свѣта. Всѣки човѣкъ ще носи по една малка часть отъ бремето на свѣта. Многого нѣщо, което ще се говори на човѣка, трѣбва да се разбере. И затова, когато говорите на себе си, говорете това, което е вѣрно. Нѣкой казва: „Азъ седя малко по-горе отъ другитѣ, по-високо съмъ отъ другитѣ.“ Други пъкъ ще кажатъ, че Богъ е създалъ хората. Да оставимъ този въпросъ настрана. Знаемъ, че въ началото Богъ е създалъ свѣта. Едно е важно за васъ: не се мѣрете съ хора, които седятъ по-долу отъ васъ. „Ама, азъ не съмъ като него.“ - Това не може да бжде мѣрка за васъ. Много пжти съмъ ви казвалъ: Не се мѣрете нито съ по-долустоещитѣ отъ васъ, нито съ по-горестоещитѣ, съ по-възвишенитѣ сжщества. Знаете, че и вие сте отъ възвишенитѣ сжщества и работете, за да вървите напредъ.

Та сега дохождамъ до положението, че много нѣща има да ви се кажатъ, но нѣма да ги разберете. „Ама, ще се мъчимъ да ги разберемъ.“ Не е въпросъ за мъчението. Вие преди две хиляди години се мъчихте, а сега нѣма защо да се мъчите. Сега ще кажете: „Господи, едно време имахме неразбиране, а сега вече разбрахме.“ Защото казано е въ Писанието, че когато Духътъ на Истината дойде, Той ще ви настави. Този е пжтътъ. Нѣма какво да се морализирате. Нѣма да питате, кой е праведень и кой - грѣшникъ. Вашето съзнание трѣбва да се освободи отъ това. Това е привидно. Има една вжтрешна правда. Вие трѣбва да се стремите къмъ тази вжтрешна правда. Много нѣща има да ви кажа, но тѣзи нѣща, които сж казани, трѣбва да се приложатъ.

Това, което Христосъ е казалъ на ученицитѣ си, че много нѣща има да имъ каже, но сега не могатъ да носятъ, Той го е допълнилъ съ думитѣ: „Когато дойде Духътъ на Истината, Той ще ви настави, Той ще ви научи на всичко.“ Положението, въ което трѣбва да влѣзете, е да знаете, че сте готови всичко да разберете. И като приложите знанието, което ви е

дадено досега, като приложите всичко онова, което досега сте придобили, то ще съставя основа на вашия живот. Много нѣща отъ вашия живот, много знания сж безполезни, понеже нѣматъ основа. Когато нѣкоя майка нѣма деца, казва: „Защо ми е да живѣя безъ деца?“ Наистина, майката трѣбва да има деца. Богатиятъ трѣбва да има пари. Учениятъ трѣбва да има знание. Добриятъ, светиятъ трѣбва да има необходимата доброта и светостъ. Човѣка все трѣбва да има нѣщо въ себе си, заради което трѣбва да живѣе.

И тѣй, всички трѣбва да си кажете: „Дошълъ съмъ вече да разбирамъ това, което Христосъ ще ни каже.“ Какво ще ви каже Христосъ? Христосъ нѣма да ви каже да се откажете отъ себе си. Защо? Защото, ако отъ две хиляди години насамъ не сте се научили да се отказвате, то е безпредметно и сега да ви се говори сжщото. Вие нѣма да мязате на онзи свещеникъ, който проповѣдвалъ на своитѣ пасоми, че Христосъ казалъ: „Ако нѣкой има две ризи, да даде едната на онзи, който нѣма нито една.“ Жената на свещеника била на църква и като чула проповѣдта на мъжа си, казала: „Ще направя както е казалъ Христосъ.“ Като отишла у дома си, дала едната риза на мъжа си на единъ беденъ. Като се върналъ отъ църква, мъжътъ казалъ на жена си да му даде другата риза, да се преоблѣче. „Че азъ я дадохъ на единъ беденъ.“ - „Защо?“ - „Та нали днесъ проповѣдваше въ църквата, че който има две ризи, да даде едната на онзи, който нѣма нито една.“ - „Слушай, жена, азъ проповѣдвахъ това нѣщо за другитѣ хора, а не за мене.“

Не, така не се разрешаватъ въпроситѣ. Всѣки трѣбва да се домогне до вътрешната свобода на своята мисль. Трѣбва да дойдете до онова вътрешно единство въ себе си и него да слушате. Вие трѣбва сами да изпитвате нѣщата и да знаете, върни ли са или не. Сега нѣма да казвате, че Христосъ трѣбва да ви каже нѣщо. Ще кажете, че много нѣща сж ви казани, но още не можете да ги разберете и приложите. Колко години още ви сж нужни, за да ги приложите? Две хиляди години още ли ви сж нужни? Не, ще кажете: „Господи, ние

дойдохме вече до положението да разбираме всичко.“ Кажете ли така, ще започнете. Досега сте учили съ неразбиране, а сега и отсега нататък ще учите съ разбиране. Това е истинското знание. Знание ви трѣбва сега.

Рекохъ, сега ще останете съ мисълта да слушате. Ще видите какво днесъ ще ви каже Христосъ. Разбрали ли сте или не? Това е важно за васъ. Тѣй щото, щомъ чуете, какво Христосъ ви казва, ще кажете: „Господи, ние разбрахме вече това, което ни каза. Ние сме готови вече да служимъ. Ние сме готови на служение.“ Всичко друго е важно, но най-важно е служението на Бога. Следователно, каквото сега ви се каза, всичко трѣбва да го приложите по абсолютна свобода.

Добрата молитва

*5 беседа отъ Учителя,
държана на пети день отъ Събора
23 августъ 1936г.,
София, Изгрѣвъ*

ЧОВЪШКО И БОЖЕСТВЕНО*

И тамъ имаше нѣкой си чловѣкъ боленъ отъ тридесетъ и осмъ години. Него видѣ Иисусъ че лѣжи, и понеже знаеше, че отъ много врѣме вече боледува, казва му:

*Ищешъ ли да оздравѣешъ? Отговори му болнийтъ: Господине, нѣмамъ чловѣкъ да мя тури въ кѣспалнята, когато ся размѣсти водата; и когато азъ дохождамъ, другъ прѣди мене слѣзва. Казва му Иисусъ: Стани, дигни одрѣтъ си и ходи. И тозъ часъ чловѣкътъ оздравѣ и задигнѣ одрѣтъ си и ходѣше; а този день бѣше сѣббота. И казвахѣ юдеитѣ на исцѣленийтъ: Сѣббота е, не ти е простено да дигнешъ одрѣтъ си.***

Съвременнитѣ хора се оплакватъ отъ страдания и не знаятъ причината за тия страдания. Много просто! Причината за страданията, нещастията, болеститѣ, презъ които хората минаватъ, се дължатъ на факта, че тѣ живѣятъ въ неорганизиранъ свѣтъ. Какво трѣбва да направятъ, за да се справятъ съ условията, при които живѣятъ? Тѣ трѣбва да се организиратъ. Организирането трѣбва да почне отъ тѣхния умъ. За да се организира човѣшкиятъ умъ, въ него трѣбва да се внесе нѣщо ново. Само новото е въ състояние да опрѣсни ума на човѣка.

Каква е разликата между организирания и неорганизирания свѣтъ? Въ организирания свѣтъ всѣка частъ живѣе за себе си, но живѣе и за цѣлото. Въ неорганизирания свѣтъ частитѣ живѣятъ изключително за себе си. Въ организирания свѣтъ хората се познаватъ напълно, а въ неорганизирания - отчасти. Следователно, когато частитѣ не сж свързани

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1936г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

**Иоана, гл.5, ст.5-10

помежду си, тогава се говори за неорганизиранъ свѣтъ. Като проследите личния, семейния, обществения, религиозния, духовния животъ на съвременнитѣ хора, навсѣкжде виждате тази неорганизираностъ, вследствие на което, тѣ търсятъ добъръ, правилень животъ. Добриятъ животъ подразбира разумность. Разумниятъ човѣкъ се учи отъ всичко и търси причината на нѣщата. Като се намѣри предъ нѣкакви противоречия или неразположения, той веднага търси произхода имъ, за да може да се справи съ тѣхъ. Които не разбиратъ причинитѣ за нещастията и страданията въ живота си, тѣ казватъ, че условията сж лоши, или че обществото е виновно за всичко. Може да е така, но това не разрешава въпроситѣ. Ако водата е нечиста, ти трѣбва да бждешъ разуменъ, да не я употребявашъ въ това състояние.

Какво можете да очаквате отъ единъ неорганизиранъ свѣтъ. Нѣкой човѣкъ билъ ученъ и е недоволенъ, че хората не го оценили. Той трѣбва да знае, че въ неорганизирания свѣтъ, въ който живѣе, хората могатъ да го оценяватъ до толкова, доколкото го използватъ. Запримѣръ вие имате единъ здравъ, силенъ конь. Докато го използвате, вие го цените. Щомъ коньтъ заболѣе и не може да ви служи, вие не го цените вече и го пенсионирате. Сжщото отнoшение ще срещнете и между хората.

Една отъ причинитѣ за страданията е тази, че хората се надценяватъ, присвояватъ си повече права, отколкото имъ се даватъ. Тѣ се сърдятъ, обиждатъ се, недоволни сж, че не имъ даватъ тѣзи права, къмъ които се стремятъ. Щомъ дойде за тѣхнитѣ права, тѣ сж готови да се борятъ до край. Дойде ли до сжщитѣ права на другитѣ хора, тѣ сж готови веднага да ги отрекатъ. Правото за тебе е право и за другитѣ. Всички нѣща въ живота на хората произтичатъ отъ два източника: отъ разбиране и отъ неразбиране. Разбирането произвежда хармония, а неразбирането - дисхармония. Нѣкой пѣе, но нѣма развитъ слухъ, да разбере какъ пѣе, вследствие на което мисли, че е добъръ пѣвецъ. За онзи, когото обичате, вие мислите добре; за онзи, когото не обичате, не мислите доб-

ре. Това е неразбиране на нѣщата, което поражда редъ противоречия. Много естествено. Земята, на която живѣемъ, е добре устроенъ свѣтъ, но не е още съвършенъ.

Това несъвършенство се вижда и въ всички народи. По развитие тѣ сж на степени. Като пжтувате презъ различни държави, нѣкъде ви посрѣщатъ добре, а нѣкъде не искатъ да ви знаятъ. Това се случва не само въ чужди за васъ държави, но и въ отечеството ви. Дохожда нѣкой българинъ между сънародниците си, но тѣ го приематъ като чуждъ, не го признаватъ за свой човѣкъ. Казватъ му: „Ти не си отъ нашитѣ.“ - Защо? Защото не могатъ да го използватъ. Докато генералътъ е на бойното поле, дава заповѣди и печели победи, всички го признаватъ за тѣхенъ човѣкъ. Изгуби ли силата си, той вече е отхвърленъ отъ бойната линия, никой не го признава за герой.

Сега азъ ви навеждамъ на нѣща, които трѣбва да имате предъ видъ. Нѣмате ли ги предъ видъ, вие ще страдате. Страданията се дължатъ на това, че вие пжтувате презъ неорганизирана мѣстностъ. Въпрѣки това, казвате, че Богъ ще промисли за всички. Отчасти сте прави, но не напълно. Не се ли запитвате защо Богъ промисля за едни, а за други не промисля? Единъ боленъ се моли и оздравява, другъ боленъ се моли и умира. Единъ се моли и му се помага; другъ се моли и не му се помага. Той даже изгубва всичко, каквото е ималъ. Защо става така? - Защото нѣкои нѣща сж човѣшки, а други - Божествени. Докато си младъ, ти си веселъ, разположенъ. Щомъ остарѣешъ, ставашъ киселъ, недоволенъ, не ти се живѣе, намирашъ, че животътъ нѣма смисълъ. Не, животътъ всѣкога има смисълъ, безразлично дали си младъ или старъ. Само за тебе животътъ е безсмисленъ, защото си слѣзълъ въ човѣшкия свѣтъ, дето нѣма никакво изобилие, а очаквашъ резултати на Божествения свѣтъ. Ти трѣбва да дадешъ ходъ на Божественото начало въ себе си и отъ него да очаквашъ резултати. Божественото е вжтре въ човѣка, а не отвънъ. Веднѣжъ дошълъ на Земята, човѣкъ трѣбва да опита и човѣшкото и Божественото. Човѣшкото е слабо, а Божественото -

силно. Човѣшкото се кжса, Божественото не се кжса. Човѣшкото умира, Божественото възкръсва.

Като знаете различието между тѣзи два свѣта, вие трѣбва да опитвате нѣщата, да опитвате хората, кой съ какви мѣрки работи. По този начинъ ще избегнете страданията и разочарованията. Какво ще се разочаровате отъ човѣкъ, който си служи съ величини отъ човѣшкия свѣтъ? Колкото и да обещава, той никога нѣма да изпълни обещанието си. Преди всичко, съзнанието на този човѣкъ не е будно. То постоянно се прекжсва. Той и въ пѣнието, и въ свиренето, и въ говоренето си образува неправилна линия. Като разглеждате тази линия, вие не можете да очъртаете пжтя на нейното движение. Тя ту слиза, ту се качва, вследствие на което създава дисхармония въ живота на човѣка. Когато той пѣе, вие слушате, че пѣсенъта въ началото върви добре. Като дойде до нѣкое мѣсто, изведнѣжъ се явява дисхармония, после пакъ се оправя и т.н. Това е човѣшко пѣние. Въ Божественото пѣние нѣма никаква дисхармония. Тамъ линията и да криволичи, пакъ запазва възходещо направление. Сжщото се забелязва и въ почерка на човѣка. Буквитѣ на нѣкой човѣкъ сж правилни, съ красиви линии, а на другъ - никаква красота, никаква линия.

Съвременнитѣ хора говорятъ за красота, безъ да знаятъ, какво представя истинската красота. Тѣ казватъ, че нѣкои нѣща сж гладки, красиви. Въ какво седи красотата на гладкитѣ нѣща? Всѣко нѣщо е красиво на мѣстото си. Ако шосето, по което вървите, е гладко, неговата гладкостъ е на мѣсто. Но ако планинскиятъ връхъ, по който се качвате, е гладкъ, това качество не е на мѣсто. Щомъ е гладкъ, той не може да мине за красивъ връхъ. Докато е на Земята, човѣкъ не знае презъ какви мѣста ще мине, какви мъчнотии и страдания ще преживѣе. Добре е човѣкъ да предвижда всичко, което му предстои да мине, но ако не може да предвиди, поне да е готовъ да се справя съ всички изненади, съ всички мъчнотии въ живота си. Той не може всичко самъ да уреди, но има работи, въ които никой не може да му помогне. Той самъ трѣбва

да ги нареди. Когато не може да се справи съ мъчнотииѣ си, човѣкъ се оплаква отъ живота, отъ себе си и казва: „Чудно нѣщо, очи имамъ, нищо не виждамъ. Уши имамъ, нищо не чувамъ.“ Така е, зависи съ кои очи и уши си служишъ. Ако си служишъ съ човѣшки очи и уши, работитѣ всѣкога ще бждатъ неуредени. Ако си служишъ съ Божествени очи и уши, каквото пожелаешъ, ще постигнешъ. Ако си въ човѣшкия животъ, не очаквай постижение на идеалитѣ си, ако си въ Божествения животъ, всичко можешъ да постигнешъ. „Ама, хората не сж щедри, не сж благородни.“ И ти не си отъ най-щедритѣ и благороднитѣ. Както ти критикувашъ хората, така и тебе ще критикуватъ. Въ човѣшкия свѣтъ критиката се отнася до всички хора. „Еди-кой си не живѣе добре.“ Това е въ реда на нещата. Този човѣкъ нѣма нужното разбиране, вследствие на което разваля приятелството си съ хората.

И тъй, човѣкъ е дошълъ на Земята да се научи правилно да живѣе и да слуша съ Божественитѣ си уши. Той трѣбва да започне съ човѣшкитѣ си уши, а да свърши съ Божественитѣ. Човѣкъ мисли, че всѣки моментъ Божественото начало е въ него. Не, той още не Го е турилъ въ действие. Когато Божественото въ човѣка започне напълно да се проявява, хората ще се разбиратъ добре, и всѣкога ще се обичатъ. Щомъ не се обичатъ, погрѣшката е или въ самия човѣкъ или въ окръжаващитѣ. Хората сж раздѣлени помежду си, защото иматъ различни интереси. Всѣки гледа да задоволи себе си, жена си и децата си. Не е лошо човѣкъ да се грижи за себе си, за своя домъ, но по този начинъ той се ограничава и не дава възможностъ на Божественото въ него правилно и свободно да функционира. Божественото изключва всѣкаква обида, всѣкакво докачение. Обидили сте нѣкой човѣкъ. Какво трѣбва да правите? Нѣма да му се извинявате, но ще търсите случай да му помогнете. Когато го намѣрите въ нѣкакво затруднение, вие веднага ще му се притечете на помощъ. Помогнете ли му, той всичко ще забрави. По този начинъ всѣкаква обида, всѣкакво неразположение изчезва. Иначе, колкото и да му говорите, колкото и да се извинявате, нищо не помага.

Съвременнитѣ хора искатъ да подобрятъ живота си. Тѣ лесно могатъ да го подобрятъ, но трѣбва да се запитатъ: по човѣшки начинъ ли искатъ да го подобрятъ, или по Божественъ? Човѣшкиятъ животъ изсушава нѣщата, а Божествениятъ ги опрѣсняява и възкрѣсява. Каквито печалби и да имашъ въ човѣшкия животъ, най-после животътъ ти ще се обезсмили. За да не изпаднешъ въ това положение, ти трѣбва самъ да осмислишъ нѣщата. Роди ти се дете. Кажи си: „Ще се грижа за Божественото въ това дете и ще съдействувамъ за развитието му.“ - „Ама, остарѣхъ вече.“ - Докато живѣешъ по човѣшки, непременно ще остарѣешъ. Щомъ осмислишъ живота си, щомъ дадешъ ходъ на Божественото въ себе си и старостъта ти ще стане приятна. Христосъ казва: „Ако не станете като малкитѣ деца, не можете да влѣзете въ Царството Божие.“ Това значи: Ако не започнете съ Божествения животъ, вие ще остарѣете и ще се лишите отъ условията да влѣзете въ Царството божие. Човѣшкото представя опаковка на всички нѣща въ живота, а Божественото - тѣхната сжщина. Като направи една погрѣшка, човѣкъ бърза да се извини. Не извинявайте погрѣшки, които сами не се извиняватъ. Не препорѣчвайте добродетели, които сами не се препорѣчватъ. Човѣшкото отблъсва, раздѣля хората, а Божественото ги привлича и обединява. То е като магнитъ. Затова именно казватъ за нѣкой човѣкъ, че е магнетиченъ, т.е. привлича хората къмъ себе си. Какъ се постига това? Много лесно. Който живѣе по Божественъ начинъ, той всѣкога привлича хората. Мнозина не успѣватъ въ това, понеже живѣятъ по човѣшки, а искатъ резултати на Божествения животъ.

Следователно, за да дойдатъ до Божествения животъ, на всички хора предстои велика задача: да работятъ върху себе си, да се изучаватъ и въ всѣка своя мисль, въ всѣко свое чувство и действие да различаватъ човѣшкото отъ Божественото. Пишешъ нѣщо, вижъ кжде е човѣшкото и кжде - Божественото. Неразположенъ си, вижъ кжде се е вмъкналъ човѣшкиятъ елементъ въ тебе. Човѣшкото прекъсва съзнанието на хората. Тѣ губятъ връзка съ Божественото и тър-

сятъ начинъ отново да възстановятъ тази връзка. Който живѣе по човѣшки, той се нуждае отъ помощта на хората. Който живѣе по Божественъ начинъ, той помага на хората. Значи просията е присѣща на човѣшкия животъ. И човѣшкиятъ животъ има свои добри чѣрти, но той е времененъ, не може постоянно да се прилага. Той непременно трѣбва да се замѣсти съ Вѣчния, съ Божествения животъ.

Съвременнитѣ хора сж дошли до най-опасното мѣсто, до границата на човѣшкия животъ, дето се правятъ голѣми погрѣшки. Тѣ сж въ положението на пѣтници, които се движатъ по хлъзгава планинска мѣстность. Какво трѣбва да правятъ, за да преминатъ благополучно тази мѣстность? Тѣ трѣбва да бждатъ будни, досѣтливи, съ силно въображение. Казватъ: „Единъ животъ ще се живѣе, да го минемъ както и да е.“ Не е така. Животътъ има смисълъ, когато отъ човѣшкия се минава въ Божествения. Става ли обратното, животътъ губи смисъла си. Адамъ, първиятъ човѣкъ, изпадна въ това положение. Когато бѣше въ рая, той имаше всички условия да прояви Божественото въ себе си, но всичко изгуби. Той виждаше нѣщата отвънъ, а не отвѣтре, вследствие на което не видѣ погрѣшката си и не издържа своя изпитъ. Погрѣшката му се заключаваше въ желанието да има жена. Той видѣ, че му не достига нѣщо. Когато не достига нѣщо на човѣка, това показва, че той живѣе по човѣшки. Какъ именно се е родило желанието на Адама да има другарка, и какъ се е явила тя, по това сж създадени много легенди.

Единъ еврейски равинъ изнася следната легенда за създаването на Адамъ и Ева. Той казва, че първоначално Богъ е създалъ Адамъ и Ева едновременно. Ева била невидима за Адама. Той постоянно я носилъ на гърба си като раница, вследствие на което усѣщалъ известна тежестъ. Той молилъ Бога да го освободи отъ този товаръ. Единъ день Богъ скжсалъ връзкитѣ на товара му. Ева веднага скочила отъ гърба на Адама и се изправила предъ него. Като я видѣлъ, Адамъ се зарадвалъ, защото усѣтилъ голѣмо облекчение на гърба си, но и той самъ не знаелъ какъ и откъде е дошла Ева. Дали

тази легенда е вѣрна или не, и ние не знаемъ, но вѣрно е, че когато хората се оплакватъ отъ страдания, отъ мъчности, това показва, че тѣ носятъ тежести на гърба си и молятъ Бога да ги освободи, да промѣнятъ условията си, да влѣзатъ въ новия животъ.

Мойсей пъкъ е писалъ, че Богъ направилъ Адама отъ червена прѣстъ, заради което го наричатъ „червенъ човѣкъ“ - мъжъ. Ева пъкъ, направилъ отъ реброто на Адама, заради което я наричатъ жена. Често слушате женитѣ да казватъ: „Защо Богъ ни създаде жени?“ - Защото е нѣмало достатъчно червена прѣстъ. Мъжътъ и жената се различаватъ по естеството на материята, отъ която сж създадени. Това, което е направено отъ прѣстъ, има едно естество, това, което направено отъ ребро, има съвсемъ друго естество.

Когато казваме, че нѣщата се различаватъ по естество, ние разбираме, че тѣ се различаватъ по форма, по съдържание и по смисълъ. Формата на нѣщата е човѣшкото, съдържанието е духовното, а смисълътъ - Божественото. Смисълътъ на нѣщата свързва формата, съдържанието и смисъла. Всѣко нѣщо, което нѣма смисълъ, опорочава и разваля нѣщата. Смисълътъ обновява нѣщата. Божественото осмисля нѣщата, прави ги свежи, чисти - обновява ги.

Време е вече хората да влѣзатъ въ Божествения животъ, да дадатъ ходъ на Божественитѣ идеи въ себе си. Тѣзи идеи ще осмислятъ живота имъ, а не човѣшкитѣ. Нѣкой иска да бжде богатъ, силенъ, ученъ, но нито богатството, нито силата, нито учеността сж въ състояние да осмислятъ човѣшкия животъ. Всѣко нѣщо, което се придобива отвънъ, не е въ сила да осмисли живота. Само Божественото може да го осмисли. Когато животътъ на човѣка се осмисли, той вижда вече предъ себе си всички възможности за постигане на своитѣ идеали. Това означава стихътъ отъ Писанието: „И ще минавашъ отъ слава въ слава.“ Докато минава отъ слава въ слава, човѣкъ живѣе въ Божественото. Минава ли отъ честъ въ безчестие, той е нагазилъ въ човѣшкото. Какво трѣбва да прави този човѣкъ? Единственото нѣщо, което може да го

спаси, е да излѣзе отъ човѣшкото и влѣзе въ Божественото. Божествениятъ животъ е животъ на работа. Тамъ всѣки работи, безъ да очаква на другитѣ. Работа и учение - това изисква Божествениятъ животъ отъ човѣка. Само така той ще разбере неговата сжщина.

Като изучавате живота, вие сами ще започнете да правите разлика между човѣшкото и Божественото. Това различие особено ярко изпѣква въ любовта. Момъкъ обича мома, готовъ е на всички жертви за нея. Щомъ се оженятъ, първата година още животътъ имъ се разваля. Защо? Защото тя си позволила да погледне другъ мъжъ. Това е човѣшка любовъ. Божествената любовъ не прави такава разлика между хората. И да има нѣкакво различие, то е въ формата на нѣщата, а не въ тѣхното съдържание и смисълъ. При това, въ човѣшката любовъ има слизане, а въ Божествената - възлизане. Когато нѣкой казва, че не може да търпи хората, това подразбира, че той живѣе още въ човѣшката любовъ. Докато се отегчавате отъ хората, вие сте въ човѣшкия животъ. Докато умоветъ ви се помрачаватъ отъ знания, вие сте въ човѣшката наука. Щастието е само въ Божествения животъ. Истинската наука е само въ Божествения животъ. И човѣшката наука е на мѣсто, но въ нея липсва онази истинска връзка, която обединява всички факти, всички явления и закони в едно цѣло. Тази е причината, задето всички факти и явления въ човѣшката наука сж разхвърляни, както предметитѣ въ музеитѣ. Ако отидете въ нѣкой народенъ музей, тамъ ще намѣрите безразборно разхвърляни предмети, отъ които мъчно може да се възстанови какъвъ е билъ животътъ на този народъ. Ако отидете въ нѣкой музей по естественитѣ науки, тамъ ще видите разхвърляни кости, черепи отъ различни животни, отъ които мъчно може да се възстановятъ тѣхнитѣ форми.

Съвременнитѣ хора сж дошли до по-висока фаза на развитие. По черепитѣ, по коститѣ на предпотопнитѣ животнитѣ възстановяватъ миналитѣ форми отъ животинското царство. Не само това, но сжщевременно тѣ изучаватъ главитѣ на хората и оттамъ, съ най-малки подробности опредѣлятъ

тѣхния характеръ. Въ заключение на своитѣ изследвания тѣ казватъ, че всички човѣшки глави не сж еднакво правилни. Следователно, когато нѣкой пита какво да направи, за да подобри живота си, може направо да му се отговори: За да подобришь живота си, ти първо трѣбва да измѣнишь главата си. „Какъ ще я измѣня?“ Като влѣзешъ въ Божествения животъ. Само Божествениятъ животъ е въ сила да измѣни човѣшката глава. Всѣка енергия се използва разумно само въ Божествения животъ. Тамъ и гнѣвътъ, и обидата сж на мѣсто. Тѣ сж енергии, които се впрѣгатъ на работа и даватъ добри резултати. Сжщото може да се каже и за добродетелитѣ. Запримѣръ щедростъ, приложена на мѣсто, може да принесе добри плодове. Щедростъ, която не е приложена на мѣсто, причинява редъ пакости и нещастия. Каква щедростъ е тази, която уморява болния? Отивате при единъ боленъ и му занасяте много ядене. Той опитва яденето, харесва му и добре се нахранва. На другия день положението му се влошава. Въ такъвъ случай, за предпочитане е да бждете скържави, отколкото щедри.

И тѣй, когато хората се оплакватъ отъ страданията си, това показва, че тѣ сж още въ човѣшкия животъ. Въ този животъ именно нещастията и страданията никнатъ като гжби. Въпрѣки това, хората търсятъ щастие. Тѣ сж прави, но трѣбва да знаятъ пѣтя, по който щастиято може да дойде. Срѣщате единъ беденъ, но талантливъ певецъ. Вие започвате да мислите какъ да му помогнете. Той самъ може да си помогне. Какъ? - По два начина: или като обикновенъ просекъ, или като пѣвецъ. Ако се постави въ положението на обикновенъ просекъ, той ще подаде ржка на този, на онзи и ще очаква да му дадатъ нѣщо. Кой какъ мине покрай него, ще му подхвърли съ недоволство левъ - два и ще си каже: „Ще му дамъ нѣщо, само да се освободя отъ него.“ Ако пѣкъ се прояви като пѣвецъ, всѣки минувачъ ще има желание да му даде нѣщо, като на талантливъ пѣвецъ, да му помогне съ лептата си. Щомъ имашъ талантъ да пѣешъ, ти трѣбва да употребишь своя талантъ, да придобиешъ нѣщо сжщественно. Пѣй,

приложи Божественото въ себе си, за подобряване на своя животъ. Ако имашъ сила, и нея приложи. Ако имашъ търпение, гледай и него да приложишъ. Всѣко нѣщо трѣбва да се приложи на своето мѣсто и време. Ще търпишъ, но нѣма да оставишъ децата да те биятъ. Да се оставишъ на деца да те биятъ, въ това нѣма никаква философия.

Сега изучавайте едновременно и човѣшкия, и Божествения животъ и каквото разберете, приложете го в своя личенъ животъ. Пазете се отъ вкисване. Вкисването е свойствено на човѣшкия животъ, но не и на Божествения. Въ Божествения животъ плодетъ не вкисватъ. Тамъ никаква ферментация не става. Човѣшкото се изправя чрезъ Божественото. Достатъчно е човѣкъ да има силно желание да изправи живота си, за да му се помогне. Възвишени същества отъ Божествения свѣтъ слизатъ при него и му помагатъ. Какъ става това? - По различни начини: външно - чрезъ други напреднали хора, и вътрешно - чрезъ самия човѣкъ. Кажешъ ли нѣкаква лъжа, веднага ще те корегиратъ. Тѣ ще ти докажатъ, че човѣкъ може да се изправи само чрезъ истината.

Съвременнитѣ хора се стремятъ къмъ прогресъ. Тѣ не подозиратъ даже, че прогресътъ се заключава въ намиране на истината, въ дълбоко вътрешно разбиране на нѣщата. Който има вътрешно разбиране на нѣщата, той постепенно се справя съ мъжнотиитѣ на своя животъ. Това значи човѣкъ да минава отъ човѣшкия въ Божествения животъ. И тогава, ако е билъ слабъ, посрѣдственъ ученикъ, той започва да развива дарбитѣ си и става даровитъ ученикъ. Обаче, ако нѣкой се връща отъ Божествения къмъ човѣшкия животъ, той постепенно губи дарбитѣ си и става обикновенъ, посрѣдственъ ученикъ. За да не изпадне въ това положение, човѣкъ трѣбва да бжде буденъ. Докато човѣкъ мисли, че е правъ въ всичко, което знае и което върши, той е въ човѣшкия животъ. Въ човѣшкия животъ нѣма щастие. Тамъ човѣкъ може да учи, но щастливъ не може да бжде.

Нѣкой момъкъ иска да се ожени за нѣкоя красива, богата мома, да бжде щастливъ. Какво щастие очаква той отъ

женитба, която не почива на любов? Близкитѣ му ще започнатъ да търсятъ мома и ще се вслушватъ кой ще имъ препоръча добра, красива и богата мома. Родителитѣ на момата, които искатъ да се освободятъ отъ нея, ще приематъ момъка въ дома си любезно, ще го нагостятъ добре, ще му говорятъ сладко, докато го излъжатъ. Щомъ момъкътъ се ожени за момата, родителитѣ ще си въздъхнатъ спокойно и ще кажатъ: „Досега ние я носихме на гърба си, а отсега натакъ ти ще я носишъ.“ Не, така не се избира мома. Когато нѣкой момъкъ иска да изучи характера на момата, която е харесалъ, той трѣбва да влѣзе въ дома ѝ като слуга. Като не го познаватъ, като не знаятъ намѣренията му, родителитѣ на момата, както и самата мома, ще се проявятъ такива, каквито сж въ действителностъ. Така и Богъ изпитва хората. Той изпраща нѣкой ангелъ между тѣхъ и гледа какъ ще се отнасятъ съ него. Отъ поведението на хората къмъ този ангелъ се познава и тѣхния характеръ.

Хората се стремятъ къмъ небето, къмъ Божествения животъ, понеже не сж доволни отъ своя животъ. Обаче тѣ виждатъ, че не могатъ да постигнатъ това, което желаятъ. Защо? Понеже иматъ много грѣхове, които трѣбва да изкупятъ. Наистина, докато не изправятъ погрѣшкитѣ си, докато не изкупятъ грѣховетѣ си, хората нѣма да напуснатъ Земята. Тѣ трѣбва да работятъ усилено върху себе си, да изправятъ погрѣшкитѣ си, да корегиратъ формитѣ си и тогава да очакватъ пробуждане на Божественото въ себе си. Божественото е нѣщо неуловимо. Докато го видите единъ моментъ въ човѣка, вториятъ моментъ вече го нѣма. Най-малкото отклоняване на човѣка отъ правия пѣтъ е въ състояние да затвори пѣтя на Божественото въ него. Разбиране, съзнание се иска отъ човѣка, за да схване какво представя Божественото начало. Мнозина мислятъ, че като влѣзатъ въ Божествения свѣтъ, ще придобиятъ онова, което търсятъ. Не, влѣзете ли въ Божествения животъ, вие трѣбва да дадете всичко, каквото сте спечелили. Когато отидете на онзи свѣтъ, вие трѣбва да вземете съ себе си всичкия капиталъ, който сте спечелили

на земята и да кажете: „Заповѣдайте, всичко, което спечелихъ, е на ваше разположение.“ Разумнитѣ същества ще ви приематъ добре и ще ви поздравятъ съ думите: „Добре дошли!“ Следователно, когато отидете въ Божественія свѣтъ, вие трѣбва да бждете готови да дадете всичкото си богатство. Щомъ дадете всичко, ще получите всичко.

„Божията Любовь носи пълния животъ.“

*6 съборна беседа,
държана на 26 августъ 1936г., 5 ч.с.
София, Изгрѣвъ*

ПРОЯВЕНИЯТЪ И НЕПРОЯВЕНИЯТЪ

*Добрата молитва
„Въ начало бѣ Слово“*

12 глава отъ Ев. на Иоана.

„Духътъ Божий“

Най-тежкото въ живота е да се повтарятъ нѣщата. Нѣма по-тежко нѣщо - да повтаряшъ. Беседата, която може да се чете, то е външната страна. Любовта не може да се изясни. „Ако говоришъ съ човѣчески или ангелски езици, а любовъ нѣмашъ, нищо не си.“ Кое е онова, което хората не разбиратъ. Има нѣщо въ любовта, което хората не разбиратъ. Не, че не разбиратъ, тѣ сами развалятъ любовта. Оставете тази любовъ да се прояви. Тѣ влизатъ да играятъ една роль въ любовта, която не имъ допада. Казвате: „Да те обичатъ хората.“ Ти си само единъ предметъ, чрезъ който любовта може да се прояви. Онова, което проявявашъ, то е Божественото, което трѣбва да видишъ въ този човѣкъ.

После, искашъ да играешъ ролята на едно божество, да те обичатъ, да нѣматъ абсолютно никакво колебание въ тебе. Ти трѣбва да бждешъ съвършенъ. Говори се за съвършенство. Какво нѣщо е съвършенството. То [е] едно друго неразбиране. Ние имаме малко понятие. Съвършениятъ човѣкъ извършва нѣщата тѣй, както трѣбва. Любовта нѣма нужда отъ говорене. Ти може да говоришъ колкото искашъ, хората нѣма да те разбератъ. Ти може да имашъ всичкото знание. Но зависи отъ онова, което ти проявявашъ въ даденъ случай. Въ какво седи проявлението. Ти обичашъ нѣкого и не знаешъ защо го обичашъ. Но има нѣщо, което хората обичатъ. Едно отъ качества, когато започне любовта въ човѣка да се проявява, е че неговото естество, въ дадения случай,

се измѣня. Щомъ престане любовъта, пакъ сжщото остава. Любовъта не измѣня човѣка. Единъ човѣкъ, когато обича, може да е внимателенъ деликатенъ, но щомъ любовъта престане, той остава пакъ черенъ вжгленъ.

И следствие на това, тамъ е голѣмата спѣнка. Ние мислимъ, че като имаме любовъта всичко имаме. То е така, но любовъта се дига. Ти преставашъ да обичашъ единъ човѣкъ. Защо си го обичалъ - не знаешъ, предполагашъ. Значи и зло, като не го обичашъ, пакъ не знаешъ защо не го обичашъ. Казвашъ: „Ама е толкова симпатиченъ.“ Въ какво седи симпатичността? Има нѣщо, което веднага ти изядешъ, изпиешъ и казвашъ: „Не се интересувамъ отъ него.“ Има нѣкой човѣкъ, отъ който ти не се интересуваешъ. Този човѣкъ придобие нѣщо, ти го обичашъ. Въ любовъта на хората влиза нѣщо чисто материално. Като говоримъ, трѣбва любовъта да бжде идеалъ на човѣкъ. Нѣкой пжтъ децата иматъ идеална любовъ. Човѣкъ, за да има идеална любовъ, трѣбва да напусне своитѣ превзети възгледи. Докато ти искашъ хората да постжпватъ както въ любовъта, ти никога въ любовъта не можешъ да влѣзешъ. Ти въ любовъта, какво прави тя, ще вѣрвашъ. Нѣма да питашъ за нищо. Ти ще станешъ като дете. Речешъ ли да се докачишъ, любовъта отиде вече. Ще влѣзешъ въ една друга фаза.

Та, сега религиознитѣ хора започватъ съ любовъта и после започватъ пакъ съ знанието, че трѣбва да ги почитатъ хората. Че хората трѣбва да ги почитатъ - право е. Но ти, като влѣзешъ да изучавашъ любовъта, ти ще престанешъ съ почитъта. Ти нѣма да мислишъ за никакво почитание. Започнешъ ли да мислишъ за почитъта, отиде, ще я изгубишъ любовъта. Този пжтъ, по който любовъта се разкрива, ще се разкрие нѣщо, което не е любовъ. Тогава ще забележишъ, че има нѣщо, което спѣва. Казва: „Слънцето не топли, това - онова.“ Че не се обичаме, то нищо не значи. Не се обичате. Има нѣщо, което ти си взелъ, безъ да ти е позволено. Има нѣща въ любовъта, които само следъ като се позволятъ, се взематъ. Други свещени нѣща има, които не се бутатъ. Щомъ

въ любовта ти речешъ да буташъ, тъй както ти знаешъ, ти не разбирашъ любовта. Любовта е едно самочувствие вътре, при което Божественото въ човѣка, Богъ иска да разкрие на човѣка какъ трѣбва да живѣе. Но нима на Бога му е приятно, като правятъ грѣхове (*и прегрѣшения*) хората? Но, за да се прояви Неговата любов, Той не ги взема предъвидъ. Той не гледа на хората като хората: „този е грѣшникъ.“ Той, като иска да спаси човѣка, Той не гледа на неговитѣ грѣхове. Казва: „Ще залича грѣховетѣ ви и нѣма да ги помена.“ Любовта заличава грѣховетѣ. Ако ти въ душата си не можешъ да заличишъ всичкитѣ прегрѣшения на единъ човѣкъ, ти не можешъ да го обичашъ.

И рекохъ, ако хората сега взематъ този, последния опитъ, какво ще бжде. Казва: „Може ли да се обичатъ всичкитѣ хора еднакво?“ То е неразбиране на въпроса. Туй самочувствие къмъ всичкитѣ хора ще бжде еднакво. Дали хората разбиратъ или не, то е другъ въпросъ. Когато ти обичашъ, дали другитѣ хора те обичатъ, то е другъ въпросъ. Но ще те обичатъ. Законъ има, че даже единъ камъкъ, ако обикне човѣкъ и той ще го разбере. Нѣма сжщество, въ даденъ случай, което като го обичашъ, когато проявявашъ любовта, да не разбере. Но понеже то не седи на сжщото ниво, на сжщото равнище, тогава и неговата любовъ ще бжде такава, споредъ твоята любовъ.

Та рекохъ, всички вие знаете какво нѣщо е любовта. Не, че знаете, но само чувствувате, но не може да останете въ тази любовъ. И за да останете, потрѣбно ви е вѣра. Вѣра въ това, което не знаете. Може да кажешъ тъй: „Ако азъ любя, какво ще придобия?“ - Нищо нѣма да придобиешъ. Видимо така, нищо нѣма да придобиешъ. Въ любовта и знание нѣма да придобиешъ. Ако ти можешъ да придобиешъ любовта, ти ще разберешъ смисъла на твоя животъ.

Та рекохъ сега, старото може да почитате. „Ако говоря съ човѣшки и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ.“ Ще се тури любовта на гургулицата, гължба, вълка, овцата. Ти мислишъ, че любовта на вълка, на гургулицата,

на гължба, на змията, на всички тия, тя е една и сжща. Една змия, като я обичашъ, тя ще се увие около тебе, ще седи, тя ще трепери за тебе. Но въ момента, когато престане най-малко любовта да действува, тъй както трѣбва, тя ще те стисне. Любовта ѝ ще вземе друго направление. Понеже не може да те разбере външно, ще се яви въ нея желание да те погълне, за да те обича. Казва: „По този начинъ отвънъ не може, чакай да го изямъ, че тогава ще дойде.“

Сега всичкитѣ противоречия въ живота за какво сж? Законътъ е все сжщия. Ти казвашъ, че нѣкой човѣкъ не те обича или че той те обича. Какво се постига. Нѣмате любовта сега. И не разсжждавайте за любовта. Оставете хората настрани. Ще спи единъ човѣкъ, ще дреме ли, каквото ще да прави, оставете го. Нека седи свободенъ. Той отива въ другия свѣтъ. Понеже не може да разбере любовта на Земята, отива горе (*да слуша*). Слушането не е външенъ процесъ. После, когато седите и разсжждавате, казвате: „Той нѣма любовъ.“ Не разсжждавайте по този начинъ. И после, имайте предъ видъ какво ще кажатъ другитѣ. „Мжжътъ ти, казва, спалъ.“ - Не е спалъ. Той бѣше се занесълъ. Любовното състояние изключва всичкитѣ противоречия въ живота. Казва: „Азъ го обичамъ.“ Щомъ ми говорите за неговитѣ неджзи, вие не го обичате, нищо повече. Не, да не говоришъ, ами ти, като съзнавашъ неговитѣ неджзи и слабости, вземашъ ги върху себе си, казвашъ: „Азъ съмъ причина.“ Казвашъ: „Ако азъ бѣхъ по-добъръ, той не можеше да бжде такъвъ.“ Такъвъ е законътъ. Може ли онази майка, която не е добра, да роди едно дете добро. Обичашъ нѣкого, ти си му майка (*вече*). Следователно, ако той не се проявява както трѣбва, причината е въ тебе. Не, че причината е вътре въ тебе. Тогава отъ Невидимия свѣтъ, че причината е въ тѣхъ. Тѣ ще се постара-ятъ. Дълбокъ е въпросътъ, който трѣбва да изучавате. Но когато обичате нѣкого, не ходете да разправяте за неговитѣ неджзи. Може да си има той.

Да допуснемъ, че единъ прави въпросъ за любовта, другъ и той прави. Толкозъ време азъ съмъ говорилъ за външ-

ната любовь, не съмъ засегналъ още вътрешната страна на любовьта. Онѣзи отъ васъ, които сж ме слушали, казватъ: „Така трѣбва да се живѣе.“ Той ще каже: „Така трѣбва да се живѣе.“ Какво трѣбва да ми каже, когато азъ проявявамъ любовьта. Вие, споредъ мене, ето какво трѣбва да правите това самочувствие. Когато азъ говоря за любовьта, той ще дойде да каже: „Ето азъ имамъ 20 000 на разположение за беднитѣ.“ После, той готовъ тия 20 000 лева да се дадатъ, комуто и да е. Нѣма да казваме на кого да се дадатъ. Нима като хранишъ нѣкой вълкъ, една муха, нима заслужаватъ. Въ любовьта трѣбва да се изпълни Божия законъ. Въ даденъ случай, когато Богъ се проявява, ти къмъ всички сжщества ще имашъ едно и сжщо разположение. Това значи да обичашъ всички. Къмъ нравитѣ и къмъ мухитѣ ще имашъ сжщото разположение. Щомъ престане Божията любовь, ще се прояви всичкото различие. Дотогава докато Богъ действува въ насъ, казваме: „Трѣбва да обичаме всички.“ То е онова състояние, когато Богъ гледа на всички нѣща още отъ високо.

Сега нѣма да ви обяснявамъ работитѣ. Казватъ, че човѣкъ е още невежа. Имате право. Представете си две ябълки доброкачествени. Едната е сѣта преди десетъ години, другата и тя е сѣта. И дветѣ сж родили плодъ. Еднитѣ плодове сж узрѣли, другитѣ сж още малко стипчави. Имате ли право да кажете, че плодътъ на тази ябълка е малко стипчавъ, че отъ нея нищо не очаквате. Не, че не очаквате, но докато ми не времето да узрѣятъ. Богъ гледа нѣщата отъ друго гледище. Какво ще стане отъ тия сжщества, които го обичатъ? Отъ всички ще излѣзе нещо. Тѣ може да сж мухи, червеи, нищо не значи. То е външната форма. Обаче онова, което е скрито въ тази форма, него трѣбва да разбирашъ. Ти трѣбва да прозрешъ, че вътре се мжчи това сжщество и въ найлошата форма да си пробие пжтъ. И вие, ако така не разглеждате любовьта и казвате: „Защо Господъ даде тия страдания“, вие не разбирате волята Божия. Не е Богъ, който дава страданията на хората. Когато сжществата не разбиратъ Божия законъ, той ги ограничава и въ туй ограничение се образуватъ страданията. Отъ нѣмай кжде става това.

Обаче, единъ день, като изпълнишъ Божия законъ както казвамъ, всичко изчезва. Богъ не гледа на твоята външностъ. Ако единъ вълкъ, и грубиятъ вълкъ, когато обича, той седи по-горе отъ най-учения човѣкъ, който не обича. Едно противоречие се ражда тамъ. То е тъй, че ония, напредналитѣ въ любовта, има хора напреднали въ *(проявлението на)* любовта, може да подействуватъ на много хора. Единъ човѣкъ може да дойде въ едно общество и да закваси цѣло общество, всички да чувствуватъ трептенията на неговата душа. Заминай си той, тѣ пакъ оставатъ сжщитѣ. Затуй вие очаквайте да дойде нѣкой напредналь братъ. Не въ знание, а въ любовь трѣбва да е напредналь. Знанието е потрѣбно, но знанието отпосле идва. Знанието въ свѣта ползува хората дотолкова [доколкото], любовта е проникнала въ тѣхъ. Не е лошо знанието. То трѣбва да дойде като едно последствие.

Та рекохъ, опитайте се поне на день по 10-15-20 минути да проявите любовта, тъй както трѣбва. Представете си, че сте богатъ човѣкъ и си турите въ ума да раздадешъ имането. Помисли си сега, нека да го раздадешъ. Ти започнешъ да треперишъ, какво ще стане. Ще направишъ маневра за десетъ минути, после ще отложишъ. Направи маневра безъ да има съмнение въ твоята душа. Може да ви дамъ много примѣри. Ами, че Богъ те туря на изпитание. Ти имашъ мжжъ, Господъ ти казва: „Ще обичашъ и този мжжъ.“ Какъ ще го обичашъ? Стѣснишъ се. Казва: „Ще обичашъ и този мжжъ.“ - „Ами, че той не [е] мой мжжъ.“ То е неразбиране. Трѣбва да обичашъ. „Ама, какъ да го обичамъ?“ Нѣма да обичашъ този мжжъ както обичашъ този мжжъ, който имашъ. Този мжжъ, който имашъ сега, и него не обичашъ тъй, както трѣбва. Че ядете заедно, че се милвате, това нищо не значи. То е само външна обхода.

Та рекохъ, васъ ви е страхъ да приложите Божията любовъ. Ще ти каже Господъ да цѣлунешъ този, чуждия мжжъ. „Ще го цѣлуна, ами какво ще каже мжжъ ми?“ Ти, като речешъ, може да го цѣлунешъ безъ да те видятъ хората. Ако вие не се научите да цѣлувате така, безъ да ви видятъ хората, дето и да е, вие не разбирате. „Че какъ ще го цѣлуна,

какво ще кажат хората?“ Значи, дето не видят хората е право, като видят хората - не е право. Туй, което е Божествено, тѣ хората не го виждатъ. Божественото не може да се види. Може да цѣлунешъ този човѣкъ. Този човѣкъ, колкото и да е развълнуванъ, решилъ да направи една пакостъ, Господъ ти казва: „Цѣлуни го!“ Като го цѣлунешъ, омекне вече. Казва: „На кривъ пѣтъ се намирате.“ Ако вашитѣ цѣлувки не могатъ да произведатъ такъвъ ефектъ, тѣ не сж на мѣсто. Единъ мжжъ може да цѣлуне една жена, но трѣбва да се подигне. Васъ ви е страхъ отъ цѣлувкитѣ. Вие искате естественитѣ цѣлувки. Ценни сж, но тѣ нѣматъ онази цена.

Рекохъ, като се говори за цѣлувкитѣ, има една опасностъ. Азъ съмъ правилъ много опити и виждамъ где е слабата страна, где куцатъ хората. Мисля преди повече отъ 15 години при мене дойде една аристократка, казва: „Азъ ви обичамъ, но къмъ мене ще имате една особена любовъ, ще изключите всичкитѣ жени, други жени да нѣма.“ Особенна любовъ да имамъ: други жени да нѣмамъ въ сърдцето, само нея. „Любовъта изключва (*другитѣ*).“ Не, любовъта включва всички. Ти, ако имашъ малко, искашъ да дадешъ на този, когото обичашъ, ами ако имашъ много, какво ще правишъ тогава? Следователно, това се изключва.

За тѣзи работи не трѣбва да се говори. Азъ го наричамъ това патология. Защото азъ не може да обичамъ нѣкого, защото той иска. Казва: „Ще ме обичашъ.“ Това е патология. Ако имамъ нѣкоя друга идея, тогава е друго. Въ сжщото време онзи, който ме обича, той ще ми даде свобода, да правя каквото азъ искамъ. То е правото. Щом той почне да се мѣси въ моя животъ вжтре, той не може да обича. Животътъ нѣма да прогресира. „Той е дете, ще направи нѣкоя пакостъ.“ - Човѣкъ, като влѣзе въ областъта на любовъта, той не може да прави пакостъ. И най-голѣмиятъ грѣшникъ ще постъпи като нѣкой светия. Щомъ напусне това състояние, пакъ ще направи пакостъ.

Сега можеше да се прочете беседата. Казвате: „На еди кое си мѣсто не разбрахме.“ Вие изхождате отъ знанието. Какво нѣщо е любовъта? Любовъта е туй, което разбирашъ.

И въ тази любовъ, която ти разбирашъ, излизатъ всичкитѣ противоречия. Любовта не се дѣли. Ти, като дойдешъ при Бога, при любовта, ще дадешъ свобода. И на себе си ще дадешъ свобода. Защото ако ти не мислишъ по този начинъ, ти не се свободенъ. Не, че трѣбва да напуснешъ този животъ и тия вѣрвания, всичко туй. Тия вѣрвания, които вие имате, то е неразбиране на любовта. Ти не искашъ да дадешъ свобода. Ама, погледнешъ на всичкитѣ хора, казвашъ: „Нѣма кой да го закваси този човѣкъ. Той е коравъ.“ Защо е коравъ този човѣкъ? Защото топлината не го е засегнала. „Ама, той не е добъръ.“ Защо не е добъръ? - Не го е засегнала любовта. Сега Богъ търси начинъ, по който да засегне човѣшкитѣ души. И не може да ги засегне еднакво. Богъ търси начинъ да може, една душа като засегне, да разбира вътрешно любовта. А не, сега както казватъ: „Ще напуснемъ Земята, въ оня свѣтъ да живѣемъ.“ То е неразбиране. Ако въ този свѣтъ не можешъ да живѣешъ, и въ оня свѣтъ нѣма да можешъ да живѣешъ. Ако твоя приятель, твоята жена, твоитѣ деца, не можешъ да ги разбирашъ въ този свѣтъ както трѣбва, и въ оня свѣтъ не може да ги разбирашъ. Защото любовта продължава, както тукъ, така и тамъ. Като влѣзете въ Божественія свѣтъ, ще видите всичкитѣ противоречия въ живота. Ще видишъ где не си проявилъ любовта. Ще видишъ, че между двама хора, обичалъ си нѣкои хора повече, други по-малко, ще видишъ, че си прегрѣшилъ, не си разбиралъ.

Казва тамъ, че Христосъ обичаше Иоана повече. Така вие се разваляте. Той казва: „Като обичашъ едного и азъ имамъ право.“ Вие трѣбва да знаете какво значи да обичашъ. На Иоана съзнанието бѣше отворено, Христосъ го обичаше повече. Азъ може да обичамъ нѣкого повече, понеже съзнанието е отворено, той разбира и прилага. Обичашъ нѣкого по-малко, съзнанието е затворено. Какво ще дамъ на единъ камъкъ. Колкото вода и да туришъ, нѣма никаква полза. На черната прѣстъ ако излѣешъ, ще има полза.

Тогава въ насъ, като не разбираме любовта, измѣня се лицето ни, ще се зачерви лицето, очитѣ се измѣнятъ, ще се начумеришъ, какво ли нѣма да стане. Това азъ го наричамъ

животъ на безлюбие. Щомъ дойдешъ до любовта, нѣма да кажешъ: „Ще се моля за тебе.“ Оставете обикновенитѣ работи, ти ще остарѣешъ. Ще се молишъ. Какъ се молятъ хората въ любовта? И безъ любовъ ще се молятъ. Казва: „Азъ се моля за тебе, но каквото добиешъ, половината на мене ще дадешъ.“ Ами, че то е неразбиране на любовта. Онази молитва, съ която се моля за другитѣ, то благото, което ще изпрати Богъ, ще го изпрати чрезъ мене да опитамъ. Казва: „Покажи си любовта.“ Казва: „Азъ искамъ този човѣкъ да го обичатъ.“ Но за да го обичатъ азъ съмъ причината, чрезъ мене трѣбва да мине тази любовъ. Любовта вѣнъ отъ мене нѣма да дойде. Ти, като се молишъ, каквото благо Господъ изпрати отъ невидимия свѣтъ, чрезъ тебе ще мине. Богъ ще опита ти какво ще направишъ съ него.

Хубаво, единъ примѣръ. Това станало въ Свищовъ, въ едно евангелско училище. Учителтъ се влюбилъ въ учителката, но го срамъ да си изкаже любовта. Праща единъ отъ ученицитѣ си да поговори малко за него, че той е много благороденъ, много добъръ. Отива този ученикъ веднажъ, два пѣти говори и тя му казва: „Защо ми говоришъ за твоя учителъ, защо не ми говоришъ за себе си?“ Най-после тя не се оженила за учителя, но се оженила за ученика. Ти отивашъ за нѣкого да говоришъ за любовъ. Ама, вие считате, че тия нѣща сж слабости. Всичкитѣ хора страдатъ отъ тия слабости. Не е слабостъ. Ако азъ бѣхъ единъ ученикъ, азъ никога не бихъ говорилъ* [...]. Любовта не търпи сватове. Щомъ ти се опиташъ да правишъ сватовство, ти ще влезешъ. Като дойдешъ до любовта, като ти говорятъ за любовъ, ще мълчишъ вътрешно. Ще мълчишъ, нищо повече. Ако искашъ да разбирашъ, дали нѣкой те обича, ти още не разбирашъ, какво той обича въ тебе. Ти най-първо ще се научишъ какво обича въ тебе. Нѣкои хора може да се разбиратъ 20 години, безъ да сж [...]. Тѣ сж все дълбоки работи.

Ти казвашъ: „Трѣбва да обичашъ Бога.“ Какъ ще обичашъ Бога, Когото ти не си видѣлъ, когато ти не обичашъ

*думата е зачеркната и изречението е завършено съ: билъ сватъ на другитѣ

брата си, когото виждашъ. Ако ние бихме обичали Бога въ тази любовъ, тъй както го чувствуваме въ себе си, всичкитѣ работи ще бждатъ други. Отивамъ при нѣкого, когото обичамъ. Той има да дава нѣкому. Казва: „Не давамъ, азъ трѣбва да живѣя.“ Отивамъ азъ съ закона на любовта, той ме посрѣща, всичко, каквото искамъ, ще даде. Изважда и дава човѣкътъ. Но ще кажешъ: „Чакай да си помисля малко.“ Учи се отъ Божественото. Имаме единъ примѣръ отъ Евангелието, казва: „Половината отъ имането си давамъ на сиромаситѣ, комуто съмъ изялъ, четвъртократно ще върна.“ Вие ще престанете да мислите за себе си. Онзи, когото обичате, не трѣбва да увеличавате неговитѣ недѣзи. Ако дадешъ пари, срѣдства, че той отиде и се напие, ти криво си далъ паритѣ. Този, на когото ти си помогналъ, той да иде при другъ да помогне. Хората тамъ сж като една верига. Да си помагате кой каквото вземе. Казва: „Този хлѣбъ не ми трѣбва.“ Ако въ васъ нѣма желание да раздадете вашия кжсъ, нищо да не падне на земята, Божията Любовъ не е приложена. Тогава идатъ всичкитѣ противоречия, които сега сжществуватъ въ свѣта.

Азъ никога не ви съветвамъ да проявявате непроявената любовъ. Не ви съветвамъ да обичате нѣкого, ако Богъ не е съ васъ. Ако Богъ е съ васъ, трѣбва да знаете. Щомъ се разкайвашъ за любовта, Богъ не билъ съ тебе. Тя е човѣшка любовъ. Ако ти обикнешъ най-голѣмия грѣшникъ, прегърнешъ го, цѣлунешъ го, той ще се измѣни, оттамъ насетне другъ ще стане. „Ама, какъ?“ - Не физически. Физическото е последното. Хората, като нѣма какво да правятъ, употребяватъ физическата любовъ. Ако дойде най-първо Божествената Любовъ, физическото е на мѣсто. Но безъ Божествената Любовъ, физическата любовъ нѣма мѣсто.

Рекохъ туй, което може да урегулира живота ви всѣки день, всѣки моментъ, вие трѣбва да имате това разположение. Не мислете, че вчерашната любовъ и днешната любовъ, че ще бжде една и сжща. Не, Богъ не действува еднакво. Всѣки моментъ ти ще чувствувашъ, нѣма да се страхувашъ. Ако разбирате въ свѣта любовта отъ това гледище, така

трѣбва да се разглежда любовта. Да ви кажа сега, че вие трѣбва да обичате другитѣ хора. Вие ще седнете да мислите, какъ да ги обичате. Оставете тази работа настрана. Ти, като дойдешъ до закона на любовта, която седи по-горе отъ свободата, ти си свободенъ (*тогава*). Ти нѣма да мислишъ за свободата. Щомъ мислишъ, че имашъ мжжъ, ти не си свободенъ, любовта не може да се прояви. Щомъ мислишъ, че имашъ деца, ти не си свободенъ, не може да проявишъ любовта. Щомъ дойде любовта, ти ще бждешъ тѣй свободенъ, както е Богъ свободенъ, понеже Богъ действува въ тебе. Но какъ може да бжде, това ще учите. Ти ако не се освободишъ, ако въ своята душа не може да замре всѣко съмнение, всѣко безвѣрие, всѣка злоба, всички тия нѣща да изчезнатъ и да дойдете до единъ новъ свѣтъ като ангелитѣ, да погледнешъ и да забравишъ всичко туй, ти нѣма да про[явишъ] любовта. Като проявишъ туй разбиране, ти ще се подмладишъ.

Нѣкой пжтъ казвамъ: трѣбва да се подмладите. Всичкитѣ противоречия, не да ги отхвърлите, но всичкитѣ противоречия, злобата ще ги накарашъ и тѣ да обичатъ. Всички лоши работи да се съгласятъ, на единъ умъ да станатъ съ тебе. Всички: и дяволи, и ангели, всички ще има тамъ. Дяволтъ го е страхъ. Не, че го е страхъ, но и той забравя своята злоба. Като дойде нѣкой дяволъ при любовта, казва: „Колко глупавъ съмъ билъ азъ.“

Сега ще влѣзете въ тази свобода. Туй състояние трѣбва да го задържите. Оставете се свободни, всѣки да се прояви тѣй, както разбира. Не се месете въ неговата любовъ. Той обича. Всичкитѣ хора обичатъ еднакво, понеже Богъ е единъ. Но има два вида любовъ: Любовта на непроявения Богъ, Който създалъ свѣта и Любовта на проявения Богъ, който се изявява въ хората. То е разумното - Словото. Тѣй щото любовта трѣбва да изучавате отъ две гледища: отъ гледището на проявения Богъ - на Христа и любовта на непроявения Богъ - Богъ Отецъ. Вие Го чувствувате, но за васъ не е проявенъ. Връзка сега направете. Вие считате, че този непроя-

вения Богъ, той ви е поставилъ на голѣми изпитания. Какво ще правите. Не трѣбва да се осъмните. Той съзнава, че нѣма противоречие въ тази любовъ. Казва: Ако вие сега не може да приемете състоянието на Христа, или любовта на Христа, по този начинъ, това не е достатъчно. Първата любовъ е тази, която хората и животнитѣ, всички проявяватъ. То е любовта на непроявения Богъ. Онази любовъ, която вие искате, на проявения Богъ, трѣбва да имате малко други разбирания. Затова едната любовъ азъ наричамъ, азъ както и да наричамъ любовта, тя има две страни: външна страна и вътрешна страна. И като се проповѣдва по този начинъ, тогава казвате: „Този да не обичаме. Какъ ще обичаме всичкитѣ еднакво?“ Вие, ако бихте обичали, както проявения Богъ въ свѣта, свѣтътъ ще се оправи. Какъ ще е оправи? Проявениятъ Богъ ще ви покаже пътя, какъ да проявите любовта си къмъ всѣки човѣкъ.

„Ако говоря съ човѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ.“ Азъ казвамъ тѣй: ако говоря, а любовъ нѣмамъ, значи любовта е нѣщо по-вътрешно. Любовъ нѣмамъ - нищо не съмъ.

Сега, научете се поне по петъ минути всѣки день да оставате свободни. Нѣкой пътъ човѣкъ е захласнатъ. Любовта прави хората захласнати. Ще мислишъ туй, което не е позволено. Мислете за непозволени работи. Че ако разправяшъ на онзи, който те обича, какво мислишъ, ще каже: „Остави тази работа настрана.“ Мислете за нѣщо, което не е позволено, но лѣвата ви ръка да не знае какво прави дѣсната. Да бждете свободни. Ако така не можете да бждете свободни, ти ще бждешъ робъ въ живота. По петъ минути мисли всѣки день за това, което не е позволено. Една ученичка има право да обича своя учителъ, професоръ, но какво става? Като го обикне, тя става разсѣяна. Като го обичашъ, започни да [се] учишъ повече. Ти, като обичашъ другитѣ, да бждешъ въ сила да работишъ повече. Щомъ станешъ разсѣянъ, това показва, че не обичашъ. Разсѣяността не е любовъ. То е користолюбие. Ти искашъ по нѣкой начинъ да задържишъ

тази любовъ. Може да задържимъ. Единственото нѣщо, което не се ограничава, то е Богъ. И като дойдешъ, ти ще извършишъ всичко, както Той обича. Ти казвашъ по човѣшки: еди кого си ще обичашъ. - Ще обичашъ. На еди кого си ще помагашъ. - Ще помагашъ. Всичко, каквото ти каже, ще го изказвашъ. Откажешъ ли веднажъ, туй благо ще мине и дълго време ще чакашъ докато дойде. „Много, казва, изгубихъ.“ Какъ нѣма да изгубите! Любовта, която не се употребява, се изгубва. Много пѣти сж ми разправяли: „Той има такива чувства.“ Оставете, не говорете за хорскитѣ чувства. Рекохъ, каквото ви каже Господъ, да го направите, нищо повече. Ако не дойдемъ да правимъ онова, което Богъ ни казва, ние тогава нѣма да споримъ. Любовта, която сме изопачили, съ нея свѣтътъ не може да се оправи.

Ще мислишъ за туй, което не е позволено. За него ще мислишъ.

Сега казва: „Ако говоря съ човѣчески и ангелски езици.“ Ако обичамъ съ човѣшки и ангелски сърдца, какво ще бжде тогава? Не само да говоришъ, но ще обичашъ, тѣй както единъ ангелъ обича, ще обичашъ, както единъ светия обича, ще обичашъ, както единъ грѣшникъ обича. Нѣма никаква разлика. Разликата отпосле иде. Въ дадения случай любовта не се различава. Любовта, въ всички сжщества като проникне, тя е една и сжща. Туй трѣбва да остане въ ума ви. Щомъ правите разлика въ любовта: „Ние се обичаме повече“, то е друго разбиране, прогресъ не може да има.

Отче нашъ

*Съборна беседа, държана отъ Учителя на
29 августъ 1936г., сѣбота
Изгрѣвъ*

ЛЮБОВЪТА И СВОБОДАТА ЧЕТИРИТЪХЪ ПЪТИЩА ВЪ ЛЮБОВЪТА

*5 часа сутринта
Небето прошарено.
Времето ведро, бодро, свежо.*

*Добрата молитва
„Въ начало бѣ Словото“
15 гл. отъ Ев. на Иоана.
„Духътъ Божий“*

Има една страна въ живота, която трѣбва да се разбира. Говори се за Истината. Но Истината има отношение само къмъ живота. Тамъ, дето нѣма животъ, не може да има истина. После, има нѣкои нѣща, които спѣватъ вѣрующитѣ. Вѣрующитѣ иматъ една идея, че като се приближатъ при Бога, вече тѣ всичко ще знаятъ. По отношение на Любовта - така е. Ти, като залюбишъ веднажъ, всичко имашъ. Но по отношение на знанието не е така. Следователно, развитието въ живота е съзнанието. Вземете нѣкой, царски синъ може да е, отива да учи по музика. Той въ музикалното училище не може да бжде царски синъ, ако не знае хубаво да свири и пѣе.

Сега този примѣръ всѣки може да го преведе, но човѣкъ трѣбва да прилага нѣщата върху себе си. Трѣбва да изпита какво знае и какво не знае. „Ама, хилядитѣ години, които човѣкъ ще живѣе, какво ще учи?“ Той нѣма да учи едно и сжщо нѣщо. И вследствие на тази наука, той ще се подигне и ще се приближи до Бога. Той нѣма да се приближи до Бога само отъ една посока на знанието. Ще се приближи отъ всѣкъде. Ще опита. Тѣй по човѣшки се говори. Сега онѣзи, които разправятъ нѣщо за онзи свѣтъ, тѣ го представятъ тѣй както тукъ на Земята. Е, тогава ако онзи свѣтъ мяза на този

свѣтъ, нѣма защо да ходимъ тамъ. Нѣма нищо какво да учимъ. И после, когато се проповѣдва една истина, тя ни най-малко не унижава човѣка. Трѣбва да знаешъ какво знаешъ и какво не знаешъ. И всѣкога, когато не знаешъ, трѣбва да бждешъ като малко дете, което се учи. Едно малко дете може, въ даденъ случай, да знае повече отъ единъ философъ.

Единъ знаменитъ английски писателъ, който изучавал френологията, казва: „Ако всичкитѣ ми способности бѣха тъй както смѣтането у мене, едно чувство, съ което се развива математиката, азъ щѣхъ да бжда идиотъ.“ Той всѣкога за една малка задача е ходилъ да пита жена си. А въ друго отношение той е билъ отличенъ писателъ. Та вие може да бждете гениални въ нѣкое отношение, а единъ първостепененъ, ще употрѣбя едно име - недоразвитъ [въ друго]. И ще кажете: „Защо Господь така ме създаде?“ Не те е създалъ Господь така, но Той те е турилъ на работа. Туй показва, че ти въ тази посока не си работилъ. Красиви сж числата, но числата трѣбва да оживѣятъ. Красива е музиката, но трѣбва да знаешъ да пѣшъ. Красивъ е животътъ, но ти трѣбва да го разбирашъ.

Та рекохъ сега, когато се говори за живота, за работитѣ, има нѣкои работи, съ които ние се приближаваме. Ние се приближаваме отъ разни становища, отъ разни пжтища до истината. Мисля, една сестра ми разправи, пита ме тя върху миналата лекция, какво нѣщо е забраненото? (*Отъ сжботата Словото, вчера сутриньта.*) Каквото и да е, ти мисли петъ минути за забраненото. Защото, като мислите за забраненото, нѣма да се натъкнете на мжчнотии. Помни, че има забранени нѣща. Ако ти не мислишъ за забраненитѣ нѣща, нѣма да има контрастъ въ ума ти. Сега, какво нѣщо е забраненото? Азъ зная, не искамъ да го обясня. Мисли за онова, което е забранено, ако Адамъ мислеше за забраненото нѣщо, за забраненото дърво, той не би направилъ погрешка. Той не мислеше и той направи погрѣшка.

Сега Христосъ казва, какъ ще изтълкувате: „Аз съмъ истинната лоза.“ Коя е истинната лоза? - Която може да дава

грозде. Та рекохъ, всички не трѣбва да остарѣете. Защото нѣкои проповѣдватъ така: „Като идешъ въ онзи свѣтъ, ще научишъ всичко.“ Това донѣкжде е вѣрно, донѣкжде не е вѣрно. Защото въ онзи свѣтъ нѣма условия ти да учишъ туй, което ти искашъ да учишъ. Има много работи, които ти трѣбва да ги забравишъ. А тукъ, на Земята те пушатъ да ти припомнятъ. Ще те пратятъ на Земята да мислишъ и за забраненото. Ти можешъ да питашъ сега защо е така. Това не е наука. Защо огънятъ смекчава желѣзото? Кой сж причинитѣ? Научно може да се обясни, но дълбокитѣ, вътрешни причини, ако ги извадишъ въ органическия свѣтъ? Психологията, защо огънятъ размекчава коравитѣ работи? Вие се благодарете, че ги размекчава. Ако не ги размекчава, какво ще стане? Въ нѣкое отношение вие искате нѣкое вжже да не се кжса. Хубаво е. Но въ едно отношение трѣбва да се скжса вжжетото. Понеже ако не се скжса вжжетото, вие свободни не може да бждете.

Та въ живота си трѣбва да изучавате живота тъй както той се проявява. И да не искате да дадете нова насока на живота. Та вие още въ пълната смисълъ не знаете, какво нѣщо е животътъ. Младиятъ отъ което се интересува, стариятъ не се интересува. Стариятъ се отвращава като види туй, което младитѣ приказватъ. Пъкъ и младиятъ, като види стариятъ какво прави, и той се отвращава. Казва: „И той си има свое разбиране.“ И стариятъ, каквото разбира - и прави, и младиятъ каквото разбира - прави. Но то сж частични разбирания въ живота. При сегашнитѣ разбирания на хората, вземете каквато и да е книга, все говори за истината. Но тази истина я поставятъ като нѣщо механическо. „Азъ, казва, ти говоря истината.“ Но като се цитира единъ фактъ, това не е истина. Истината е нѣщо живо. Тя се показва по единъ начинъ. Де е истината? Когато истината влѣзе въ дома, ти ще почнешъ да я разбирашъ. Ти ще се освободишъ въ своята мисълъ. Мисълъта ти ще бжде свободна, чувствата ти ще бждатъ свободни и действията ти ще бждатъ свободни. По това се познава. Това сж признацитѣ, по които се познава истината.

Не мислете, може да познавате истината въ едно отношение, но още хиляди години като учите на Земята, пакъ ще учите за истината. Сега нѣкои питатъ: „Кое седи по-горе: любовта или истината?“ Добре, азъ ви отговарямъ: Кое седи по-горе: майката или детето? (- *Майката.*) Туй дете има всичко, което майката има. И майката влиза вжтре въ детето. И питатъ: кое седи по-горе сега? Тѣй на Земята е така и ако азъ ви кажа, че Истината е Любовь. Ще ви кажа тѣй: че Истината е Любовь и Любовьта е Истина. Какво ще разберете? Туй е отношение. Да, отношение на нѣщата сж това сега.

Та рекохъ, за да можете да растете, не се спѣвайте да казвате: „Азъ не съмъ толкова невежа.“ Вече единъ ученъ човѣкъ, който се занимавалъ съ психологията, може да ти каже, като дойде до тебе, религиозенъ ли си или не. Единъ ученъ човѣкъ ще ти каже, музикаленъ ли си или не. То се познава. Всѣки си носи чертитѣ. И ако е музикаленъ човѣкътъ, той си носи белѣзитѣ, пѣкъ ако не е музикаленъ, пакъ ги носи. Та всичкитѣ благородни черти, които ги има човѣкъ, той се ражда съ тѣхъ и ги развива.

Та рекохъ сега, развивайте онова, което е въ васъ. И любовта ви къмъ Бога зависи отъ онова, което вие изучавате и правите. Защото любовта ти къмъ твоя учителъ зависи отъ онова, което той предава и ти го учишъ, изучавашъ. Ако ти го изучавашъ добре, ти ще му бждешъ повече обиченъ. Една вжтрешна връзка има. И после, не се самозаблуждавайте, че днесъ урокътъ, който си научилъ, че заради този урокъ учителътъ тебе трѣбва да те обича. Този урокъ поддържа само външната любовъ. Утре този учителъ ти даде другъ урокъ и ако ти не научишъ него, връзката се кжса. Тогава ти ще кажешъ: „Богъ е Любовь.“ Че е любовь, любовь е, но ти не мисли, че ако е любовь, тази любовь се поддържа, ако ти [не] учишъ. Има една любовь, която се поддържа отъ учението и то отъ правото учение.

Та рекохъ сега, Христосъ е говорилъ на учени[ци]тѣ, че Той е лоза и тѣ трѣбва да пребждватъ въ Него - онова, истинско отношение, което трѣбва да поддържатъ вѣрую-

щитъ. Защото огънътъ трѣбва да се усилюва въ васъ. Божествениятъ огънъ не е толкова силенъ въ васъ, (*сега*). Да, слабъ е. Вие не можете нѣкой пѣтъ да издържате на нѣкои външни мъчнотии и нѣкой пѣтъ не можете да издържите на вътрешни изпитания. Това показва слабостъ (*въ разбирането*). Може да имате всичкото желание, но не може да издържате. Какво трѣбва да правите? Трѣбва да се упражнявате. И ще се упражнявате по онзи, Божествения пѣтъ.

Сега нѣкои мислятъ, че като влѣзнатъ въ нѣкое общество, въ нѣкое благородно общество и тѣ ще станатъ благородни. Туй е право донѣкъде, но никое общество не може да направи тебе благороденъ. Ти тури вълка при най-доброто общество, той си остава вълкъ. И овцата тури при най-лошото общество и тя си остава овца. И психологически има много работи, които трѣбва да се обяснятъ. Ще кажете вие: „Условията на живота сж такива.“ Отъ хиляди години гълъбътъ е живѣлъ при сжщитѣ условия, при които ти живѣешъ. И той е останалъ вегетарианецъ, и чистъ вегетарианецъ, само съ зрънца се храни, а другитѣ не сж останали. Кое е оно-ва, което е направило гълъбътъ да спази идеитѣ, които той има. Гълъбътъ си има идеи. Ще дойдете до онова мѣсто, дето храната трѣбва да се опредѣли. Гълъбътъ нѣма да яде друга храна. Той казва: „Или ми дайте каквото азъ искамъ, или азъ ще умра!“ Него не можете да накарате да яде месо. Често искате да направите едно тревопасно или една птица да яде месо и тя умира.

Та рекохъ сега, на птицитѣ много се е опорочилъ животътъ имъ. Понеже тѣ се поставили въ лоши условия и не сж издържали. И за бждеще, ако се проповѣдва на птицитѣ, трѣбва да имъ се проповѣдва начинъ, по който да си поддържатъ живота. Не да се извиняватъ. Тамъ не е доброто. Да допуснемъ, че единъ орелъ влѣзне въ единъ свѣтъ, дето не е позволено да се ядатъ живи сжщества. Тогава какво ще прави той? И хората сега казватъ: „Така е направилъ Господъ.“ Не, не е направилъ Господъ така. Много работи сж ги направили хората. Допусналъ е Господъ хората да направятъ

нѣщата. И после да се извиняватъ съ Него. И тогава казва нѣкой: „Гладенъ съмъ.“ - Е, защо открадна? Че си гладенъ - гладенъ, но имаше другъ начинъ, по който можеше да добиешъ своята храна. Не е само чрезъ кражбата. Не само чрезъ насилие. Сега тия работи влизатъ посторонно вжтре. Когато вие изгубите равновѣсието си, понѣкой пжтъ вие нѣмате оно-ва постоянно равновѣсие. Нѣкой пжтъ сте кротки като агне, а нѣкой пжтъ не сте. Нѣмате ни най-малко желание да правите зло, но казвашъ: „Отъ вѣнъ дойде туй изкушение.“ И то си има своитѣ причини. Нѣкой казва: „Всѣко нѣщо си има своята причина.“ Туй нищо не обяснява. Всѣко нѣщо има причина, но тази причина не те заставя. Гладътъ сжществува въ природата. Едни хора ги накарва да крадатъ, а други накарва да работятъ. Гладътъ е единъ стимулъ въ свѣта. Този гладъ не е само за физическата храна, но и за духовната. Има единъ вжтрешенъ копнежъ.

Та сега не смѣсвайте обикновения животъ. Вие искате да се поддържа положението ви въ свѣта. По-добъръ животъ и по-добро положение отъ това, което сега имате въ вашия животъ, вие не можете да намѣрите. Та вие живѣете при най-добритѣ условия. Който разбира, е така. А, който не разбира, казва: „Да имамъ единъ милионъ сега. Да имамъ 10 милиона.“ Е, хубаво. Какво ще допринесатъ тия пари? „Ама, казва, това ще направя, онова ще направя.“ Съградилъ си сто кжщи, какво си направилъ? Нищо не си направилъ. Ако градишъ кжщи за хората е едно нѣщо, а ако градишъ кжщи, за да печелишъ, е другъ въпросъ. И въ всичкитѣ отношения, ако обичашъ хората заради Бога е едно; ако обичашъ хората заради тѣхъ е друго; и ако обичашъ хората заради себе си, пакъ - друго. Тѣ сж три положения.

Не сж лоши положенията, но основа на нѣщата, това е Божията Любовь. Има четири нѣща, съ които тя се мѣри. Да възлюбишъ Господа съ сърдцето си. Значи тамъ трѣбва да има разбиране. Да възлюбишъ Господа съ ума си. Разбиране трѣбва да има. Да възлюбишъ Господа съ всичката си сила и съ всичката си душа. Това сж положения. Не е едно и сжщо

нѣщо, да възлюбишъ Господа. Ти казвашъ така: „Нѣкжде съ разбиране трѣбва да обичашъ Господа.“ И въ живота, дето хората не могатъ да живѣятъ, понеже любовта не се проявява в тия четиритѣхъ посоки и въ тия четиритѣхъ пѣтища. Ти не можешъ съ единъ да живѣешъ добре. Има едно отклонение на Божията Любовь въ тебе. А за човѣка казва: „Да обичашъ ближния си като себе си.“ Отъ тамъ ще започнешъ, защото себето, човѣкъ разбира себе си най-добре. И казва: „Какъ трѣбва да обичамъ?“ Като себе си ще обичашъ. А, да обичашъ Бога, това ще учишъ. Учението влиза въ любовта. Тамъ влизатъ всичкитѣ елементи, съ които трѣбва да проучавашъ любовта. Не като едно чувствуване, но любовта, която носи съ себе си Истината. И Любовта ще те направи свободенъ. И самата любовь носи свободата, която хората търсятъ. „Азъ искамъ, казва, да бжда свободенъ.“ То ти е право. Ти можешъ да бждешъ свободенъ, но другитѣ хора не трѣбва да станатъ слуги за тебе. Защото и тѣ искатъ да бждатъ свободни. Значи ти ще имашъ истината, а тѣ нѣма да иматъ истината. Защото разбиране трѣбва тамъ. Значи въ туй отношение любовта седи по-горе отъ свободата. Ако ти най-първо не може да живѣешъ за любовта, да се жертвувашъ, ти не можешъ да бждешъ свободенъ.

Та рекохъ сега, какво трѣбва да правимъ? Вие искате да бждете свободни. Отлично! Всѣки день трѣбва да знаете какво сте спечелили. Ама той казва: „Дотегна ми този занаятъ! Цѣлиятъ день да продавамъ дрехи.“ Че то е едно благословение за тебе да продавашъ дрехи. Всѣки единъ човѣкъ, който дойде при тебе, той ще донесе нѣщо за тебе, ти, като му поговоришъ и като му продадешъ дрехитѣ, ще стане една обмѣна. Другъ е бакалинъ, казва: „Менъ ми дотегна да бжда бакалинъ!“ То е едно благословение за тебе, ако разбирашъ. Ти искашъ да бждешъ нѣкой високъ чиновникъ, да заповѣдвашъ. Че ти нѣма да научишъ никога какво нѣщо е живота. И ти никога нѣма да научишъ истината тамъ, ако ти заповѣдвашъ и не знаешъ какво е истината. Ти нѣма да научишъ и ще се уморишъ и ще си заставишъ едно понятие,

което не ти е свойствено. И единъ день, за да те вразуми Господь, ще ти даде една болѣсть, ще те положи 2 - 3 месеца на леглото и ти ще имашъ нужда нѣкой да те гледа. Ти най-първо си мислилъ: „Тия хора сж невежи, тѣ не заслужаватъ“, а като се разболѣешъ, ще видишъ, че тия хора не сж невежи, знаятъ да помагатъ.

Та дръжете въ ума си едно: Въ всѣко проявление вжтре, има единъ животъ, Богъ е скритъ вжтре. Какъ е скритъ, не е важно. Но въ всѣка една постѣпка, Той отвсѣкжде ще те наблюдава и ще види доколко ти си разбралъ живота. Този е проявениятъ Господь, на Когото трѣбва да изучавате Неговитѣ закони. За сега хората сж живѣли безъ законитѣ на непроявения Богъ. И този, непроявениятъ Богъ не сжди никого. Ама какъ ще живѣятъ хората: ще се ядатъ ли, ще се изтезаватъ ли, ще се избиватъ ли, Той ги оставя свободни. За Него всичко е едно. А проявениятъ Богъ иска да научи хората. Казва: „Туй, което правишъ, не е право.“ Той ще регулира нѣщата.

Та вие съ единъ мащабъ разрѣшавате труднитѣ задачи и въпроси. И разрѣшението не е право. Любовта въ тебе, съ която работишъ, и не може да смекчи условията, ние казваме за нея: тази е слаба любовъ. Любовъ, съ която ти не можешъ да смекчишъ лошото си положение, ние казваме: тази любовъ не носи истината. Защото, като дойде любовта, тя едновременно ще те научи най-първо какво трѣбва да направишъ. Но ще те научи, че ти трѣбва да измѣнишъ своитѣ възгледи съ нея. Ти можешъ да имашъ нѣкои възгледи, които сж въ разрѣзъ съ Божията Истина. Но казва: „Ти вѣрвашъ въ Христа.“ - Хубаво. И цѣлиятъ християнски свѣтъ вѣрва, но вѣра ли е това? Това е вѣра, азъ мога да вѣрвамъ, че нѣкой човѣкъ е красивъ, нищо не значи. Връзката ми не е вжтрешна. Сега не трѣбва да се поставите въ едно положение, когато дойдете да изучавате живота, всѣки день онова, което вършите, вие ще знаете, че тя е една задача, дадена отъ Бога и вие трѣбва да я реализирате. Не трѣбва да се отказвате.

Да кажемъ, че срѣщнете единъ човѣкъ, който има да ви дава. Той ви е лъгалъ, лъгалъ, сега се явява единъ начинъ. Ти му казвашъ: „Ти си силенъ човѣкъ.“ Казвашъ му: „Азъ ще ти дамъ да се разберешъ.“ Защо не си плащате дълговетѣ? Е, колко начина има, съ които ти можешъ да го заставишъ да направи това? Можешъ да знаешъ да го набиешъ. Но той ще се моли: „Моля, не ме бий сега, азъ ще си платя.“ Но, като си заминешъ, ще каже: „Чакай, какво направихъ?“ Е, какъ трѣбва да постѣпвате въ дадения случай? Това сж само за изяснение, какъ трѣбва да постѣпите. Този човѣкъ ти е далъ единъ добъръ урокъ. Ако си уменъ, да не бждешъ като него. Защото ако той не ти плаща, има причини, че и ти не плащашъ. И ти не си справедливъ спрѣмо жена си и децата си, трѣперишъ, не си такъвъ, а спрѣмо другитѣ хора и ти не плащашъ. Че ти имашъ да плащашъ. Господъ те счита длъжникъ. Не си плащашъ дълга на Бога. Казвашъ: „Че трѣбва да живѣя за Бога.“ Дължишъ нѣщо и като те срѣщне Господъ сега, какво ще направи Той? Като те срѣщне, какъ ще постѣпите?

Вие казвате: „Богъ е Любовь.“ Добре. Съгласенъ съмъ. Е, какъ ще обясните една война, при която краката на войницитѣ сж разкъсани? Въ Любовьта не трѣбва да има никакви страдания, а има страдания. Отъ какво зависи? Е, може да кажете: „Че тия работи за бждеще, когато идемъ въ другия свѣтъ при ангелитѣ, ще ги научимъ тия нѣща.“ Съ туй разположение, вие нѣма да припарите тамъ. Вие ще идете при ангелитѣ, тѣ ще ви погледнатъ и ще си заминатъ. Единъ ангелъ, още като ви погледне отъ далечъ, и знае. Вие мислите, че нѣкой ангелъ ще дойде при тебе, да ти говори на тебе, като майка ти. Този ангелъ е билъ на Земята, а въ небето тия ангели нѣма да те осжждатъ, но ангелитѣ иматъ работа, съ която да се занимаватъ. Тѣ иматъ свѣтове, съ които да се занимаватъ съ тѣхъ. Единъ ангелъ ще те погледне и ще си замине. Даже нѣма да обърне внимание на тебе. Питамъ, ако азъ мина нѣкъде и видя единъ умрѣлъ волъ, въ какво отношение трѣбва да обръщамъ внимание на този, умрелия волъ?

И колко време трѣбва да го гледамъ? Сега има условия, които създаватъ отношение. То е цѣнното.

Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза и всѣка прѣчка въ менъ, която не дава плодъ, отрѣзва се; а всѣка, която дава, се оставя.“ Нищо повече. Ако се случи въ живота ти това нѣщо, което ти не можешъ, ти не си отъ умнитѣ прѣчки. Тогава ще станешъ отъ ония, умнитѣ прѣчки, които да принесатъ плодъ. Но туй е преносно, единъ плодъ. Рекохъ, животътъ е широкъ и трѣбва да се развива всестранно. И когато разбирашъ живота, ти трѣбва да бждешъ постоянно полезенъ на себе си и полезенъ на ближнитѣ си и да работишъ за Бога. Работата за Бога каква е? За Бога трѣбва да работимъ. Понеже единствената работа, която ще остане въ живота ни, то е само работата за Бога и за себе си, ако работимъ, като единъ ученикъ въ училището вжтре, и за ближнитѣ, като работимъ, тѣ сж условия. Но, като работимъ за Бога, то е работа, която ще остане. Но ще остане въ живота ти, и ти нѣма сега да отхвърляшъ другата работа. Да казвашъ: „Азъ за себе си не искамъ да работя.“ Не, Богъ е, Който прониква въ всички, въ всѣки единъ животъ и кара всичкитѣ сжщества да работятъ тѣй, споредъ както Той е опредѣлилъ и направилъ. Трѣбва да работимъ за Бога. Сега нѣма да заучишъ, да казвашъ: „Азъ съмъ истинната лоза и Отецъ ми е земледѣлецътъ.“ Това нищо не значи. Рекохъ, ти билъ ли си на тази лоза или не си билъ? „Ама, азъ искамъ. Азъ ще се обърна къмъ Отца.“ Ти изучавалъ ли си законитѣ, какъ ще се обърнешъ къмъ Отца? И ще те слуша ли Той? И Писанието казва, че Богъ слуша само праведнитѣ хора, които иматъ истинското познание. Тѣхъ слуша Господъ, а другитѣ - ни гласъ, ни слушание.

И казватъ сега: „Когато този Духъ на Истината дойде въ свѣта, Той е Учителътъ, който ще ви научи.“ Казва нѣкой: „Азъ имамъ Духа.“ Какъвъ духъ имате? Ако този духъ не те учи тебе? Когато дойде Духътъ въ тебе, Той ще бжде Учителъ отвжтре. Най-първо ще имашъ единъ Учителъ отвънка и единъ учителъ отвжтре. И като дойде този учителъ отвжт-

ре и те учи и ти покаже какъ трѣбва да живѣешъ, Той нѣма да ти каже, че ти си най-добрия. И казва Христосъ тогава: „Когато направите всичко, което азъ съмъ ви казалъ“, и казваме: „Ние сме раби на Бога.“ Има много работи да учишъ. Много има да се учи. И сега неуспѣхътъ навсѣкжде, че всѣки, който е научилъ една малка истина и хубава е тази истина, но има много работи, които трѣбва да се учатъ и трѣбва да се влѣзне въ положението на всички хора. И всѣки день трѣбва да разглеждате живота. Като станете сутринъ, веднага ще погледнете програмата, тамъ на вашата колегия, какво имате за днесъ. И ще се стегнете да учите. Сега има хора, той казва: „Не ми даде паритѣ тъй както трѣбва, отъ сърдце не ми ги даде.“ Щомъ не ти ги е далъ отъ сърдце, защо ги взе? Е, какъ искате сега, да ви даде той пари отъ сърдце, *(или да ви послужи, човѣка)*? И защо именно туй подозрѣние иде въ твоя умъ, че той не ти е далъ отъ сърдце. Че това е едно твое заблуждение. Азъ да ви обясня, много лесна работа е тя. Ти си се разболѣлъ и твоятъ вкусъ се е изопачилъ. Давамъ ти едно ядене, казвашъ: „Яденето не струва.“ Де е причината, онзи, който ти е далъ яденето? Причината е вътре въ тебе. Ти трѣбва да разбирашъ законитѣ, които регулиратъ и тогава ще имашъ едно истинско разбиране.

Сега оставатъ две нѣща. Да кажемъ, нѣщо ти се случи. Азъ казвамъ: Има право да ти се случи. Пъкъ и азъ имамъ право и азъ да се разсърдя, имамъ и право и да не се разсърдя и имамъ право и да не обърна и никакво право [внимание]. Че ти си се разсърдилъ, то е негова работа. Тази сръдня е потрѣбна заради него. И като дойде втори пѣтъ при менъ, не се обхождамъ добре азъ съ него, коя е причината? - Сръдната? Отъ кжде накжде той трѣбва да ми се разсърди? Значи, при единъ слабъ човѣкъ, ти можешъ да се сърдишъ и да го хукашъ, а при единъ силенъ човѣкъ, ти трѣбва да седишъ и да треперишъ. Ако се сърдишъ, сръдене истинско е тази сръдня, дето при всичкитѣ условия можешъ да се сърдишъ. И то е правото. Можешъ да се сърдишъ, че нѣкои нѣща не сж споредъ Божия законъ. Ще кажешъ: „Братко, туй, което

ти правишъ, не е хубаво.“ Нищо повече. „Пъкъ нѣкой пжтъ е право и азъ да обиждамъ.“ Не е право това. „Ама какво ще ми каже той?“ - Ама, говори по-меко. Единъ гвоздей, когото искашъ да го набиешъ хубаво, нѣма само туй да го удряшъ, но ще го чукашъ хубаво, тѣй да се набие и да се задържи.

Та рекохъ, такива трѣбва да бждатъ сегашнитѣ ви разсждения. Трѣбва да се учите. Вие сте много добри, но не сте проявили вашата добродетель, както трѣбва. Много учени сте, но не сте проявили вашето учение както трѣбва. Много дарби имате, но не сте ги застѣпили. Искате да минете по единъ лекъ пжтъ. Не. После, казва нѣкой : „Азъ обичамъ еди какви отношения. Но не му е дошло времето.“ Вие мязате като ония дъщери, и синове има, казва на майка си: „Мамо, много съмъ занятъ, имамъ, казва синътъ, много важна работа.“ Той има да срѣщне една млада приятелка и да поговори съ нея. Не е лошо това. Нѣма нищо лошо. Да кажемъ, той работи и майка му, като се научи, че той се е срѣщалъ съ тия, младитѣ моми и си губи времето, тя казва: „Той не върви по правия пжтъ.“ Зная, въ живота сега и вие срѣщате много отъ тия, младитѣ моми. Но красива мома въ едно отношение, всѣка една идея, всѣко едно чувство, което тебе те увлича, по което ти трѣгвашъ, не е ли една млада, красива мома? Младитѣ моми сж предметно учение, да покажатъ до где си достигналъ. Не е лошо да срѣщнешъ младитѣ моми. Важното е какъ сподѣляшъ, какво е разбирането въ тебе за тия идеи. И да туришъ всѣка една идея и всѣко едно чувство на неговото мѣсто.

Та рекохъ, седи една много хубава, деликатна работа въ свѣта, съ която трѣбва да се занимавате. Да има нѣщо велико въ лицето ви, съ което да се отличавате. Та каквато и мъчнотия да има въ живота ви, да не ви спжва. И вие сега ще ми кажете, нѣкои жени има, ми казватъ: „Еди коя жена има много добъръ мъжъ, а на еди коя жена мъжътъ не е такъвъ.“ И той е добъръ, само онази жена, на която мъжътъ ѝ е добъръ, тя го е проучила и постѣпва съобразно съ неговия характеръ, а ти, като не постѣпвашъ така, казвашъ: „Не стру-

ва той. Малко грубичъкъ е той.“ Не, не е грубичъкъ той, ама ти си толкова груба, колкото и той (*е грубъ*).

И тогава казва: „Азъ съмъ истината лоза и който пребжда въ мене...“ Христосъ е тази лоза въ свѣта, на която хората трѣбва да бждатъ насадени и да дадатъ плодъ. Туй показва, значи, да изучавате Волята Божия и да бждете готови за Бога всичко да вършите. И тогава животътъ ще върви правилно и тукъ на Земята, и горе на Небето.

Отче нашъ

6.40 сутриньта

Слънцето грѣе.

На поляната всички съ Учителя направихме гимнастическитѣ и евритмическитѣ упражнения.

*33 Недѣлно Утринно Слово
30 августъ 1936г., недѣля,
Изгрѣвъ*

ЗА СЛАВА БОЖИЯ

*5 часа сутринта
Небето ясно, звъздно, отворено.
Времето меко, ведро, приятно.*

*Добрата молитва
91 псаломъ
Молитвата на Царството
11 гл. отъ Ев. на Иоана
„Въ начало бѣ Слово“*

Има една връзка между всѣко начало и всѣки край. Думата „край“ разнo се разбира. Но въ живота краятъ показва какво е било началото. Краятъ извъява какво е било началото.

Има много нѣща, които сж важни въ тази глава. Азъ ще се спра върху единъ стихъ: (11 ст.) „Това рече и подиръ това казва имъ: Лазаръ, нашиятъ приятелъ, заспа, но да ида да го събудя.“ Да иде да го събуди. Е, защо заспива човѣкъ? Уморилъ се е, заспива. Да си почине. И следъ всѣко заспиване и събуждане има една почивка. Сега нѣкои мислятъ, че нѣкога си, преди две хиляди години заспалъ единъ евреинъ. Казватъ: „Какво общо може да има този евреинъ съ насъ? Какво ни интересува, че Исусъ казалъ: „Заспа, но да ида да го събудя.“ Но всѣки има по единъ заспалъ Лазаръ въ себе си. Този Лазаръ живѣе у всинца. Този Лазаръ е заспалъ и следователно нуждае се да дойде, въ тази смисълъ, Исусъ да го събуди. И всѣки има по две сестри - Марта и Мария. И едната отъ тѣхъ, казва Писанието: „А, Исусъ обичаше Марта.“ И въ сжщата глава казва, на друго мѣсто е казано, понеже Исусъ я обичаше, тя казва веднѣжъ на Исуса: „Кажи на сестра ми да вземе и тя малко да работи, тя съвсемъ се е отдала на единъ другъ животъ, че не ми помага. Не ми помага въ живота.“ Христосъ казва, че Мария избрала добрата

часть. Макаръ и да я обичаше Христосъ, тя се суетеше за външната страна на живота.

Та сега това е и вие понѣкой пѣтъ като Марта, значи, обича ви Исусъ, има една Марта въ васъ, която обича Исусъ. Сега не е за васъ туй, да кажемъ външно или туй наричатъ посвещение, това да се събуди човѣкъ. Има едно съзнание, дето човѣкъ не го интересува нищо. Той е заспалъ и трѣбва отъ туй състояние да се събуди човѣкъ. Заспиване значи, казва Писанието: Не ме интересува тази работа. Всичко оно-ва, което интересува човѣка, е важно. Но временно децата се интересуватъ, понѣкой пѣтъ, колко ще израстнатъ. Гледатъ дали растатъ. Има деца, които постоянно си мѣрятъ ръста. Иде детето при стената, тури една малка линейка на стената и отбележи. На другия день пакъ иде, пакъ мѣри. Е, отъ къде въ туй дете именно това? Какво отношение има неговата височина съ неговия вътрешенъ стремежъ? Разбира се, да останешъ на единъ сантиметъръ въ живота, да имашъ една височина на единъ сантиметъръ, какво ще те ползува това? Не струва. Височината има извѣстно отношение. На единъ сантиметъръ, ама трѣбва да имашъ 150, 160, 170 см въ височина.

Сега азъ нѣма да се спирамъ. Има една вътрешна страна. Единъ день вие ще трѣбва да я учите. Има много работи да учите. Сега сте се спрѣли на много нѣща, които не сж толкова важни. Отчасти сж важни. И тия, маловажнитѣ нѣща ви спиратъ отъ онова, което има да, което може да научите. Нѣкой пѣтъ вие се спирате върху положението, което знаете. Запримѣръ има видни математици, които изчисляватъ съ каква бързина се движатъ атомитѣ; има математици, които изчисляватъ колко атоми има, колко йони има и т.н. Питамъ, ако ти знаешъ бързината на единъ атомъ, какво отношение има тази бързина спрѣмо тебе? Защото всичкитѣ нѣща сж важни дотолкова доколкото тѣ иматъ отношение. Ти нѣкой пѣтъ се интересувашъ за нѣкой добъръ човѣкъ. Можешъ да се интересувашъ отъ неговата добрина дотолкова, доколкото той има отношение, или нѣкой пѣтъ се интересуватъ за

нѣкои лоши хора. Ходите и разпространявате, че този е лошъ, туй направи. Какво отношение има? Значи, въ дадения случай и доброто, и злото иматъ отношение. Значи, щомъ говорите за доброто на нѣкой човѣкъ, имате едно отношение и щомъ говорите за неговото лошо, за неговитѣ погрѣшки, пакъ се интересувате, пакъ го обичате. Има нѣщо, което пакъ ви интересува, значи има нѣщо въ васъ, което е съ лошевината на този човѣкъ, че като говорите лошо за този човѣкъ, вие храните туй сѣщество, приятно му е. Има нѣщо, което ви интересува. Ако нѣмаше туй, вие нѣмаше да говорите.

И следователно, когато говорите лошо за хората, вие подхранвате злото у васъ и като говорите добро за хората, вие подхранвате доброто. Нѣкой казва: „Не искамъ да говоря.“ Не подхранва злото. Онѣзи, които сѣ въ него, казватъ: „Нѣмашъ право.“ Онѣзи, които сѣ въ васъ, казватъ: „Кажи нѣщо.“ Щомъ говори[те] зло, вие подхранвате въ себе си злото. „Ама, казва, не е хубаво да говоришъ.“ То е другъ въпросъ, дали е хубаво или не е хубаво. Какво разбирамъ подъ думата: не е хубаво? - Не подхранвай злото въ себе си. И тогава казватъ: „Хубаво е човѣкъ да прави добро.“ - Подхранвай доброто въ себе си. Тѣй седи. Туй е външната страна.

Има единъ свѣтъ, който е много уменъ. Не мислете, че въ свѣта вие сте независими. Вие мислите, че сте независими. Не, има единъ свѣтъ, въ който живѣете и сѣществата тамъ сѣ и добри и зли. Тѣ сѣ толкова умни, че познаватъ всичкитѣ ваши страни. Тѣ ще познаятъ вашата добра страна на естеството ви и лошото го познаватъ. Тѣ познаватъ потѣнко всичкитѣ ваши слабости. И сега вие седите и мислите нѣкой пѣтъ, че сте съвършени, достигнали сте до края. Не е така. Колко слабости има единъ човѣкъ, само го поставете на единъ изпитъ. И светията, като го поставишъ... Та защо Господъ постави светиитѣ на голѣмъ изпитъ? Защото има голѣми слабости. И като дойде Исусъ на Земята, и Него Го поставиха на изпитъ.

Та рекохъ сега: „да идемъ да го събудимъ“. Хубаво е, понѣкой пѣтъ, да събудишъ човѣка. И хубаво е да го оста-

вишъ да спи. Сега може на другата страна да питате: „Защо се бави, колко дена се бави Исусъ?“ - Тази смъртъ, казва Той, не е на смъртъ. Тази болѣсть не е нѣщо лошо, тя е за Слава Божия. Нѣкой пѣтъ нѣкой казва: „Разболѣхъ се.“ Той се уплаши. На менъ ми разправя нѣкой и азъ казвамъ: „Това е за Слава Божия!“ Той се разболѣлъ за Слава Божия. Боли те окото. - За Слава Божия! Боли те ухото. - За слава Божия! Боли те крака. - За Слава Божия. Боли те корема. - За Слава Божия. Боли те главата. - За Слава Божия. „Ама, какъ може това?“ - Е, за Слава Божия. За Слава Божия въ туй отношение, че следъ всѣко болѣдуване на окото или ухото, ти ще научишъ една нова опитность. И въ живота си ти ще се подигнешъ. Следъ всѣка болѣсть човѣкъ е по-силенъ. И следъ всѣко изпитание, което може да преминете, вие ставате по-силенъ. Който има малки изпитания, той нищо не придобива. Туй виждаме въ природата, ония дървета, които сж изтърпѣли голѣми изпитания, станали сж голѣми дървета. Джбѣтъ за примѣръ голѣми изпитания издържа, а е голѣмъ. А малкитѣ тревички, които не сж били подложени и сега ги подлагатъ и тѣхъ на изпитъ. Хиляди животни минаватъ отгоре имъ и ги тѣчатъ. Защо? За да станатъ яки. За да уякнатъ. За тѣхното добро е това.

Вие тамъ додето сте достигнали, всички искате да бждете щастливи. Ама не можемъ да бждемъ щастливи дотогава, докато всички хора не станатъ щастливи. Щастieto да бжде общо достояние на всички хора еднакво. Т.е. всѣки единъ отъ васъ, който върви по правия пѣтъ, той трѣбва да желае въ себе си доброто на всички хора. Той ще подхранва туй добро. Той тогава подхранва тази идея. Ако вие не мислите така и като ви казвамъ азъ нѣкой пѣтъ, че трѣбва да обичате ближнитѣ, азъ подразбирамъ съвсемъ друга мисль, да подхранвашъ доброто, което ще те направи силенъ. Защото ти не можешъ да бждешъ добъръ, ако не обичашъ всичкитѣ хора. Защото като обичашъ всичкитѣ хора, ти ще подхранишъ това, което ще те направи щастливъ. Вие имате сега само единъ, когото обичате, двама, трима и вашитѣ деца. И щас-

тието ви се равнява на много малко - на двама и трима. А като обичате всички, тогава щастието ви ще бжде голѣмо. И после, като мразите всички хора, и нещастieto ви ще бжде голѣмо. Пакъ е сжщиятъ законъ. И обратното е вѣрно. „Азъ, казва, ги мразя всичкитѣ до единъ.“ - Ти ще подхранишъ злото въ себе си. И туй зло си има съвсемъ други закони. Следователно ти ще опиташъ горчевинитѣ вжтре. Други ще ядатъ и пиятъ, а ти ще плащашъ, на земенъ езикъ казано.

И тия работи, които обясняватъ съ карма. То е кармата много нерезбрана работа. Мислятъ тѣ, че като е карма, трѣбва да стане. Е, хубаво. Допуснете сега, че вие минавате нѣкъде и има турена нѣкоя бомба въ земята. Ако тази бомба вие не я бутате, тя ще седи тамъ. Опасна е бомбата, ако вие искате научно да я изследвате, тя може да се пукне и вие, и бомбата, и двама ще идете. Сега мнозина обичатъ да ходятъ, да бутатъ тия бомби. Тази бомба не си я направилъ ти. Нѣкой другъ я е турилъ тамъ, ти минавашъ и буташъ. И вие сега въ васъ имате много бомби. И ако не ги бутате, работата ще е добра, ако ги бутате, тѣ ще експлодиратъ. Сега даже единъ праведенъ и той си има бомби. Дяволтъ не спи. Вечеръта, когато ти си заспалъ нѣкъде, той ще тури нѣкоя бомба и ще направи така, че да бутнешъ тази бомба.

Сега туй е научната страна на живота. Трѣбва да имате предъ видъ живота на всички хора, трѣбва да желаете тѣхното добро. Съ туй вие подигате себе си, подигате човѣчеството. И тогава вършите Волята Божия. Нѣкой пжтъ дойде нѣкой при мене, казва: „Ти си много добъръ човѣкъ, да направишъ добро, ти правишъ добро.“ - Рекохъ, слушай, за тебе никакво добро не правя. Азъ съмъ добъръ въ тази смисль: искамъ да изпълня Волята Божия и като я изпълня, това ме радва. Какво ти мислишъ, дали ти си щастливъ или си нещастенъ, това не ме интересува. Това е твое разбиране. Азъ изпълнявамъ Волята Божия. И гледамъ дали съмъ я изпълнилъ. Щомъ извърша Волята Божия, азъ съмъ радостенъ. Като не извърша Волята Божия, казвамъ: тази работа не върви добре. И всички трѣбва да изпълните Волята Божия. Това

е истинският моралъ, като изпълнявашъ Волята Божия. И онзи, който те слуша и той трѣбва да изпълни Волята Божия. Азъ, като говоря, искамъ да изпълня Волята Божия и онзи, който ме слуша, и той трѣбва да изпълни Волята Божия - добре да ме слуша. „Защо трѣбва да го слушамъ?“ - Да изпълня Волята Божия. Говори ти нѣкой зле. Слушай го, за да изпълнишъ Волята Божия. И тогава попитай Господа: „Господи, туй, което ми каза той, право ли е? Ако е тѣй, тогава покажи ми единъ начинъ, и ако не е право...“, понеже изпълнявашъ Волята Божия. А, Господъ казва: „Азъ искамъ да живѣя въ него.“ И то е Волята Божия.

(*Лампитъ изгаснаха. Вѣнъ е здрачъ.*) Оставете сега. Рекохъ, понѣкой пѣтъ става такова каквото е сега. Понѣкой пѣтъ изгасва нашата свѣтлина, която ние сме направили по изкуственъ начинъ, за да дойде другата свѣтлина. (6,20 часа) Но малка е въ даденъ случай свѣтлината. Тогава ще дойде единъ братъ, ще бутне тамъ и ще се насърдчите.

И сега въ всѣка една беседа, въ времето, когато се говори, нѣкои хора мислятъ, че беседитѣ сж лични. Не сж лични, тѣ сж безлични. Дотогава, докато ти мислишъ само за себе си, човѣкъ, който мисли само за себе си, той не може да прогресира. Защото въ Любовьта по себе си, нѣма никакъв прогресъ. И прогресътъ на човѣка седи, когато той започне да обича другитѣ хора. И ти, когато обичашъ ближния си, тогава ще разберешъ каква е Волята Божия. Но ако се спрешъ при ближнитѣ, да кажемъ имашъ само единъ ближен, ближенъ подразбира онзи вжтре въ тебе, когото ти подхранвашъ. Да обичашъ ближния си, въ мистиченъ смисълъ е това. Любовьта къмъ себе си, това е най-малката любовь. Значи то е мѣрката. Най-малката мѣрка за любовьта, то си ти, а най-голѣмата мѣрка за любовьта, то е Богъ. А въ дадения случай любовьта къмъ ближния е онази мѣрка, която ние може да прилагаме. Мѣрка, която въ окултната страна се взема.

Тогава любовьта къмъ ближния е разширение на любовьта. А любовьта къмъ Бога, това е онова, което дава смисълъ и осмисля живота. Ти, като обичашъ Бога, ще наме-

ришъ великия смисълъ на живота. Тамъ е щастието. Щастието не седи въ любовта, то е само едно условие. Ти искашъ да бждешъ щастливъ. Можешъ да бждешъ щастливъ, като обичашъ Бога. Искашъ да бждешъ силенъ. Ти можешъ да бждешъ силенъ, само като обичашъ ближния си. Да. А, искашъ да се избавишъ отъ всичкитѣ нещастия на живота. Трѣбва да обичашъ себе си. Ама какво ще разберете? Ти трѣбва да бждешъ крайно уменъ. Защото и въ любовта вие трѣбва да знаете.

Сега нѣкои отъ васъ казватъ тѣй: „Азъ за ближнитѣ си петъ пари не давамъ. За Бога не се интересувамъ, мисля само за себе си.“ Питамъ тогава, какво може да дадете вие при такова разбиране на живота? Вие живѣли ли сте нѣкой пѣтъ сами? Нѣкои отъ васъ искатъ да живѣятъ сами, да ви не смущава свѣтътъ. Живѣли ли сте сами, да знаете какво нѣщо е самотия. Вие не сте опитали още самотията. Самотията то е единъ затворъ, единъ замъкъ, като те турятъ вжтре, че никой нѣма да те смущава. Никаква свѣтлина нѣма да има въ тази самотия. Ти искашъ да бждешъ самъ. Тази самотия азъ разбирамъ. Азъ зная вие какво искате, но то не е самотия. То е живѣне съ Бога, то е живѣне съ всички хора. Азъ разбирамъ самотата, да живѣешъ съ всички хора, а тѣй както вие разбирате, то е най-голѣмото нещастие, на което може да се подложите. Съ никого да не живѣешъ, то е най-голѣмото нещастие. Дето всички да се оттеглятъ и ти да останешъ самъ. Ама като останешъ самъ, ти ще почувствувашъ всичката твоя слабостъ, нѣма да имашъ никаква форма, само едно голо съзнание. Най-голѣмата сиромашия е това. Не смѣсвайте вие уединение и самъ да останешъ. Човѣкъ самъ не може да бжде. Въ тази смисълъ, както вие разбирате, нѣма разтежъ. И самъ съ Бога да останешъ, да вършишъ Неговата Воля. И ще избѣгвате хората, които живѣятъ сами.

Трѣбва да ви докажа, въ живота туй сжществува. Има единъ примеръ. Какво ще те интересува тебе една стара баба или единъ старъ дѣдо, които живѣятъ сами? Интересуватъ ли ви тѣ? Не. Но, ако старата баба има една дъщеря,

хубава, красива или има единъ синъ красивъ, левентъ, вече ви интересува. Туй, което дава цѣнностъ на старитѣ баби, то сж тѣхнитѣ дѣщери и тѣхнитѣ синове. Защо искатъ нѣкои да се женятъ стари баби? Старитѣ да се женятъ. Сега младитѣ се женятъ. Нѣкой казва: „Ще се оженя.“ - За да имашъ дѣщеря или синъ, да те уважаватъ хората. Защото, ако останешъ такъвъ, нѣма да те уважаватъ хората. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да се оженя.“ Рекохъ, всичкитѣ стари да се женятъ. А младитѣ защо трѣбва да дойдатъ? Да помагатъ на старитѣ. То е правото, да помагатъ. И младиятъ не трѣбва да се жени. А като остарѣе, да се ожени. Докато е младъ, да се не жени. А щомъ остарѣе, да се ожени. Или казано на другъ езикъ: докато си ситъ, ти си младъ. Щомъ огладнѣешъ, ти си остарѣлъ вече. Трѣбва да се наядешъ. Разбирайте сега, то е онзи езикъ. Като огладнѣешъ, то е старостъ вече. Ще се наядешъ и нѣма да преядешъ. И храната, която вземешъ ти, трѣбва да бждешъ доволенъ отъ тази храна. Колкото и малко да е тя, бжди доволенъ отъ тази храна.

Та рекохъ сега, трѣбва да се събуди въ васъ. Вие, спящите седите и казвате: „Какво ще се прави сега? Свѣтътъ лошъ е станалъ.“ Не е станалъ лошъ свѣтътъ. Свѣтътъ трѣбва да умре и да заспи, този свѣтъ, за да дойде пакъ Господъ, да го събуди. И ако го събуди, Той ще каже: „Пуснете го отъ вѣнка, да си отиде въ къщи.“ Ти имашъ едно желание за нѣщо. Благодарни на Бога. Искашъ да се оженишъ. Благодарни на Бога, че ти е дошло туй желание. Не искашъ да се женишъ. Благодарни пакъ на Бога. Осиромашѣешъ, обогатѣешъ, за всичко, каквото стане, благодарете на Бога. То е истинското възпитание. Истинското възпитание въ това седи. За всѣко нѣщо, което стане въ свѣта, ти благодарни на Бога. Добро или зло. Защото ако е зло, Богъ ще го превърне на добро. Пъкъ ако е добро, то само по себе си е добро. Пакъ благодарни на Бога, за да можешъ да вкусишъ отъ хубостъта на туй добро.

А сега ние ограничаваме. Ние избѣгваме злото. То е слабостъта. Ти щомъ избѣгвашъ злото, тогава ония, отъ този

свѣтъ казватъ: „Ти си много нещастенъ. Не е този пътъ, по който трѣбва да ходишъ.“ Тѣ искатъ сега да ти дадатъ единъ цѣръ, другъ цѣръ, та ще викашъ. И работата не се оправя. Значи, всѣко едно смущение, което човѣкъ претърпява, едно просто правило, казва: „Какво трѣбва да правимъ?“ При менъ като дойдете, една дума ще ви кажа. „Какво да правимъ? Голѣмо нещастие имамъ.“ - Благодари на Бога! Благодари за твоитѣ нещастия. Благодарете на Бога за всичко туй, което си ни далъ. И превърни го на добро. Тѣй ще кажете. Туй е единъ лѣкъ сега. За всичко благодари на Бога! Това за себе си ще го знаете, не отвѣнка. Въ себе си благодари за онова, което имашъ. И тогава ти си събуденъ.

Или другояче казано. Ти, като викашъ къмъ Господа, ти ще привлечешъ Неговото внимание, защото Господъ е занятъ. Много работа има Той. И ти трѣбва да привлечешъ вниманието Му. Той е много внимателенъ. Но ти трѣбва да привлечешъ вниманието Му. Нѣкъде си направилъ нѣкоя погрѣшка, ти привличашъ Неговото внимание. Защото, ако не привлечешъ вниманието Му, ще се увеличи злото, ако привлечешъ вниманието, Господъ ще го превърне на добро. Ти, щомъ се обърнешъ къмъ Господа, Той всѣкога те е слушалъ. Всички хора слуша. За нѣкой, като се обърне къмъ него, заспива той, казва: „Защо заспа?“ - Рекохъ, за Слава Божия! Родилъ се нѣкой - за Слава Божия. Не, да бжде по буквата. За Слава Божия да бжде всичкото. И като умиратъ хората, за Слава Божия е. Умираме, тамъ е казано: „Да минемъ отъ смъртъ въ животъ.“ Едни хора минаватъ отъ смъртъ въ животъ, а други минаватъ отъ животъ въ смъртъ. За Слава Божия е това. Защото и онѣзи, които живѣятъ, и онѣзи, които умиратъ, и едниѣ за Бога умиратъ, и другитѣ за Бога оживяватъ. Всичко е за Бога.

Така трѣбва да мислитѣ въ себе си и всичките противоречия, които имате, ще се разрешатъ. Тѣй се разрешава всичко. Свѣтътъ ще върви, нѣма да се премахнатъ мъжнотитѣ, които сега имате. Не мислете, че тѣ ще се премахнатъ. Всѣка една мъжнотия трѣбва да се превърне за добро. Всѣко

едно страдание трѣбва да принесе полза. То не е тъй да го изпѣдишъ. Ама много учтиви трѣбва да бждете. Моятъ фигуративенъ езикъ е, като дойде една болка, ти ще бждешъ учтивъ къмъ нея, ще кажешъ: „Много ми е приятно, че си ме посѣтила, че си благоволила да ме посѣтишъ. Не ти е приятно, но ще кажешъ, че ти е приятно. Защото тази болка е много докачлива. И ако ти се недоволенъ, тя ще се усили. Пъкъ, ако кажешъ, че си благодаренъ, болката ще си върви, ще те напусне. Защото болката, това е едно живо, разумно същество. Нѣма болка, въ която да не присѣтствува едно живо същество. Тази болка си показва степенъта на неговата разумность и степенъта на неговата сила. То е същество, което те мъчи тебе. И понеже само Богъ заповѣдва на всичко въ свѣта, ти, като се обърнешъ къмъ Бога, Той ще му каже. Богъ е Същество, Коего казва. Защото онѣзи хора, които сж твърдоглави и упорити, Богъ изпраща, оставя тия, умнитѣ да дойдатъ. Тѣ ще те упѣтятъ тебе. Че какъ нѣма.

Една млада мома, която иска да се жени преждевременно, не е остарѣла още, какво става? Нейниятъ възлюбленъ ще я напусне. Ще се роди тогава ревностъ въ него, той ще я хване за косата, казва: „Защо ходишъ по другитѣ?“ Защо я бие той? - Преждевременно се е женила тя. Преждевременна женидба е, която Господъ не удобрява. И когато Господъ не удобрява едно нѣщо, Той ще остави тия духове да те измѣчатъ. И като те измѣчатъ, ще кажешъ: „Преждевременно направихъ това.“ А като направишъ нѣщо навреме, тогава нищо. То е на време. Казвашъ: „Направихъ азъ една погрѣшка.“ Не е въпросъ за грѣхъ. Не сме направили онази връзка, която Богъ изисква отъ насъ. Той не го изисква насилла. Дойде нѣкой лошъ човѣкъ при менъ. Азъ не питамъ какво трѣбва той да направи. Че е лошъ, той е лошъ, това не ме интересува, но искамъ да зная каква е Волята Божия. Всичко ще се уреди добре.

Та рекохъ сега, стремете се въ себе си, като дойде Исусъ, да събуди. Защото умрѣлия Лазаръ трѣбва да се събуди. Мария му казва: „Недей, Господи, той вече смърди.“

Азъ го тълкувамъ. Азъ искамъ да посѣтя нѣкой, да го събудя, а вие казвате: „Много лошъ е той, цѣла експлозия, смрадъ, нека седи тамъ.“ Макаръ и да е четири дена, макаръ и да смърди, отварямъ камъка, ще му каже Господъ високо: „Лазаре, стани!“ И после ще му каже: „Оставете го, да си иде вкъщи.“

Та рекохъ, живота, който имате, трѣбва да го използвате, всичкия животъ да го използвате за себе си, за ближнитѣ и за Бога. Но първото нѣщо: животътъ трѣбва да се използва. Да изпълнятъ всички Волята Божия. И да я изпълнимъ тъй, както ние я разбираме. Азъ казвамъ: Да изпълните Волята Божия, както вие я разбирате въ себе си. И когато нѣкой човѣкъ прави погрѣшка въ себе си, направилъ нѣщо той, казалъ нѣщо, кажи: „За Слава Божия!“ Вие ще идете да се оплачете. Най-лошото да е, за Слава Божия е. Това е правилното възпитание. Всѣки трѣбва да каже: За Слава Божия! Ако не кажете така, работата ще се усложнява. За Слава Божия, *(въ себе си)* ще кажете. То е, значи, да събуждашъ онова хубавото, красивото въ себе си, да растешъ.

При менъ идатъ нѣкои, казватъ: „Еди коя сестра закжсала.“ И сега наскоро дойде една млада жена, не я знаая отъ кжде, за пръвъ пѣтъ я виждамъ, нѣкой отъ Русе я препорѣча, нѣкоя си друга Мария и не я знаая, пратила я и казва: „Ти като идешъ при Учителя, Той ще уреди работитѣ.“ Дойде тя и се оплаква, нещастна. Нѣмала подслонъ, кжде да се подслони. Раздала си паритѣ, всичко туй. Търси подслонъ и нѣкой да я храни. Азъ, като я гледамъ, доста е здрава и доста красива. Рекохъ, за Слава Божия е. Казва тя, че се е оженила и се развѣла съ мъжа си. - За Слава Божия. Съ единъ мъжъ е живѣла оженена и най-после, взема я другъ, който я излъгва. - За Слава Божия. Рекохъ: „Сестра, ти искашъ да бждешъ щастлива.“ Говоря ѝ за Бога, тя не иска да знае. За Бога, не. И то е за Слава Божия, сега. Тя за Господа ни най-малко не се интересува. Ама, иска тъй да ѝ уредя външно работата. Рекохъ: „Слушай сега, за Слава Божия, азъ да съмъ на твое мѣсто, ще ида да работя, слуга ставамъ.“ Тя била чиновнич-

ка, знае печатарство, но вече живѣла, не иска тя да става слугиня. Пъкъ и мъчно се намира работа. „За Слава Божия, рекохъ, ти ще се опретнешъ да работишъ. Ако бѣше ти болна, като единъ инвалидъ, азъ щѣхъ да те взема, да те храня, да ти помагамъ, за Слава Божия, ако нѣма кой другъ.“ Трѣбва да гледамъ за Слава Божия, събуждамъ въ нея. Тя ме гледа. И рекохъ: „Иди и ако не можешъ да си намѣришъ работа, ела пакъ при менъ. Трѣбва сега да имашъ вѣра въ себе си, ще се оправятъ работитѣ, за Слава Божия.“ Въ себе си казвамъ: за Слава Божия. И тя ме послуша и си тръгна по пѣтя. Все ще намѣришъ пакъ нѣкой да те обича, за Слава Божия. Ще дойдатъ да ми кажатъ: „По лошия пѣтъ тръгнала.“ Не, за Слава Божия. Всичко въ свѣта е за Слава Божия. Казватъ: „Ама, ти не го съжالياвашъ.“ Азъ обичамъ хората. Като срѣщна нѣкого, ама много нещастенъ, казвамъ: за Слава Божия. То е истинскиятъ пѣтъ.

Тогава и на васъ ви казвамъ туй, което не съмъ ви казалъ. Вие страдате - за Слава Божия е. Недоволенъ сте - за Слава Божия. Не се разбирате - за Слава Божия! Че нѣма братство - за Слава Божия. Е, добро правите - за Слава Божия. Всичко е за Слава Божия. Този е пѣтътъ, за да се поправи. Друго възпитание нѣма. Азъ съмъ опиталъ методитѣ. Може да възпитаваме човѣка, другото е само калайдисване, позлатяване отгоре. За Слава Божия, то е сжщината. Като кажешъ: за Слава Божия, събужда се у тебе онова, Божественото, което има сила и може да създаде всичко. Една дума - за Слава Божия, но да я туришъ.

„Но да идемъ, да събудимъ Лазара“ И азъ ви рекохъ, оставете сега Господъ да събуди въ васъ, по който и да е начинъ, да събуди заспалия Лазаръ. По който начинъ, не Му давайте съвѣтъ. И Той (*Христосъ*) каза: „Благодаримъ Ти Отче, че всѣкога си ме послушалъ.“ И хубаво е, всѣкога да слушате тази молитва: Благодаримъ Ти Отче, че всѣкога си ме послушалъ. За Слава Божия. Ти, като страдашъ, кажете: „Отче, благодаря Ти, че всѣкога Си ме слушалъ. Тази малка болѣсть, която имашъ, зная, Ти ще ме послушашъ.“ Значи

всѣко нѣщо, което става въ васъ, добро или зло, то е да вѣрвате и да кажете: „Благодаримъ Ти, Господи, че всѣкога си ме послушалъ.“

Отче нашъ

6.05 часа сутриньта

Сега, за 10 минути ще имаме едно малко размишление. И после ще имаме упражненията. Размишлението, това е една почивка. Ще си починемъ. Въ размишленията всичко онова, което трѣбва да направите презъ днешния день, ще поразмислите. И тогава ще станемъ.

6.15 часа сутриньта

На поляната - упражненията съ музика. Хубаво слънце грѣе, топло е.

*Послѣдно Утринно Слово
20 септември 1936г.
Изгрѣвъ*

ДВЕТЪ ПОЛУШАРИЯ СЕВЕРНОТО И ЮЖНОТО ПОЛУШАНИЕ

5 часа сутринта

Добрата молитва

Хвалата

Молитвата на Царството

Ще прочета първа глава отъ Евангелието на Иоана.

Песенята: „Въ начало бѣ Словото.“

За какво човѣкъ трѣбва да се радва? И какъвъ трѣбва да бжде човѣшкиятъ стремежъ? Стремежътъ не може да бжде всѣкога еднакъвъ. Децата се стремятъ за едно, а възрастнитѣ се стремятъ за друго. Това показва, че въ стремежитѣ не трѣбва да има еднообразие. Човѣкъ никога не трѣбва да се спира да гледа какъвъ е стремежътъ на другитѣ хора. Той трѣбва да обръща внимание на стремежа, който е вътре въ него, който му дава потикъ. И всѣко едно сжщество, каквото и да е то, по начина, по който то разбира нѣщата, трѣбва да изявява тоя стремежъ.

Какъвъ трѣбва да бжде стремежътъ? Когато Слънцето е на 9-ти или на 22 мартъ, то минава въ северното полушарие, а сега Слънцето влиза въ южното полушарие. Това е единъ символъ. Значи, има две течения. Течението въ северното полушарие има външенъ характеръ, то е течение на мжжетѣ. Подъ думата мжжъ се разбира течение за работа. Това значи, че се приготвятъ условия за работа отвънъ. Когато Слънцето е на 22 септември, както сега влизаме, това е течение за женитѣ. Следователно то носи мекота и тогава човѣкъ може да се уединява, да влиза въ себе си.

Отъ девети мартъ днитѣ се увеличаватъ, а ноцитѣ се съкращаватъ. Тогава свѣтлина има повече, защото истината

се извява отвънъ. При тази свѣтлина, ти виждашъ всичко. Тамъ има опасностъ да станешъ недоволенъ отъ това, което имашъ. Въ тебе се събужда недоволство, че това нѣмашъ или онова нѣмашъ, а хората иматъ това, иматъ онова, всичко иматъ. Отъ 22 септември ноцитѣ се увеличаватъ, а днитѣ се съкращаватъ. Това е пакъ символъ на доброто. Тогава топлината се увеличава вътрешно, а не външно. Външната свѣтлина и топлина се намаляватъ, а се увеличаватъ вътрешнитѣ. Това е по отношение на тѣзи, които живѣятъ въ северното полушарие. Онѣзи, които живѣятъ въ южното полушарие за тѣхъ е много добре. За тѣхъ се увеличаватъ днитѣ, увеличава се свѣтлината, увеличава се и топлината. Но за северняцитѣ не е така.

Сега, понѣкой пътъ вие питате: „Защо е така?“ Рекохъ, когато свѣтлината на мъжа се увеличава, тъмнината на жената се намалява. А когато денътъ на мъжа се намалява, тъмнината на жената се увеличава. Какво заключение ще извадите отъ това? На жената трѣбва да стане много тъмно, за да ѝ стане топло отвътре, да прояви своето благородство. Добрината ѝ се явява при голѣмата тъмнина, когато ноцитѣ ставатъ по-дълги и жената влиза въ своя животъ да живѣе. Жената, това означава „сѣщество“. Сега не мислете, че азъ говоря за жената въ тази форма, въ каквата я виждате днесъ. Азъ говоря за човѣка, като за сѣщество, което може да роди нѣщо. Азъ говоря за човѣка, тъй както за земята, на която можешъ да посѣешъ нѣщо и да излѣзе нѣщо отъ нея. Азъ говоря за човѣка, тъй както за едно дърво, което може да роди плодъ. Сега азъ не говоря за онѣзи работи, които вие имате. Като говоря „вие“, не разбирамъ васъ, но взимамъ едно общо множествено число. Кой сж тѣзи „вие“? Всичкитѣ - и добри, и лоши, все сж „вие“.

Често ние очакваме благото отъ окръжаващитѣ хора. Какво благо можешъ да имашъ отъ едно дърво? Благото отъ дървото ще дойде отъ неговия плодъ. Благото отъ човѣка ще дойде отъ какво? - Отъ неговитѣ сладки думи, нищо повече. Благото на човѣка седи въ неговия езикъ. Имашъ ли

добър език, ти си благъ. Нѣмашъ ли добър езикъ, ти не си благъ. Каква благодѣть можете да намѣрите вие въ единъ човѣкъ? Никаква благодѣть не можете да намѣрите въ човѣка. Въ човѣка не можете да намѣрите благодѣть, както въ растенията. Окапятъ ли, обаче, листата на растенията, нищо не можете да намѣрите. Този е външенъ законъ. Самото растение знае какъ да превръща нѣщата.

Та рекохъ, човѣкъ трѣбва да изучава законитѣ на свѣтлината и законитѣ на топлината. Това е единъ и сжщъ законъ. Законътъ на свѣтлината се проявява в човѣшкия умъ, а законътъ на топлината - въ човѣшкото сърдце. Това е любовта. Питамъ: защо понѣкога, като усѣти въ себе си проява на любовта, човѣкъ се страхува? Защо човѣкъ се страхува отъ любовта? Днесъ любовта е така изопачена, че когато нѣкой ти говори за любовъ, ти веднага подразбирашъ, че тази работа не е така, както се говори. Който ти говори за любовъ, той иска да вземе нѣщо. Вземете положението на младата мома. Преди още да се е запознала съ онзи, който я обича, тя е свободна, говори съ всички. Щомъ той ѝ каже, че я обича, тя става вече мълчалива, замислена и казва: „Тази работа е много сериозна.“ Питамъ: защо младата мома не обича да ѝ се говори, че я обичатъ? Щомъ единъ момъкъ каже на една мома, че я обича, любовта вече се е свършила. Това значи „азъ те обичамъ“. Той ще ѝ каже послѣ, че тя не го е разбрала. Затова момата мълква. Любовъ има, докато ти не си казалъ, че обичашъ нѣкого и докато той е свободенъ предъ тебе. Щомъ кажешъ, че го обичашъ, той става сериозенъ и започва да те избѣгва, да се съмнява, дали това е любовъ или не.

Такова е сегашното разбиране на любовта. Любовта се проявява при мълчанието. Когато мълчишъ, ти обичашъ. А когато много говоришъ, това е краятъ на любовта. Нѣкой казва: „Ти не знаешъ ли, че азъ едно време те обичахъ?“ - Едно време! После той казва: „Азъ ще те обичамъ.“ И най-после казва: „Азъ те обичамъ.“ Щомъ обичашъ, какво трѣбва да направишъ? По каквъ начинъ трѣбва да докажешъ, че

обичашъ? Какъвъ е първият изразъ на любовта? Любовта има два израза. Ако се запознаешъ съ единъ мъжъ, какъ ще изразишъ първата си любовъ? Ще му дадешъ свѣтлина и знание, това е първиятъ изразъ. А пъкъ когато влѣзешъ въ южното полушарие, за да се изявишъ на една жена, подъ думата жена разбирамъ човѣкъ, който ражда, на този човѣкъ ти ще дадешъ топлина, угощение, ядене трѣбва да има за него. Като му кажешъ, че го обичашъ, трѣбва да го повикашъ на гости, ще му предложишъ една кокошка, хубаво сготвена, супа. Знаете ли, какъ се правятъ супи? Не сте правили такива супи. Нѣкои отъ васъ знаятъ да правятъ супи отъ кокошка. На този човѣкъ ще му дадешъ подслонъ и ще му укажешъ всички услуги. Това е вътрешниятъ животъ. И тъй, любовта на мекото чувство у насъ се извява само тогава, когато дойде голѣмата тъмнина отвънъ, а свѣтлината влиза вътре, въ човѣшкото сърдце. Това е зимно време, когато ние не очакваме нищо друго, освенъ да завиятъ виелици, бури, да дойде снѣгъ. Следъ това ние влизаме въ къщи, отваряме лампитѣ, запалваме печката, отваряме книгата и започваме да четемъ. Ако дойде нѣкой нашъ съседъ, ние го приемаме въ къщи и започваме съ него хубавъ разговоръ.

Сега азъ искамъ донѣкъде да изнеса живота на противоречията. Понѣкога вие искате да изучавате мъжката страна на човѣка - знанието. Тогава вие сте отвънъ, условията сж други. А когато искате да изучавате втория принципъ - женския принципъ на любовта, тогава отвънъ ще има много неблагоприятни условия. Това показва, че любовта се проявява при много неблагоприятни условия отвънъ. Ако ти търсишъ благоприятнитѣ условия отвънъ, тогава ще дойде знанието, ще дойде мъдростта, но любовта я нѣма. Не, че я нѣма, но тя не се проявява. Ако пъкъ искашъ да почувствуващъ какво нѣщо е любовта, трѣбва да дойдатъ най-голѣмитѣ страдания, буритѣ, несгодитѣ. Но това показва, че гърбътъ ти трѣбва да бжде силенъ.

Следователно мъжътъ е силенъ отвънъ, а жената е силна отвътре. Въпросътъ е, че ние често искаме отъ любовта това, съ което тя не се занимава. Любовта носи топлина, а

не свѣтлина. И знанието не носи топлина, то носи свѣтлина. Затова именно хората се търсятъ. Когато ти намѣришъ свѣтлината, ще потърсишъ и топлината. Съ други думи казано: щомъ намѣришъ знанието, ще потърсишъ и любовта. И щомъ намѣришъ топлината, тогава трѣбва да намѣришъ и свѣтлината. Защото топлината може да се разбере само при свѣтлината.

Рекохъ, вие искате едновременно да бждете щастливи и отвънъ и отвжтре. Можете [ли] да бждете? Земята трѣбва едновременно да се освѣтява отвсѣкъде. Може ли изведнѣжъ да се освѣтява и отъ дветѣ страни? - Не може. Защо не може да се освѣтява едновременно и отъ дветѣ страни? - Формата ѝ е такава, че каквото и да е, само половината може да се освѣтява. Вие сте се родили жена, а пъкъ искате да имате благо на мъжа. И мъжътъ се е родилъ мъжъ, а иска да има благо на жената. Че мъжътъ не търси своето благо, той търси жената. Казвате за нѣкой мъжъ: „Той търси жена.“ Той търси това, което нѣма. Той го търси по единъ неразбранъ начинъ. Жената трѣбва да седи и да търпи, Земята ще се обърне и тогава това, което тя търси, ще дойде само по себе си. И мъжътъ трѣбва да седи и да търпи и тогава това, което той търси, ще дойде само по себе си. И тогава, когато единъ мъжъ търси една жена, азъ нѣмамъ предъ видъ начина, както вие ги търсите, защото това е най-кривата страна. Не е лошо да тръгнешъ съ единъ аеропланъ, съ единъ въртолѣтъ. Единъ день и това ще стане и това може да бжде, но при сегашнитѣ условия, понеже вие не можете да летите, вие трѣбва да чакате известно време, докато Земята се завърти. Щомъ Земята се завърти, и Слънцето ще дойде. Жената трѣбва да дойде при мъжа - той е нейния пжтъ, а при жената мъжътъ трѣбва да отиде. Какво ще кажете тогава, ако при васъ идва мъжътъ? Какво е състоянието въ природата? Накжде отива Слънцето? - На северъ. Тогава днитѣ ставатъ дълги, а ношитѣ къси. Тогава трѣбва да се работи, да се сѣе. Когато мъжътъ отива при жената, какво е положението? Или съ други думи да ви кажа: когато вашиятъ умъ се

развива, вие ще имате едно състояние, когато вашето сърце се развива, вие ще имате друго състояние.

Сега това нѣщо трѣбва да се приложи въ живота. Защото така, както човѣкъ разбира живота, той се обезсмисля. И когато азъ ви казвамъ, че човѣкъ трѣбва да обича всички, азъ говоря за единство въ природата. Затова именно, азъ казвамъ, че въ природата има само една жена и само единъ мъжъ. Жената има безброй форми, както и мъжътъ има безброй форми. Вие виждате много мъже и много жени, но всъщностъ има само една жена и единъ мъжъ. Рекохъ, отъ това гледище, никакво престѣпление не може да става въ свѣта. Престѣпление става само тогава, когато този мъжъ се хване за едно малко клонче, за едно малко листче на това единство и започва да вижда, че имало много жени. Въ това седи заблуждението. Самата реалностъ седи въ това, че като се огледа човѣкъ въ огледалото и види своя образъ, той мисли, че е другъ нѣкой. Не, това си ти самъ. Той се заблуждава и казва: „И другъ имало като мене.“ Сега, кѣде се явява заблуждението? Кѣде се явява ревността? Той мисли, че разлюбилъ жена си или че тя го разлюбила. Мъжътъ се оплаква, че жена му го разлюбила, а жената се оплаква, че мъжътъ я разлюбилъ. Това е заблуждение, това не може да стане. Всичко може да стане, но да те разлюби нѣкой, това не може да стане. Да те разлюби нѣкой, това значи да се разсипе цѣлото битие. Да те разлюби нѣкой, това значи ти да разлюбишъ прѣста си. Може ли човѣкъ да разлюби прѣста си и да почне да го кълца? Това е невъзможно, понеже и той трѣбва да бѣде като тебе.

Сега азъ говоря за по-дълбокитѣ разбирания, да напуснете всички онѣзи учения, които падналитѣ духове сж донесли въ свѣта. Като дойдоха на Земята, тѣ научиха хората на този животъ, който сега живѣятъ. Сега всинца вие сте още подъ тѣхното влияние. Това не е така. Мъжътъ пази жена си, да не отиде подиръ другъ мъжъ. Бащата пази дъщеря си, сина си. Може ли да ги упаци? Ами, като спишъ, какъ ще го упацишъ? Не, предай мъжа си въ рѣцетѣ на Господа и кажи: „Господь да го пази.“ Като кажешъ така: „Нека Господь го

пази, и да прави съ него каквото иска“, предай го въ ржцетѣ на Бога. Защото имаме само единъ Богъ.

Понѣкога вие търсите първото мѣсто въ свѣта. Защо ще го търсите? Първо мѣсто не може да има. Само едно първо мѣсто има и то е за Господа. За тебе е второто мѣсто. Не се стремете да заемате първото мѣсто, главата ви ще пати. Вие не сте за първото мѣсто. Никое сѣщество въ свѣта не е за първото мѣсто. Това трѣбва да го разбирате. Казвате: „На мене се пада.“ Отъ това гледище не критикувай, не сѣди никого, защото този човѣкъ е видѣлъ нѣкои нѣща, които не е разбралъ. Щомъ казвашъ нѣкому, че и ти търсишъ първото мѣсто и двамата сте се заблудили. Дойде трети, и той иска първото мѣсто. Всички сте се заблудили. Никой не може да има първото мѣсто, защото то носи голѣми отговорности. Въ този смисълъ вие казвате: „Колко хиляди майки има въ свѣта.“ Като мислите по този начинъ, вие се натъквате на противоречия. Не, въ свѣта има само една майка, която ражда нѣщата. Щомъ искашъ да заемешъ първото мѣсто, ще понесешъ всичкитѣ отговорности.

И тогава казвате: „Какъ трѣбва да живѣемъ сега?“ - Тамъ е голѣмото противоречие - какъ трѣбва да се живѣе. Тепърва трѣбва да се учите. Онзи съ когото живѣешъ, не трѣбва да го считаешъ чуждъ. Защо да не можете да гледате на нѣщата така, че всичко, каквото виждате нѣкой да върши, да считате, че е добро? Какво ви пречатствува да мислите, че вашиятъ ближень, съ когото живѣете, каквото прави, е добро? Този вашъ ближень може да бѣде мъжътъ ви, който носи свѣтлина. Ако жената мисли, че мъжътъ ѝ може да я завлада, тя се заблуждава. Като внесе свѣтлина въ жена си, тя започва да вижда всичкитѣ му погрѣшки. Той е просветень, но тя не може да вижда правилно и тогава той започва постепенно да завъртва ключоветѣ и тя остава въ тъмнина. Като не вижда вече, тя започва да търси, кѣде е останалъ нейниятъ Стоянь. Щомъ започва да го търси, това показва, какво е отношението ѝ къмъ него. Щомъ каже, че тя не го иска повече, това показва, че свѣтлината е дошла и тя вижда погрѣшкитѣ

му. „Азъ не го обичамъ.“ - Свѣтлината е дошла отъ мъжа ти, ти виждашъ неговитѣ погрѣшки.

Това е криво разбиране. Споредъ новата култура, онзи, съ когото живѣешъ и когото си избралъ по любовъ, нищо лошо нѣма да виждашъ въ него. Нѣма да правишъ никакви бележки на мъжа си, нито за връзката, нито за какво и да е друго. Какво прави жената? Като види, че мъжътъ ѝ излиза нѣкъде, тя започва да му прави бележки: оправи си дрехата, връзката, изчисти си обувката, не говори много, много и т.н. Той, горкиятъ се намира въ чудо. Той погледне нѣкъде, веднага тя му казва: „Тукъ да не гледашъ.“ Влѣзе нѣкъде, тя му казва: „Това да не правишъ.“ Не, тя не трѣбва да му прави никакви бележки, както и да е облѣченъ или каквото и да говори. Считайте, че всичко е на мѣсто. Кой каквото и да говори, кажете му: „Колко сладко говоришъ!“ Ако мъжътъ на нѣкоя жена говори височко, тя не трѣбва да му казва, че говори грубо.

Рекохъ, това се отнася до разбирането на човѣка. Понѣкога азъ говоря за търпението. Вие никога не можете да бъдете търпеливи, ако не разбирате това. Това е другъ въпросъ. Ако искашъ да бъдешъ търпеливъ, непременно трѣбва да имашъ това дълбоко разбиране. Следователно, за да дойдете до това разбиране, вие трѣбва да виждате Бога навсѣкжде. Той се е скрилъ нѣкъде и вие трѣбва да Го намѣрите. Богъ изпитва моето знание, докжде съмъ дошълъ. Мъжътъ може да се изпитва, и жената може да се изпитва. Като дойде една сестра, вие ще започнете да ѝ правите бележки. Вие ще започнете да изпитвате какво е нейното вѣрую. Нѣма какво да питате за нейното вѣрую. Азъ зная, че отъ нейно гледище, нейното вѣрую е право. „Ама, той още не се е доразвилъ.“ Не говорете за никакво развитие. Защото, като наблюдавате малкитѣ деца, които растатъ, вие виждате, че тѣ сж души, които се намиратъ въ процеса на своето развитие. Единъ день Богъ ще ги въздигне. Като ги погледнете, вие виждате доброто въ себе си.

Вчера имахъ единъ примѣръ на единъ отличенъ разговоръ. Най-хубавиятъ разговоръ, който бѣхъ слушалъ досега

на Изгрѣвъ, той бѣше вчерашния. (*Въ смисълъ на голѣми разправи.*) Този разговоръ се продължи почти цѣль часъ и бѣше толкова приятенъ, толкова сладъкъ, почти ангелски. Прѣзъ цѣлото време азъ мълчахъ. И после, когато свършиха, азъ имъ говорихъ на музикаленъ езикъ. Рекохъ имъ: „Много добре направихте.“ Рекохъ, изкуство е въ лошото въ свѣта да виждашъ доброто. Изкуство е въ тъмнината да можешъ да виждашъ свѣтлината. Изкуство е въ сиромашията да живѣешъ добре. Изкуство е въ невежеството да намѣришъ смисъла на живота. Изкуство е въ смъртъта да видишъ живота. Това сж нѣща, които всѣки може да постигне. Какъ може? - Може и за обикновенитѣ хора. Това е новата култура, която иде сега въ свѣта. Това носи сега тя. И ако вие не можете така да разбирате нѣщата, ще останете въ сегашното си състояние.

Сега ставатъ войни, избивания, крамоли и недоволства. Въ която къща и да влѣзете, навсѣкжде ще намѣрите крамоли и раздори. Нѣкжде ще намѣрите разводи, нѣкжде вѣнчавания. Търсятъ хората щастие, но това щастие трае само день и половина. Мнозина се оплакватъ и казватъ: „Не се връща вече миналото време, времето на щастieto.“ Нѣкоя жена се оплаква отъ мъжа си и казва: „Не се връща моятъ мъжъ.“ Ти се радвай, че не се връща. Той сега не може да се върне. Но следъ петъ - шесть месеца той ще се върне, както Слънцето се връща отъ южното полушарие, така и той ще се върне следъ шесть месеца. Мъжътъ казва: „Жена ми не се връща.“ Следъ шесть месеца и тя ще се върне. Ти ще я търсишъ въ южното, а не въ северното полушарие.

Жената владѣе южното полушарие, а мъжътъ - северното. Тогава Господъ имъ идва на гости. Господъ посещава и единия, и другия. Всѣки трѣбва да очаква своето благо, когато Слънцето влѣзе въ неговия свѣтъ. Понѣкога и вие отваряте войни, искате да завладѣете вашия мъжъ. Може ли южното полушарие да завладѣе северното? Понѣкога мъжътъ отваря война, иска да завладѣе жена си. Северното полушарие може ли да завладѣе южното? Нито северното полушарие може да завладѣе южното, нито южното може да завла-

дѣе северното. Не търсете да завладѣвате нѣкого. Благото иде отъ Бога. Всѣки трѣбва да бѣде на своето мѣсто. Или рекохъ, мъжътъ може да види Бога само чрезъ жената. Мъжътъ може да люби Бога само чрезъ жената. И жената може да люби Бога само чрезъ мъжа. Майката може да люби Бога само чрезъ детето си, и детето може да [люби] Бога само чрезъ майка си. Ученицитѣ могатъ да любятъ Бога само чрезъ своя Учителъ. И Учителътъ може да люби Бога само чрезъ своитѣ ученици.

Това сѣ отношения, закони въ свѣта, които вие не можете да измѣните. Ако вие нѣмате това дълбоко разбиране за живота, каквито и да сѣ вашитѣ педагогически правила, тѣ нищо не могатъ да ви дадатъ. Какъ ще възпитате едно дете? Какъ ще го накарате да люби Бога? Ако то не може чрезъ майка си да люби Бога, вие не можете да го възпитате. Ако едно дете може чрезъ майка си да види и да люби Бога, вие ще можете да го възпитате въ всѣко отношение. Това дете може да стане гениално, то може да стане музикантъ. Нищо не може да стане отъ дете, което не обича майка си. И на васъ рекохъ, ако вие не се обичате едни други и отъ васъ нищо не може да излѣзе. Така седи въпросътъ за великото възпитание. Сега азъ говоря отъ гледището какъ Богъ е създалъ свѣта. Ако азъ не обичамъ хората, азъ не мога да позная Бога и отъ мене нищо нѣма да излѣзе. Ако азъ обичамъ хората и всички сѣщества, азъ ще обичамъ Бога и тѣ ще ме обичатъ и ще имамъ отношения съ тѣхъ.

Сега пожелавамъ всѣки да бѣде на своето мѣсто. И благото, което вие очаквате тукъ, ще дойде при васъ. На Земята има законъ. Това благо ще дойде. Следователно пригответе се, та когато дойде това благо, да можете да го възприемете и да живѣете съобразно закона на свѣтлината и съобразно съ закона на топлината. Това е любовта. Пожелавамъ ви, както вчера слушахъ този разговоръ, така да си говорите всички съ сладки думи и да слушате другитѣ, които си говорятъ така сладко. Това е моето разбиране. Така постѣпвамъ и азъ.

После гледамъ, че тѣзи двамата се разговарятъ съ още нѣколко души. Тѣ иматъ стари разбирания за нѣщата. Единиятъ отъ двамата бѣше сестра, а другиятъ - братъ. Братътъ казваше, че сестрата трѣбвало да мълчи малко, да не говори толкова. Какво имаше да се разправятъ. Така на дребно излѣзе. Все ще се вари въ тенджерата, все ще се яде. На дребно или на едро, азъ седя следъ това и си разсждавамъ: хората могатъ и при най-великитѣ, при най-голѣмитѣ блага, които Богъ е далъ, пакъ да бждатъ нещастни. И при най-голѣмото изобилие на блага, тѣ пакъ могатъ да бждатъ нещастни. Това е вече неразбиране на нѣщата. Трудна работа е да разбере човѣкъ, но най-труднитѣ нѣща сж най-красиви.

Сега на васъ ви остава новото разбиране. Друго нѣщо, което трѣбва да знаете, е че езикътъ на свѣтлината ви е посетилъ. На всички езикътъ на свѣтлината ще бжде отличенъ. Тѣй, както тази година крушитѣ излѣзоха въ изобилие и хубави, така и вие да оценявате това, което излиза отъ човѣка. Всѣки отъ васъ трѣбва да се стреми да даде плодъ и тогава именно ще дойде онова, което желаете. Следъ като има знанието, човѣкъ е добре дошълъ за всички. И като има любовта, човѣкъ е пакъ добре дошълъ. Нека любовта у васъ да преодолѣе всичкитѣ мжчнотии. Нека знанието, което имате, да премахне всички прѣчки. Това е важното.

А, сега това, което става въ свѣта, спорове, крамоли, това е защото сега се проявява мжжътъ въ свѣта. Затова има боеве, недоразумения и размирици. Слънцето отива къмъ северното полушарие и тѣзи работи ще се уредятъ. Казватъ: „Долу има войни.“ Че какъ да нѣма! Като дойде пролѣтътъ, мжжътъ впрѣга ралото и цѣлата земя обработва. Всички червеи, всички бубулечици въ земята ги разкъсква, става цѣла война. Понеже сега хората въ свѣта търсятъ свободата, затова се изявяватъ тия нѣща. Сега се явява мжжкиятъ принципъ въ свѣта и ще продължи шесть месеца, шесть седмици, шесть дни, шесть часа, шесть минути. Имайте търпение да дочакате. Всичко шесть минути ще се продължи. Казвате: „За единъ мигъ ще станатъ тия работи.“ Ако търпите, нѣщата ще ста-

натъ за единъ мигъ. Ако не търпите, тѣ ще станатъ за шестъ месеца.

Отче нашъ

*Формула: Въ Божията Любовь е благо на човѣка.
(три пѣсти)*

*Беседа отъ Учителя,
държана на 22 септември 1936г.
София, Изгрѣвъ
(Трусовиятъ день.)*

ДО 29-ТИ ЮНИЙ*

*5 часа сутринта
Следъ силенъ снощенъ дъждъ.
Времето ведро, бодро, свѣжо.
Въздухътъ пълень съ озонъ,
меко, магнетично, лазурно.
Небето малко облачно,
но Слънцето ще изгрѣе.*

Това е крайниятъ предѣлъ. Молитвитѣ гласно нѣма да се правятъ. Всѣки отъ васъ, като дойде, ще си носи Библията и ще си четете. Сами ще си четете молитвитѣ. Външно нѣма да се молимъ на Бога. Тѣй щото, това ще го знаете. После, въ недѣлнитѣ бесѣди, нѣма да ви държа бесѣда. Ако искате, може да повторите бесѣдитѣ ми отъ новата година (1935г.), може да ги прочетете.

И въ класъ пакъ нѣма да държа лекциитѣ. Ще повторите всичко, каквото съмъ ви говорилъ отъ новата година. Сега ще прекарате въ размишление. Азъ имамъ друга работа, много по-важна. Азъ съмъ дошълъ до едно мѣсто, свършилъ съмъ си работата, имамъ нѣщо много по-важно, не искамъ да се занимавамъ. Сега вие ще се заемете да работите. Посѣто е, сега остава да работите. Ако може да работите, добре. Ако искате да работите, работете, ако не искате, азъ имамъ друга работа, не искамъ да се занимавамъ съ празни работи. Туй да го знаете всички. Менъ ми е дотегнало да примирявамъ и тукъ противоречия, и вънка - български. Тѣзи работи оставямъ. Всичкитѣ противоречия нѣма да ги примиря азъ, вие всичкитѣ противоречия, които имате, ще си изгладите.

* Беседата е непечатана и липсва въ всички каталози. Въпрѣки че е държана една година по-рано (1935г.), я добавяме къмъ настоящото издание, защото томчето, къмъ което принадлежи хронологически - „Ценната дума“ УС 1934-35г., София 2004 по оригиналъ, е вече издадено. (бел.ред.)

Нито ще се занимавамъ съ противоречията на българския народъ.

Азъ отивамъ сега, да служа на Бога. Нищо повече. Не искамъ никому отъ сега нататъкъ да служа. И нѣма да ме безпокоите тукъ до Петровъ-день. Нито единъ отъ васъ нѣма да ме безпокои за нищо. Моята врата ще се затвори за всички. Моята врата ще бжде затворена за всички. Искамъ въ себе си. А вие наряда, молитвитѣ духомъ може да ги правите. Упражненията си (*гимнастикитѣ*) може да направите отвънка. Азъ не искамъ да нося никакви хули отъ сега нататъкъ. Не искамъ никой да ме злослови. Нищо повече. Да. Азъ съмъ говорилъ, говорилъ, нито отвѣтре, нито отвънка сте разбрали. Сега това не е единъ упрѣкъ, но азъ не искамъ да се хули Името Божие! Името, което азъ проповѣдвамъ, не искамъ по никой начинъ да се хули. Не искамъ и да говоря повече. Ще разберете. Събирайте се, ще се молите и сами ще се молите. Детето, като го остави майка му, ще се научи да ходи, да пѣпли, нѣма да го носятъ на ржце. Туй ще го направя до 29-ти юний. Ще видимъ тогава. Имамъ извѣстна работа, която трѣбва да свърша. И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има убеждение. Да знаете хубаво. Вие не знаете сега на кому служите. Вие мислите - на Учителя. Туй, което азъ съмъ казалъ, не е изпълнено. Защо тогава? Защо ще ходя да хвърлямъ, да говоря за нѣща, които...

Прочетете нѣщата, новото, отъ новата година насамъ. Рекохъ, искамъ сега да видя вие какво сте научили, какво може да направите. Азъ отивамъ да служа на Бога, както азъ разбирамъ, самъ. И вие ще служите сами, тъй както вие разбирате. И нѣма да ме питате философски, защо и за какво. И нѣма да философствувате всичко, каквото съмъ казалъ. Тъй ще бждете като затворени риби. Нищо повече. Нѣма да се мѣсите въ работата ми, защо е така? Нищо повече. Въ реда на работата е. Тъй. Трѣбва единъ дълбокъ животъ. Трѣбва една дълбока работа. Тъй, както вървятъ, менъ не ме радватъ тия работи. Тѣ сж повърхностни. Туй, което сте говорили и правили като хора, които като ги нагостятъ и после, мислятъ

утре за обѣдъ какво ще има. Тъй ще мислите за обѣдъ, за вечеря, за хубавъ креватъ, за хубави дюшеци, за хубави шапки, за мазани кжщи. Хубави работи сж тѣ. И при хубавитѣ кжщи човѣкъ умира, и при лошитѣ умира. Хубаво е човѣкъ да има хубави кжщи. Но и при хубавитѣ кжщи той ще умре и ще се мъчи повече, при лошитѣ кжщи пакъ ще умре и ще каже: „По-добре, че се избавямъ отъ туй мъчилище.“

Сега, азъ не искамъ да ви сковавамъ. Азъ не сковавамъ вериги. Азъ съмъ човѣкъ безъ никакви форми. Азъ искамъ да служа на Бога безъ никакви вериги, безъ никакви обряди, безъ никакви форми. Какви интересни обряди има, ако искате, отъ памти вѣка, колкото религиозни обряди има, може да ги правите. Нѣмамъ нищо противъ. Може да се повърнете, цѣла история има. Може да се свържете съ православието, може да се покланяте, може да се ръсите, каквото искате. Всичко може да правите. Ако искате, ще правите това за Бога. Та, за каквото душата ви иска. Свобода. А не искамъ, вие вървите по единъ пѣтъ, по който искате да ме ограничите. Дойде нѣкоя бѣла до главата ви, казвате: „Учителю, оправи тази работа.“ И следъ като се оправи работата, пакъ тръгнете по стария пѣтъ. Нѣкой синъ се напилъ въ кръчмата, пие днесъ, пие утре, баща му ще иде да плаща дълговетѣ. Единъ, два месеца, после, пакъ ще иде да пие. Бащата пакъ ще иде да плаща. Та, по този начинъ работитѣ не се поправятъ.

Сега рекохъ, туй е излишно. Азъ имамъ една работа неотложна. И вслѣдствие на тази работа, азъ съмъ занятъ съ друго.

Коя глава имате да четете днесъ? - 62-а отъ Исая. Ще си я прочетете. И онова, което Господъ ви научи, добре, и което не ви научи, пакъ е добре. Сега единъ ще влѣзе въ Братството, мисли, че е влѣзълъ, другъ излиза и ще се сърди. Никой въ Братството не може да влиза и не може да излиза навънка. Не си правете тия илюзии, казвате: „Азъ ще напусна Братството.“ Или щѣлъ да влѣзе въ Братството. Влиза и излиза отъ Братството. Пъкъ той нито е кандидатъ да влѣзе въ Братството. Едно дете се ражда въ братството, въ една

фамилия и казва: „Да стана братъ.“ Братството не го правят хората. Това отъ Бога става. Дето е Духътъ, тамъ е Братството, дето не е Духътъ, тамъ не е Братството. Нѣкой дойде, казва: „Хубаво, да влѣза въ Братството, да дойда между васъ.“ Христосъ казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отець Ми не го е привлѣкълъ и никой не може да влѣзе въ туй Учение, ако Духътъ не го прати.“ Какво ще кажете? Ще кажатъ: „Той се е заблудилъ.“ Нѣма какво да се заблуждавате. Ако сте се привлѣкли, ако Богъ ви е привлѣкълъ, добре. Пъкъ ако не ви е привлѣкълъ, тогава прахътъ отъ тѣпана, като удари прѣчката, ще изкочи отъ тѣпана.

Тогава, който е привлѣченъ отъ Духа, добре, а който не е привлѣченъ, всѣки да си иде на мѣстото. Или другояче казано, житото, което седи въ хамбара непосѣто, тамъ да седи, а което е посѣто, да никне! Което ще даде плодъ, да даде, а което не, да седи въ хамбара.

Та сега ще работите. Ще гледате да бждете проводници на Божественото въ себе си. Азъ не искамъ да се занимавамъ съ хората. Искамъ да служа на Бога. Ще служа на Бога. Ако искате и вие може да ме следвате, ако не искате - то е ваша работа.

Сега ще си направите едно размишление.

5.15 часа сутриньта

(5.30 часа сутриньта) Сега туй, което ви казахъ, се нарича Служение на Духа. Туй, което ще направите, ще го направите изключително за васъ. До 29-ти ще го направите за васъ. Нѣма да бждемъ рекламаджии. Да рекламираме. Онѣзи, които се ръководятъ отъ Духа, тѣ сж служители на Бога. Ако въ васъ нѣмате ръководството на Духа, мнозина говорятъ за ръководството на Духа, но трѣбва да се научите какво нѣщо е, трѣбва да дойде въ васъ едно прозрение, Служение на Духа.

Сега нѣма какво да говоря, нѣкои нѣща има, които трѣбва да ги разберете отвѣтре. Човѣкъ диша, но не знае

какви ще бждатъ последствията на дишането. Вдишка следъ вдишка и най-после той се гради, той не знае какво се гради. Той не мисли за това, но мисълъ следъ мисълъ съгражда нѣщо. Нишка по нишка се образува.

Та сега, понѣкой пѣтъ вие искате да знаете защо работитѣ така станали или иначе станали, или не станали, както единъ художникъ, който рисува една картина, тури една линия надолу, на горе, тури линии, точки, напише нѣщо, то ще бжде единъ черенъ арапинъ. Ако е съ боя понамазанъ малко, казва: „Единъ човѣкъ.“ Такъвъ човѣкъ нѣма. Една сѣнка е направилъ. И хората казватъ: „Туй е единъ великъ художникъ, който е нарисувалъ реалността.“ Той е изнесълъ сѣнкитѣ на реалността. И вие рисувате. Представяте си, че вѣрвате въ нѣщо. И туй, което може да нарисувате сега, ще дадемъ едно изложение, да видятъ картинитѣ ви. Азъ нѣма какво да се произнасямъ. Онѣзи, които ще дойдатъ да ви посетятъ, ще кажатъ и вие ще чуете, колко ви струватъ картинитѣ. Външнитѣ хора ще дойдатъ и ще си дадатъ мнението, какъ хубаво рисувашъ или какъ хубаво пѣешъ, или свиришъ, или пишешъ. Вие казвате, че на Бога служите и все искате да знаете какво хората мислятъ за васъ? Е, какво мислятъ за васъ? - Каквото вие мислите за тѣхъ, точно това. Ония хора, съ които сте свързани, мислятъ точно това, което вие мислите за тѣхъ. Които не сж свързани, тѣ мислятъ друго. Когато детето мисли за майка си, ако е малко, мисли дали ще му даде млѣко, а майката мисли дали това дете ще израстне единъ день и то да ѝ дава млѣко. Сега, кжде е разликата? Детето мисли сега за настоящето, а майката мисли за бждащето, дали за бждаще ще дава нѣщо на майката.

Сега вие ще си направите упражненията отвънъ, както искате. Ако искате, може да си направите упражненията. Тукъ може да четете, може да направите онова, което вие искате. Пѣкъ ако искате, може да се прекратятъ събранията, ако искате на обѣдъ, въ десетъ часа, прочетете една беседа, ако не искате, не четете. Въ срѣда, ако искате, може да се съберете, ако не искате, не се събирайте. До 29-ти ще бжде-

те тъй свободни, както и азъ ще бъда свободенъ. Азъ съмъ решилъ за себе си.

5.35 часа сутринъта

И Учителътъ си излѣзе. Всички прави и тихо, въ мълчание стояхме 4-5 минути. Следъ това излѣзнахме всички тихо, безшумно вѣнъ на поляната и си направихме упражненията съ музика. Много свѣжъ въздухъ. Гората има особенъ видъ, всичко е букнало зелено - дървета, листа, треви. Особена свѣжестъ.

Слънцето грѣе. Топло е. И Витоша близо се вижда. Прозрачностъ навсѣкѣде изъ въздуха!

*30 Недѣлно Утринно Слово
19 май 1935г.,
Изгрѣвъ*

НАБЛИЖИЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ*

Ще прочета частъ отъ десета глава отъ Евангелието на Лука. Ще взема само думитѣ: „Наближило е Царството Божие.“

Това е високиятъ идеалъ, съ който Божественитѣ свѣтъ може да се открие. Най-красивото, най-възвишеното въ свѣта, това е Царството Божие, което човѣшката душа очаква. Царството Божие е изразъ на вътрѣшния животъ. Докато Царството Божие не се въдвори, не може да има свобода на Земята. Наука и култура, това сж само условия за Царството Божие. И когато Царството Божие се въдвори на Земята въ своята пълнота, тогава ние ще очакваме една култура, една наука, едно сближение, едно опознаване, за което съврѣменнитѣ поети, писатели пишатъ. Опознаването не е единиченъ актъ, както нѣкой казва: да се запознаемъ. Познаването е единъ непрѣривенъ актъ въ природата. Да познаваме Бога, за това не се изисква само единъ моментъ, за това се изисква цѣлата вѣчностъ, за да може да се познае Бога въ Неговата пълнота. И да познаешъ единъ човѣкъ, пакъ се изисква цѣлата вѣчностъ, не мислете, че [е] лесно да познавашъ човѣка.

Та Христосъ, като ги праща, казва: „Наближило е Царството Божие.“ Сега съврѣменниятъ животъ, който е животъ на дѣйствиата, на заблужденията, на съврѣменното забавление, съврѣменнитѣ хора мислятъ, че всичко е въ дѣтинството въ тия залъгалки, това което сега имате. Ако това бѣше единъ актъ на Земята, дѣцата нѣмаше да остаряватъ, но понеже тѣ остаряватъ, показва, че това, което дѣцата интересува въ ранната възраст, послѣ тѣ го захвърлятъ, тѣ захвър-

* Беседата е непечатана и липсва въ всички каталози. Въпрѣки, че е държана прѣзъ 1930г., я добавяме къмъ настоящото издание, тъй като томчето, къмъ което принадлежи хронологически - „Благословенна между женитѣ“ - Рилски беседи 1930г., нѣма да бжде преиздадено, поради липса на оригинали. Беседата е дешифрирана съ правописъ отъ преди реформата презъ 1923г.

лять своитѣ играчки, казватъ: „Това е празна работа.“ Значи иматъ единъ по-високъ идеалъ. И въ съврѣменнитѣ наши възгледи има нѣщо дѣтинско, това което задоволявало дѣцата въ тѣхната възраст, послѣ не остава. Това не е само една история, това е само едно твърдение. Хората искатъ да бждатъ млади, но на Земята човѣкъ не може да бжде младъ, това е едно разбиране. Човѣкъ на Земята старъ може да бжде, но никога младъ. Младостъта е нѣщо прѣходно. Когато се радвашъ, ти си младъ, щомъ почнешъ да скърбишъ, ти си старъ човѣкъ. И тѣй радостъта и веселието придружаватъ младостъта. Но младостъта е качество на Божествения свѣтъ. Младъ може да бжде само този човѣкъ, въ който Божествената Любовь постоянно пулсира, а онзи човѣкъ, въ който Божественото не пулсира, той е старъ.

Подъ думата „старъ“ разбирамъ хора, които сж изгубили смисъла на живота, тѣ казватъ: „Остарѣхме вече, нѣма какво да работимъ.“ За насъ въ този смисълъ нѣма какво да изучаваме старостъта. По тази наука всички сте учени, свършили сте съ по два диплома. Нѣма какво да се спори, да ви разправямъ за недоволството, по това сте свършили четири факултета. Нѣма какво да говоримъ и за подозрѣнието, за вашия критически умъ - петъ факултета сте свършили. По-неже върху тия работи сте завършили, нѣма какво да учите, вие сте дошли до крайния прѣдѣлъ.

Единъ американски писателъ, като отишълъ на едно събрание и слѣдъ като говорилъ много, попиталъ единъ свой приятелъ: „Кажми ми какво да правя сега?“ Той му казалъ: „Остава само да си идешъ дома.“ Той въ събранието, слѣдъ като свършилъ рѣчъта между всички писатели, поети, художници, пита какво да направи още. Остава ти едно - да се върнешъ дома. Та, ако съврѣменнитѣ хора питатъ: „Какво да правимъ още?“ Остава само едно: да се върнатъ дома.

Та рекохъ, ние сме дошли до онзи прѣдѣлъ на разбирането на живота, въ който се намиралъ единъ отъ знатнитѣ мъже на Египетъ, който минавалъ своето посвещение при Хермесъ Трисмагистъръ, като минавалъ прѣзъ единъ голѣмъ

изпитъ, прѣкарали го да прѣмине прѣзъ пирамидата. Сега нѣма да ви разправямъ по-нататѣкъ, но слѣдъ като прѣминалъ четири свои изпитания, дошълъ до едно мѣсто, дѣто се намиралъ въ единъ затворенъ замѣкъ и при всичкото свое знание, което ималъ, не могълъ да мине по-нататѣкъ, казва: „Излъга ме моя учителъ, изпрати ме тукъ да умра, азъ виждамъ нему му трѣбва моя животъ, но азъ по-добрѣ ще разбия главата си, отколкото да остана въ това подземие и да се откажа отъ своето учение.“ И въ своето отчаяние, той си блѣскалъ главата въ вратата и тя се отворила. Та рекохъ, докато вие не си блѣските главата на Божествената врата, тази врата нѣма да се отвори. Това е единъ психологически моментъ, когато дойдатъ най-големитѣ страдания и терзания, човѣкъ счита, че нѣщата сж безизходни и непостижими, тогава може да се познае, че има една разумность, която урежда нѣщата. Непостижимитѣ нѣща ставатъ постижими, той вижда висшата разумность. Защото, ако въ живота нѣмаше тази разумность, никакво постижение не би имало. Защото Божествената разумность отъ по-висшето слиза къмъ по-нисшето и се свързва. Има двѣ течения: едно отъ Божествения свѣтъ слиза и прави цѣлъ единъ кръгъ. Ние се занимаваме съ проучаване на хората, но когато тѣ се свържатъ, ще има едно сближение между всички хора, ще има едно сливане между всички. И нуждитѣ, и страданията на всичкитѣ хора ще бждатъ задоволени и тѣхнитѣ копнежи постоянно ще се реализиратъ.

Сега не се стремете да реализирате всичко. Хубостъта на живота седи въ даденъ случай въ малкото, което човѣкъ може да реализира. Вземете за примѣръ тази цѣлата мѣстность, тя е една книга написана. Азъ, като гледамъ на планинитѣ тукъ, за мене планинитѣ иматъ другъ съвсѣмъ другъ смисълъ. Другъ човѣкъ, ако мине, той ще види съвсѣмъ друго. Азъ, като гледамъ канаритѣ и на тѣхъ е написано всичко, което е било. Въ тѣзи канари сж живѣли сжщества прѣди милиони и миларди години съ свои идеи и разбирания и всичкитѣ имъ планове сж написани тамъ, който разбира. Така е

за ученика, за посветения. За невѣжия, той изучава само корицитѣ на книгитѣ. Обикновениятъ ученъ човѣкъ изучава какъ е написана книгата, а посвѣтениятъ човѣкъ учи съдържанието на тази книга.

Когато ние започнемъ да изучаваме вътрѣшния смисълъ на хората, друго ще разбираме. Много пѣти вие казвате: „Азъ обичамъ нѣкого.“ Като кажете: азъ обичамъ нѣкого, знаете ли какво нѣщо е обичѣта? Любовта това е една велика, Божествена книга, то не е само единъ актъ. Ти да любишъ, това показва, че ти влизашъ въ връзка съ цѣлия космически свѣтъ. И когато двама хора се любятъ на Земята, цѣлото небе и ангелитѣ и цѣлиятъ Невидимъ свѣтъ знае за това. А тукъ на Земята, когато се обичатъ двама, тѣ ще се скриятъ на тъмно, да не ги знае никой, защо? Понеже този свѣтъ е грѣшенъ, свѣтъ на разбойници, а тѣзи, влюбенитѣ хора сж намѣрили едно богатство и се криятъ никой да не ги знае. Ако хората бѣха добри, тѣ прѣспокойно щѣха да излѣзатъ свободно, всѣки да ги види. Та вие трѣбва да имате едно ново, едно възвишено понятие за любовта. Да обичашъ нѣкого, това е най-хубавото, което човѣкъ може да направи. Да мислишъ право, това е най-хубавото, което човѣкъ може да направи. И да направишъ една добра постѣпка, това е най-хубавото, което човѣкъ може да направи.

Та казва сега Христосъ: „Наближило е Царството Божие.“ Значи този великъ идеалъ се явява на Земята. Той е наближилъ, наближава на Земята и за бждаще ще дойде, ще бжде постижимъ. Не само вие сте поканени, но всички разумни души, които сж минали прѣди васъ и сж работили за това, тѣ идатъ отвсѣкждѣ, и отъ Земята и отгорѣ и отдолу и единъ день вие ще се озовете между тѣхъ. И сега това небе, което мълчи, единъ день ще започне и то да говори. Сега небето говори съ дъждъ, съ градъ, съ гърмотевици, но не разбирате езика му, а единъ день всички тия гърмотевици ще се прѣвърнатъ на една хубава, звучна рѣчь. Вѣтърътъ и дъждътъ, който слиза сега долу, понѣкой пѣтъ така прониква земята, че прави порои, но единъ день това ще се прѣвър-

не въ едно велико благословение. Всички тия бури и вѣтрове на земята единъ день ще измѣнятъ този ходъ и хората, като приематъ тѣхнитѣ благословения, ще бждатъ блажени. Но докато дойде това време, трѣбва да стане едно вътрѣшно промѣнение въ съзнанието на хората, а тази промѣна така лесно нѣма да стане.

То като онзи художникъ, който работи своята картина, постоянно гледа модела си. (*Художникътъ*) отъ къдѣ черпи своитѣ модели? Той гледа отъ канаритѣ, той [гледа] тия канари, рисува съ своята четка и пакъ гледа, постоянно нанася и гледа и тѣй откопирва канарата, докато образува цѣлата картина. Сега всички вие имате единъ идеалъ въ себе си, който трѣбва да го въплотите, защото художникъ е само онзи, който може да въплоти своя идеалъ на книга, на платно; писателъ е само онзи, който може да изложи своитѣ идеи на книга, великъ, краснорѣчивъ човѣкъ е само онзи, който може да изложи своитѣ идеи навънъ. Ако той само мисли и не изнесе идеитѣ си, той не е краснорѣчивъ човѣкъ. Азъ познавамъ единъ младъ евангелски проповѣдникъ, прѣди години ми казваше: „Много знание имамъ отъ Библията.“ Обаче, слѣдъ като започна да говори, въ двѣ години изчерпи всичкото си знание и вече не знаеше за какво да говори. Азъ наричамъ „мъртавъ животъ“ живота на щернитѣ, той се изчерпва, а онзи, Божествениятъ животъ е неизчерпаемъ. Това сж живитѣ извори на живота. Понеже ние влизаме като съграждани на мисълта на по-напрѣдналитѣ наши братя, ние започваме да черпимъ отъ тѣхната опитностъ.

Та рекохъ, животътъ трѣбва да се реализира не по единъ механически начинъ, не само да казваме: „Азъ вѣрвамъ въ Бога.“ Може би въ миналото е имало нужда отъ това, имало нужда да вѣрвашъ въ Бога, тогава имало смисълъ да се вѣрва въ Бога. Когато азъ съмъ гладенъ, азъ бихъ желалъ да видя твоята вѣра, колко ти вѣрвашъ въ Бога. Като дойда въ дома ти, какъ ще ме приемешъ. Ако азъ, слѣдъ като съмъ гладенъ, ти ми отворишъ Библията, започнешъ да четешъ какъ Господъ направилъ свѣта и ме държишъ гладенъ, отъ това азъ нищо нѣма да се ползувамъ.

Тогава вие ще замязате на онзи евангелски проповѣдникъ, който ималъ обичай, слѣдъ като проповѣдвалъ прѣзъ седмицата, отивалъ да намѣри нѣкой бѣдень, за да го нахрани. Единъ день той намѣрилъ едно малко дѣте, завежда го въ дома си, като дошълъ нѣкой при него, трѣбвало да чете Отче нашъ и послѣ да се нахрани. Той казалъ това на дѣтето, казалъ: „Азъ имамъ едно правило, да прочетешъ Отче нашъ.“ И дѣтето казва: „Отче нашъ, Който си на небесата“, дѣтето мълчи. Казва: „Продължавай, защото иначе нѣма да ядешъ.“ Дѣтето го запитало: „Право ли е, че Богъ е нашъ баща?“ - „Тѣй е, нашъ баща е.“ - „Тогава, ти си мой братъ.“ Едва тогава въ главата на този проповѣдникъ влиза една нова идея, че не сж само икономическитѣ отношения между хората. Тогава се отваря неговото сърце не само да нахрани малкото дѣте, но и разбира, че други отношения трѣбва да има.

Докато ти считаешъ единъ човѣкъ по-ниско отъ тебе, ти не го обичашъ. Ти трѣбва да го поставишъ на сжщата равнина въ душата си, не външно, не да го облечешъ или да го направишъ князь или царъ, но въ сърцето си, въ душата си да го държишъ дѣто си и ти, дѣто Богъ те е поставилъ. Та, нашитѣ отношения трѣбва да бждатъ такива не само къмъ хората, но къмъ растенията, къмъ животнитѣ, това е мисълта: „Наближило е Царството Божие“. Пакъ ви казвамъ: сега се изискватъ хора силни. За нашия вѣкъ сж потрѣбни творци. Едно врѣме имаше нужда отъ дѣца, сега има нужда отъ хора работни, не отъ хора философи, да питатъ кой ще уреди Царството Божие. Наближило е Царството Божие, то ще дойде както идатъ топлитѣ вълни и студенитѣ вълни, то иде. Какъ ще дойде? - Както пролѣтътъ или както лѣтото, или есеньта, или зимата. Това не е наша работа. Земята, като се върти, то ще дойде. Какъ ще стане сближението на народитѣ, то не е наша работа, тѣзи народи идатъ и се сближаватъ, иде врѣмето, Земята се върти. „Ама, много упорити сж тѣ.“ - Богъ има начини и за това. Всички тия народи, които сж часть на цѣлото, Богъ си има една пещъ за тѣхъ, като ги тури вътрѣ и като ги извади навънъ, всички тѣзи народи: и

германци, и англичани, и французи ще замязатъ на скъпоцѣнни камъни и Богъ ще ги тури на една корона, тѣ ще възприематъ тази идея и ще заживѣятъ по новия начинъ.

Подъ думата „огънь“ разбирамъ, това е Божествената Любовь! Докато Божествената Любовь не ги озари, всички нѣща сж непостижими, невъзможни, но като влѣзатъ въ тази пещь хората, тѣ ще разбератъ. Само Любовьта е, която може да осмисли живота. И слѣдъ това умътъ има една основа, върху която той гради. А, единствената основа въ свѣта, на която можемъ да градимъ, това е Божествената Любовь. Култура, братство, всичко, каквото може да има, се дължи само на тази велика Божествена Любовь.

„Наближило е Царството Божие“, всички, които така разбиратъ Царството Божие, не трѣбва да се смущаватъ. Азъ се чудя нѣкой пѣтъ, хората все за любовь говорятъ, но като видятъ двама души, че се обичатъ, тѣ се смущаватъ. Всички говорятъ, че трѣбва да бждемъ богати, като видятъ нѣкой богатъ, казватъ: „Христосъ е казалъ, че богатитѣ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие.“ Богатитѣ, които сж крали, нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие, а които сж живѣли честно, ще влѣзатъ. Та, Авраамъ бѣше богатъ, но богатитѣ, които сж крали, тѣ сж камили, които трѣбва да разтоваримъ. И онѣзи богати, които сж осиромашѣли, и като бѣдни нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие, докато не забогатѣятъ.

Ако ме слуша единъ свещеникъ, той ще каже: „Това право ли е съ църквата?“ Ако ме слуша единъ държавникъ и той ще каже: „Това право ли е съ държавата?“ Та рекохъ, какъвъ авторитетъ сте вие, съ каква мѣрка трѣбва да мѣримъ? Съ вашитѣ работи ли трѣбва да се нареждатъ Божиитѣ работи? Когато Богъ уреждаше свѣта, вие кждѣ бѣхте? Попове нѣмаше тогава, държавници имаше ли? Вие благодарение на Царството Божие станяхте и попове, и свещеници, и държавници. Идате тогава и ученитѣ хора и тѣ говорятъ за философиитѣ. Рекохъ, когато Богъ създаваше свѣта, вие философи и поети, кждѣ бѣхте? Вие станяхте поети и философи слѣдъ като се създаде свѣта, кждѣ бѣхте по-напрѣдъ? Вие

дойдохте отпослѣ, а искате да разрѣшите единъ въпросъ прѣди васъ. Любовта въ свѣта не се разрѣшава съ философия. Тя се възприема като единъ общъ принципъ, който всички трѣбва да възприематъ. Онзи, който само човърка съ любовта, намира нейнитѣ постѣпки несъобразни, иска да ги корегира, той създава цѣлъ адъ въ себе си. Щомъ се опиташъ да корегирашъ любовта, ти създавашъ адъ въ себе си. Прѣстани да я корегирашъ. Усѣмнишъ ли се най-малко, всичкитѣ тия дяволи около тебе ще се наредятъ. Възприеми я и ще дойде Царството Божие. Вие питате, кой създаде дяволитѣ? Вие ги създадохте. Колкото дяволи има на Земята, все хората ги създадоха.

Та наближило е сега Царството Божие. Искамъ да ви внеса новата мисълъ на приложението. Ние много вѣрваме, правовѣрни сж всичкитѣ хора, но да се приложи сега, трѣбва Любовта. Пъкъ това е едно отъ най-мжчнитѣ изкуства. Да приложишъ Любовта въ нейната пълнота и красота, това е най-мжчното изкуство. Който го придобие, той ще бжде възнаграденъ. Той е постигналъ най-хубавото изкуство, което душата му може да постигне и за което душата му може да бжде щастлива. Та рекохъ сега, азъ прѣпорѣчвамъ на всинца ви да се опитате да приложите любовта. Азъ наричамъ хора съвършени: да може да се радвашъ, кждѣто и да си. Запримѣръ като минешъ покрай единъ изворъ, да се радвашъ, като гледашъ, че тази вода тече и душата ти да трепери, че [водата] тече. Като видишъ, че едно дърво напѣпило, да се радвашъ; като видишъ, че една птичка хвѣрчи, пакъ да се радвашъ; като видишъ и облацитѣ да се движатъ, пакъ тебе да ти стане приятно; че едно камъче се търкаля, да се радвашъ. При всѣко едно движение, ти все да се радвашъ, въ това движение да видишъ, че има една вжтрѣшна сила, която оживява нѣщата. Тѣзи, мъртвитѣ прѣдмети тя постоянно ги оживява.

Сега всичко това наоколо, което виждате, то сж все символи. Тѣзи, мъртвитѣ канари, това сж мъртвитѣ мисли и чувства, които нѣматъ приложение. Когато нашата мисълъ

оживѣе и тѣ ще оживѣятъ, има приложение. Когато нашитѣ чувства оживѣятъ, когато постѣпките ни оживѣятъ, всичко ще оживѣе. Не както сега, да се зараждатъ горчивитѣ чувства, които създаватъ неизброимитѣ страдания, защото Царството Божие има за цѣль да прѣмахне всичкитѣ страдания и да направи всичкитѣ хора богати и доволни. Богати въ любовь, богати въ мисль, богати въ свобода. И когато дойдатъ тѣзи, общитѣ принципи, тогава ние ще разбираме тази природа, която сега е затворена и затова ние сме дошли, ние сме излѣзли въ природата да прочетемъ тази написана Божия книга. Като се върнемъ дома си, въ този малкия, дребень животъ, азъ наричамъ дребень животъ, когато човѣкъ излѣзе отъ дома си и влѣзе въ училището. Нали той тамъ прѣтърпѣва всичкитѣ несгоди въ училището, защото той тамъ трѣбва да учи онзи обширенъ животъ, който отпослѣ трѣбва да живѣе. И понеже прѣдъ васъ седи единъ обширенъ животъ и вие трѣбва да учите. Господъ ви е пратилъ на Земята не само да се разхождате, но и да научите, да свършите онази велика работа, която ви е дадена. Ако не сега, за бждеще ви прѣдстои това. Ако не тази година, слѣдъ сто или хиляда години, все има една работа, която трѣбва да свършите, а ние казваме: Всѣки день си има своя животъ.

Сега всички хора трѣбва да държатъ идеята: „Наближило е Царството Божие.“ Или да изразя на съврѣмененъ езикъ, всички хора търсятъ свобода, всѣки човѣкъ иска да бжде свободенъ и това е едно право. Но въ свободата да бждемъ разумни. Защото свободата само чрѣзь разумността може да се крѣпи, а самата разумность може да се крѣпи само чрѣзь любовта. Разумни трѣбва да бждемъ, но трѣбва да обичаме. Слѣдователно любовта, обичта е основа на разумността, а разумността е основа на свободата, а свободата е основа на живота, който трѣбва да се даде на Земята. Слѣдователно тия нѣща ги прѣплитайте, както искате и всѣки день отваряйте сърцата си, както цвѣтътъ отваря своята чашка на Слънцето и възприемайте новото, което Богъ внася въ вашия умъ, за да може да израсте, защото въ растенето е животътъ.

Та рекохъ, въ вашитѣ бѣчви да имате по-малко оцетъ. Колкото оцетъ имате, изхарчете го и да напълните бѣчвитѣ си съ прѣсно вино. Колкото ракия имате, раздайте я и турете прѣсна вода. Колкото стари дрехи имате, раздайте ги, колкото консерви имате, раздайте ги и насадете прѣсни плодове, насадете нивитѣ си и градинитѣ си навсѣкждѣ, това е новата култура и тогава вие ще бждете свободни по цѣлата земя. Така ще се въдвори Царството Божие. Тогава всички хора ще могат да се сближаватъ и това ще бжде единъ великъ день. И скоро ще бжде, нѣма да се минатъ повече отъ два Божествени дни, тогава два пѣти Слънцето ще изгрѣе и ще залѣзе.

Тогава, приближило е Царството Божие!

*„Богъ е Любовь“
Добрата молитва*

*Бесѣда, държана на 10.VIII.1930 год,
въ салона на бивака при Второто езеро
Рила*

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Вѣра.....	5
19. 08. 1936 г.	
2. Вжтрѣшната връзка на живота.....	19
20.08.1936 г.	
3. Външна и вжтрешна любовь.....	33
21.08.1936 г.	
4. Основната чърта на новото	50
22.08.1936 г.	
5. Проникване	70
23.08.1936 г.	
6. Човѣшко и Божествено	95
26.08.1936 г.	
7. Проявениятъ и Непроявениятъ	108
29.08.1936 г.	
8. Любовьта и свободата.....	121
30.08.1936г.	
9. За Слава Божия.....	134
20.09.1936г.	
10. Дветѣ полушария.....	147
22.09.1936 г.	
11. До 29-ти юний	159
19.05.1935 г.	
12. Наближило е Царството Божие.....	165
10.08.1930г.	

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО ДА ИМЪ ДАМЪ ЖИВОТЪ

©ИК“Жануа’98“
тел. 02/9 893 897

компютъренъ наборъ, коректура и предпечатна подготовка:

Меглена Шкодрева

Теодора Шкодрева

Настоящото издание се прави по запазени въ Държавенъ архивъ оригинали на беседи отъ Учителя. Поради липса на оригиналъ шеста беседа е препечатана от изданието София 1936г., което е силно редактирано. Уточненията на стенографката сж въ кръгли скоби и курсивъ. Добавенитѣ за яснота букви или думи сж поставени въ квадратни скоби.

Първо издание, София 2005
ISBN 954-9589-89-7